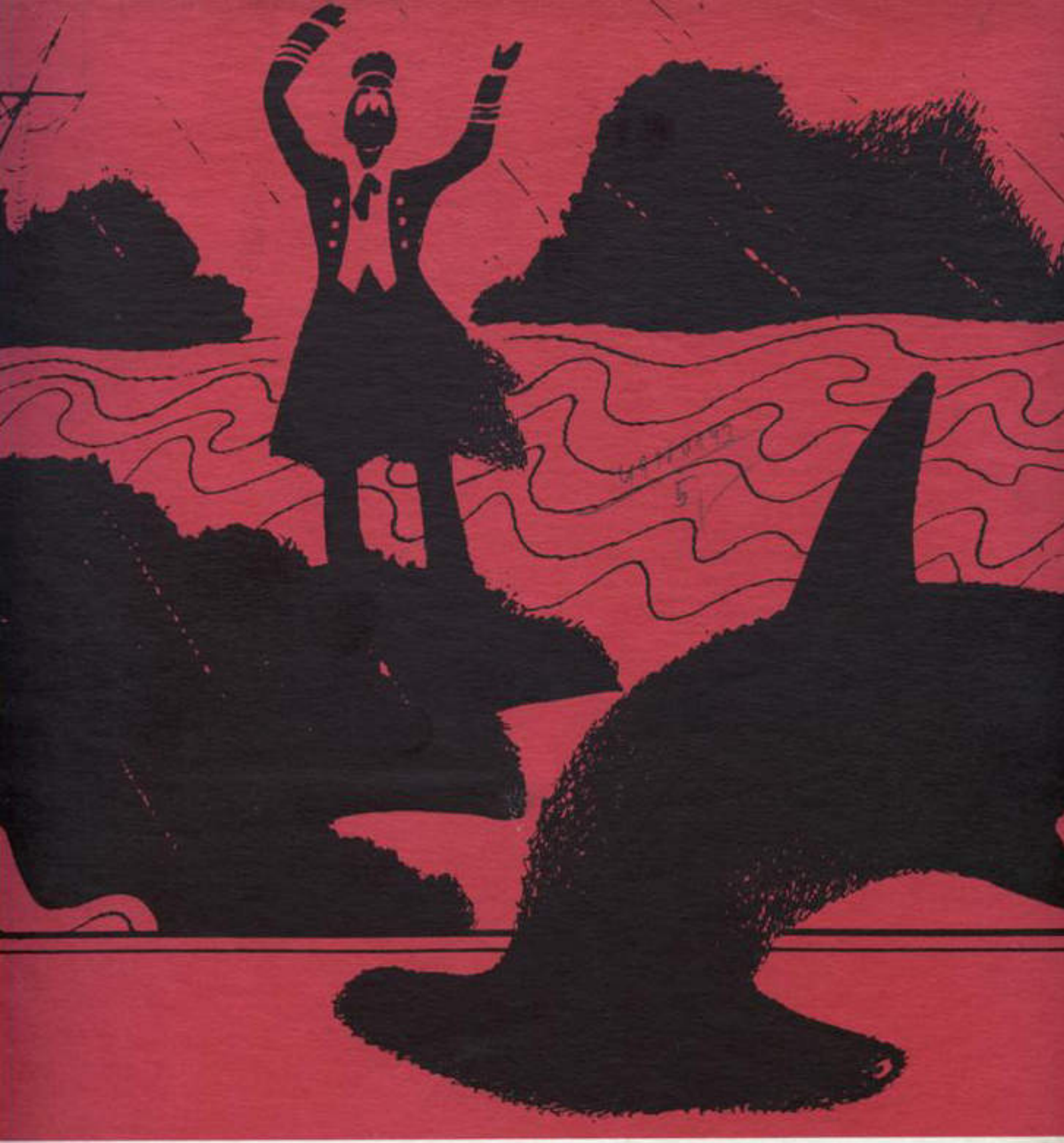

JULES VERNE

Závěť výstředníka

Autora románů **Tajuplný ostrov, Dva roky prázdnin, Pět neděl v balóně, Dvacet tisíc mil pod mořem, Děti kapitána Granta, Vynález zkázy** *není třeba čtenářům představovat. Jules Verne byl a je světoznámý spisovatel. Napsal osmdesát knih.*
Závěť výstředníka *— jedno z jeho posledních, vyzrálých děl — přenáší čtenáře do Spojených států amerických v devadesátých letech minulého století.*
V tomto svěžím románu bude čtenář sledovat hráče tzv. „husí hry", kterou pro své dědice vymyslel údajně zemřelý chicagský milionář.

KARAVANA

JULES VERNE
(1828 - 1905)

Těžko bychom našli dnes mezi mladými čtenáři jediného, který by neznal a neměl rád alespoň jeden román slavného francouzského spisovatele Julesa Verna.
Ano, Jules Verne je opravdu spisovatel světoznámý (žil v letech 1828—1905), a dnes už málokdo ví, že jeho literární začátky nebyly zrovna

lehké. Vystudoval práva, stal se v Paříži burzovním zprostředkovatelem a dlouhá léta se marně pokoušel o úspěchy jako básník, povídkář a dramatik. Prvního pozoruhodného úspěchu dosáhl teprve roku 1863 svým fantastickým románem Pět neděl v balónu, ale pak už následují rychle za sebou romány další, zajišťující autorovi trvalou slávu. Jeho stará láska k moři a tajemným dálkám, jeho jinošské zaujetí pro pokrok a všechno nové, jeho zájem o historii zeměpisu a zeměpisné objevy — to vše značně přispělo k tomu, že okouzlil a dodnes okouzluje milióny čtenářů na celém světě. Napsal celkem na osmdesát knih.

Závěť výstředníka

DÍL PRVNÍ

I

CELÉ MĚSTO V POZDVIŽENÍ

Cizinec, který by byl přišel do hlavního města státu Illinois ráno 3. dubna 1897, byl by se mohl právem pokládat miláčka boha cestovatelů. Jeho zápisník by se byl toho dne naplnil velmi zajímavými poznámkami k napsání moha senzačních článků. A kdyby byl svůj pobyt v Chicagu prodloužil napřed o několik týdnů a pak měsíců, mohl se stát účastníkem nesmírného vzrušení, rozčilení, střídání zoufalství s novými nadějemi a horečnatého pozdvižení, v němž už toto velké město pozbývalo vlády nad sebou. Od osmé hodiny se valil obrovský a stále rostoucí dav směrem k Dvaadvacáté čtvrti.

„Copak to?“ divil se městský strážník, konající službu na rohu Beethovenovy třídy a Severní ulice. „Chtějí snad všichni obyvatele města tu čtvrt přepadnout?“

„Dnes bude úrodný den pro kapsáře,“ odpověděl mu kolega.

„Měl by si dát každý pozor na kapsu,“ pokračoval první, „aby ji po návratu domů nenašel prázdnou… My na to nebudeme stačit.“

„Myslím, že dnes budeme mít hodně práce,“ mínil druhý, „i když budeme jen pomáhat dámám přecházet křižovatky.“

„Vsadím se, že dnes bude na sto umačkaných,“ dodal jeho kamarád.

Dvaadvacáté čtvrti opravdu hrozilo úplné ucpání, když se tam hrnula dobrá polovina chicagského obyvatelstva. Hlavní město mělo tehdy na milión sedm set tisíc obyvatel. Všech osmdesát ulic, které měl dav k dispozici, nemohlo však stačit takovému návalu.

A jen slepec by v tom shluku neviděl redaktory a reportéry z pěti set čtyřiceti časopisů, deníků a týdeníků chicagského tisku.

A co vlastně přimělo toho dne všechny ty lidi ke shromáždění v La Sallově ulici? Připravovalo se tam totiž něco, co by bylo mělo velmi smutný ráz, kdyby se organizátoři nebyli museli podřídit vůli osoby, o niž šlo a podle níž se mělo vše odehrát za všeobecného veselí.

V této hodině byla La Sallova ulice zcela vyprázdněna díky pozoruhodnému množství strážníků na obou koncích ulice. A uprostřed před skvěle vyhlížejícím domem stál vůz tažený šestispřežím. Před vozem i za ním stál ve vyřízených řadách průvod, čekající jen na znamení k pochodu.

V první části průvodu bylo několik setnin milice v parádních uniformách, kapela nejméně sta hudebníků a stejný počet členů zpěváckého spolku, kteří měli spojit svůj zpěv s hudbou kapely.

Vůz byl potažen ostře červeným suknem se zlatým a stříbrným lemováním, z něhož vystupovala tři diamantová písmena W J H. A všude záplava kytic. Ze střechy kočáru splývaly k zemi girlandy do rukou šesti osob, tří vlevo a tří vpravo. Několik kroků za vozem stála další skupina lidí a mezi nimi pánové James T. Davidson, Gordon S. Allen, Harry B. Andrews, John I. Dickinson, Thomas R. Carlisle atd. z Klubu výstředníků, jehož předsedou byl Georges B. Higginbotham, a členové dalších devatenácti městských klubů.

Na konci průvodu se tísnil dav čekající, až kočár vyjede z La Sallovy ulice. Ale co bylo podivné – všichni přítomní byli ozdobeni květem‘ gardénie, který dostali od černě oděného správce přepychového sídla v La Sallově ulici.

Konečně odbila na radnici devátá hodina. Na konci La Sallovy ulice zazněly fanfáry. Prostorem se přeneslo hromadné volání slávy A na znamení policejního inspektora vydal se průvod s rozvinutými prapory na pochod.

Z obrovských nástrojů kapely vylétly napřed úchvatné rytmy Kolumbova pochodu a průvod se pomalu sunul La Sallovou ulicí, s ním se hnul i vůz tažený šesti nádherně vystrojenými koňmi. Květinové girlandy splývaly do rukou šesti vyvolenců, jejichž výběr vděčil fantastickému vrtochu náhody.

Nebudeme popisovat dlouhou a únavnou cestu průvodu chicagskými ulicemi a parky s četnými zastaveními, při nichž kapela vyhrávala veselé skladby, zpěváci spojovali své hlasy se zvuky kapely a lidské davy neustávaly provolávat slávu. Po mnohahodinovém pochodu zastavil se průvod před vraty nádherného parku, kde kapela spustila jeden z nejúchvatnějších Straussových valčíků.

Bylo snad v tom parku nějaké kasino, čekající celý den na dav pozvaný ke karnevalové slavnosti?

Vrata parku se doširoka rozevřela a strážníkům se jen s největší námahou podařilo udržet dav, na tomto místě ještě hlučnější a nevázanější.

Lidem se tentokrát nepodařilo vniknout pod stromy parku střeženého oddílem policistů. Dovnitř vjel jen vůz, a ukončil tím projížďku obrovským městem, projížďku dlouhou patnáct mil!

Ten park však nebyl parkem. Byl to chicagský hřbitov zvaný Dubový les, největší z jedenácti městských hřbitovů. A ten povoz byl pohřební vůz, který dovezl na místo posledního odpočinku tělesnou schránku Williama J. Hypperbonea, jednoho z členů *Klubu výstředníků.*

II
WILLIAM J. HYPPERBONE

Uvedli jsme, že mezi ctihodnými osobami kráčejícími za kočárem, byli i váženi členové Klubu výstředníků. Po pravdě řečeno jedinou výstředností jejich života na tomto světě bylo členství citovaného klubu. Možná že tito nesmírně bohatí pánové měli opravdu v úmyslu omračovat své spoluobčany ze Spojených států nějakými ultraamerickými výstřednostmi. Nutno však doznat, že jejich veřejný i soukromý život jim neskýtal žádné podklady k vyvolání pozornosti světa. Bylo jich asi padesát, platili značné daně a velké členské příspěvky, nestýkali se s chicagskou společností, horlivě navštěvovali svou čítárnu a hernu, pročítali spousty časopisů a revuí, hráli o více nebo méně vysoké částky, jako se hraje ve všech klubech, a často k tomu, co v minulosti dělali a v přítomnosti dělají, říkávali:

„Nejsme rozhodně vůbec žádní výstředníci!“

Přesto však jeden z nich prokazoval, víc než jeho kolegové jakési sklony k originalitě. Ač se dosud neproslavil řadou pozoruhodných výstřelků, všichni byli přesvědčeni, že v budoucnu ospravedlní jméno, které jeho klub nese trochu předčasně.

Ale William J. Hypperbone naneštěstí zemřel. Je však pravda, že to, co neudělal za celý život, měl teď udělat jaksi po své smrti, protože podle jeho poslední vůle se měl pohřeb konat za všeobecného veselí.

Zemřelý William J. Hypperbone v době, kdy tak náhle skončil svůj život, nepřekročil ještě padesátku. V tomto věku to byl ještě hezký muž vysoké postavy, širokých ramen a silného těla, trochu upjatého držení, ne však bez jisté elegance a noblesy. Měl krátké kaštanové vlasy, vějířovitý plnovous, v němž mezi zlaté nitky mísily se už nitky stříbrné, temně modré oči s lesklými zornicemi pod hustým obočím, v ústech všechny zuby a trochu sevřené rty s lehce zdviženými koutky – což je znak povahy náchylné ke šprýmům, ba dokonce k pohrdání.

Tento nádherný severoamerický typ se těšil železnému zdraví. Žádný lékař nikdy nezjišťoval jeho tep, nezkoumal jeho jazyk, neprohlížel jeho krk, neproklepával jeho hruď, nenaslouchal jeho srdci, neměřil jeho tělesnou teplotu. A přece bylo v Chicagu lékařů dost stejně jako dentistů, kteří nikdy neměli možnost vyzkoušet na něm svou obratnost.

Mohlo by se říci, že žádný stroj – i kdyby měl sílu sta lékařů – nebyl schopen přetáhnout ho z tohoto světa na onen, a přece! Tento muž zemřel bez pomoci lékařů, a protože přešel ze života v nicotu, stál teď jeho pohřební vůz před bránou hřbitova.

Abychom doplnili popis fyzické osobnosti popisem osobnosti duševní, musíme dodat, že William J. Hypperbone byl muž velmi chladnokrevný, velmi reálný a za všech okolností zůstával pánem sama sebe. Protože byl filozof, shledával život dobrým; ovšem použít takové filozofie je snadné, je-li člověk velmi bohatý, bez starostí o zdraví a o rodinu, což mu umožňuje spojit laskavost se šlechetností.

Tážete se snad, je-li logické spojit nějakou výstřednost s povahou tak praktickou a vyváženou. Byl snad v minulosti tohoto Američana nějaký čin, který by k takové spojitosti vedl?

Ano, byl. Jediný!

Ve věku čtyřiceti let napadlo Williamu J. Hypperboneovi oženit se pravoplatně s ženou starou dokazatelně sto let, narozenou roku 1781, v den, kdy kapitulace lorda Cornwallise donutila Anglii uznat nezávislost Spojených států. Ale v době, kdy ji chtěl požádat o ruku, ctihodná slečna Antonie Burgoynová onemocněla dětským černým kašlem. William J. Hypperbone už neměl možnost být příznivě přijat. Zůstal však věrný památce ctihodné slečny a zůstal svobodný, což může být opravdu pokládáno za velkou výstřednost.

Od té doby už jeho život nic nerušilo, protože nebyl ze školy slavného básníka, který dospěl až k tomuto skvělému oslovení smrti:

Ó, chmurná bohyně, k níž vše se vrací zpátky,
své děti přijmi zas a pečuj o ně dál,
zbav je jha prostoru a času, jenž byl krátký,
a vrať jim tichý klid, který jim život vzal!

Ale proč by měl William J. Hypperbone takto vzývat: humurnou bohyni? Soužil ho snad někdy na tomto světě prostor a čas? Což se mu vše nedařilo? Nebyl snad miláčkem Štěstěny, která ho vždy a všude zahrnovala svou přízní? V pětadvaceti letech se už těšil značnému jmění, které dokázal zdvojnásobit, zesteronásobit, ztisícinásobit šťastnými spekulacemi beze všeho rizika. Pocházel z Chicaga a stačilo mu jen zúčastnit se úžasného rozkvětu tohoto města, kde cena pozemků ze dvou tisíc pěti set dolarů v roku 1823 vzrostla na osm miliard! Za tak příznivých podmítek nakupoval levně a prodával draho pozemky, z nichž některé noví majetníci kupovali za cenu tří tisíc dolarů za čtvereční yard. Tak mohl William J. Hypperbone zanechat po sobě obrovské jmění. Slečna Antonie Burgoynová neudělala dobře, že propásla tak výhodné manželství. Nebylo ostatně nic divného, že neúprosná smrt si vzala stoletou slečnu v jejím věku. Divné bylo spíš to, že sotva půlstoletý William J. Hypperbone ji následoval v plné síle do světa, který nemohl ze žádného důvodu pokládat za psí.

Ale komu teď připadnou milióny Williama J. Hyppernea, když už nežil?

Všem nejdříve napadlo, že univerzálním dědicem prvního člena, který od založení klubu zemřel, bude klub sám. To by ovšem všechny členy zavazovalo, aby v budoucnosti následovali Hypperboneova příkladu.

Nutno vědět, že William J. Hypperbone žil v klubu víc též ve svém domě v La Sallově ulici. Jedl tam, odpočíval m a bavil se tam. A dlužno poznamenat, že nejmilejší zábavou mu byla hra. Ovšem ne hra v šachy nebo karetní nýbrž hra, kterou do klubu zavedl on sám a které lával před ostatními přednost. Šlo o

takzvanou husí hru, ušlechtilou hru starých Řeků, později víceméně upravenou. Nelze vylíčit, s jakou vášní se William J. Hypperbone této hře oddával. Jeho vášeň přešla nakonec i na jeho kolegy. Vzrušovali se skákáním z jednoho pole na druhé podle vrtochu kostek a vrhali se z husy na husu, aby získali poslední z těchto chovanek hospodářského dvora. S napětím přecházeli „most“, zastavovali se v „hotelu“, ztráceli se v „bludišti“, padali do „studny“, zazdívali se ve „vězení“, naráželi na „umrlčí hlavu“, navštěvovali pole námořníka, rybáře, přístavu, jelena, mlýna, hada. slunce, přílby, lva, králíka, vázy atd. Peněžní sázky podle pravidel této hry nebyly u bohatých členů Klubu výstředníků samozřejmě malé. Některé dosahovaly výše několika tisíc dolarů a výherce přes své bohatství projevoval při ukládání takové částky nelíčenou radost.

Už deset lét trávil William J. Hypperbone večery ve svém klubu. Nikdy nepociťoval touhu po cestování a omezil se jen na cesty po Spojených státech. Proč by tedy neměli po něm dědit jeho kolegové, k nimž měl nejužší vztahy? Nebyli to snad jeho jediní přátelé, k nimž ho pojila pouta přátelství a sympatií? Nesdíleli s ním jeho vášeň pro ušlechtilou „husí hru“? Nebojovali s ním na poli, kde náhoda připravuje tolik překvapení? A neměl William J. Hypperbone nápad založit každoroční cenu pro toho z přátel, kdo získá nejvíc partií mezi prvním lednem a jedenatřitým prosincem?

Je nejvyšší čas prohlásit, že nebožtík neměl ani rodinu, i přímé nebo vedlejší dědice, ani žádné příbuzné v přímé posloupnosti, Zemřel-li však bez dispozic o svém majetku, pak připadne jeho majetek státu, který by se jistě nedal prosit, aby jej přijal.

Aby se dověděli něco o Hypperboneově poslední vůli, stačilo jeho přátelům jít k notáři Tornbrockovi a zeptat se ho, existuje-li vůbec nějaká závěť a jaká jsou její ustanovení a klauzule.

„Pánové,“ řekl jim notář Tornbrock, „čekal jsem vaši návštěvu, kterou jsem velmi poctěn…“

„Stejně poctěni jsme i my,“ odpověděli mu členové klubu.

„Ale dříve než se budeme zabývat závětí,“ pokračoval notář, „musíme se zabývat pohřbem zesnulého.“

„Co se pohřbu týče,“ řekl předseda klubu Georges B. Higginbotham, „bude jistě vypraven tak, aby byl hoden našeho zemřelého kolegy.“

„Musím se řídit jeho instrukcemi, které jsou uloženy v této obálce,“ odpověděl notář Tornbrock a ukázal obálku, jejíž pečeť nato zlomil.

„A pohřební obřad bude…,“ zeptal se Thomas R. Carlisle.

„Slavný a zároveň veselý, pánové, za doprovodu hudby a zpěvu a s účastí veřejnosti, která jistě neodmítne provolávat veselé hurá k poctě Williama J. Hypperbonea…“

„Od člena našeho klubu jsem nic jiného nečekal,“ prohlásil předseda s pokývnutím.

„Nemohl se dát přece pohřbít jako obyčejný smrtelník,“ dodal Thomas R. Carlisle.

„William J. Hypperbone projevil také přání,“ pokračoval notář, „aby obyvatelstvo celého Chicaga bylo při pohřbu reprezentováno šesti osobami určenými za neobyčejných okolností losem. Ve smyslu tohoto rozhodnutí shromažďoval už několik měsíců před svou smrtí do urny jména všech svých chicagských spoluobčanů obojího pohlaví ve věku od dvaceti do šedesáti let. Včera jsem z jeho pověření provedl losování v přítomnosti starosty a jeho náměstků. Když bylo šest osob vylosováno, oznámil jsem jim písemně nebožtíkovy dispozice a pozval je do čela pohřebního průvodu s prosbou, aby neodmítali prokázat zemřelému poslední poctu.“

„A oni se jistě neodváží odmítnout,“ zvolal Thomas R. Carlisle, „protože lze předpokládat, že budou závětí bohatě odměněni…“

„To je možné,“ řekl pan Tornbrock, „a nedivil bych se tomu.“

„A jaké podmínky má těch šest vylosovaných splnit?“ chtěl vědět Georges B. Higginbotham.

„Jen jedinou,“ odpověděl notář. „Musí to být chicagští rodáci a bydlet v Chicagu.“

„Cože? Nic jiného?“

„Nic.“

„Dobrá,“ řekl Thomas R. Carlisle. „A kdy máte otevřít závěť, pane Tornbrocku?“

„Za čtrnáct dní po smrti.“

„Až za čtrnáct dní?“

„Tak jest… Určuje to doprovodná poznámka. Tedy až 15. dubna.“

„A proč takové průtahy?“

„Protože můj klient chtěl, abychom před zveřejněním jeho poslední vůle měli jistotu, že je skutečně mrtev.“

„Náš přítel Hypperbone byl vskutku praktický muž,“ řekl Georges B Higginbotham.

„Za tak vážných okolností není člověk nikdy dost praktický,“ dodal Thomas R. Carlisle. „Ledaže by se dal zpopelnit!“

„I tak by se vystavoval nebezpečí, že bude spálen zaživa,“ dodal spěšně notář.

„To jistě,“ souhlasil předseda klubu. „Ale teď už snad máme o jeho smrti jistotu.“

Buď jak buď, o zpopelnění těla Williama J. Hypperbonea nemohlo být vůbec řeči. Pod závěsy pohřebního vozu bylo totiž uloženo na márách nebožtíkovo tělo.

Je pochopitelné, že zpráva o smrti Williama J. Hypperbonea vyvolala v celém městě hotové pozdvižení.

A co vlastně bylo v první chvíli známo?

Dne 30 března odpoledne seděl ctihodný člen Klubu výstředníků se dvěma kolegy u stolku s ušlechtilou „husí hrou“. Právě provedl úvodní vrh dvěma kostkami – devět bodů ze šesti a tři – který ho zavedl na šestapadesáté pole. Náhle se mu tvář křečovitě zkřivila a údy se napjaly. Chtěl vstát, vrávoravě se vzpřímil, roztáhl ruce a byl by padl na podlahu, kdyby ho byli kolegové nezachytili a neodnesli na pohovku.

Bylo nutné zavolat rychle lékaře. Přišli tam dva. Prohlásili, že William J. Hypperbone podlehl mozkové mrtvici a že je s ním konec. Lze však tvrdit, že se oba lékaři v mrtvých vůbec vyznali?

Za hodinu byl nebožtík převezen do svého domu. Tam taky přispěchal neprodleně zavolaný notář Tornbrock.

První notářovou starostí bylo otevřít obálku, do níž zemřelý uložil dispozice k pohřbu. Notář byl v nich vyzván, aby vylosoval šest osob, které se měly pohřbu zúčastnit. Jejich jména byla spolu se statisíci dalších vložena do obrovské urny uprostřed haly.

Když byla tato podivná klauzule známa, přepadlo pana Tornbrocka celé mračno žurnalistů a reportérů chicagských novin. Dům v La Sallově ulici se po celé odpoledne nevyprázdnil. A všichni tito slídilové po senzacích, pisálkové denních zpráv, redaktoři senzacechtivých plátků snažili se vyrvat kolegům před nosem několik podrobností o smrti Williama J. Hypperbonea, nějakou okolnost, za níž zemřel právě při báječném vrhu kostek, ale zejména jména šesti vyvolených, která byla z osudí vytažena.

Pan Tornbrock se dostal z dorážejícího davu jako nesmírně praktický muž. Prohlásil, že ona jména prozradí časopisu, který za ně zaplatí nejvyšší cenu a pod podmínkou, že vydražená částka bude rozdělena dvěma z jedenadvaceti městských nemocnic.

Nad všemi konkurenty zvítězil časopis Tribuna. Po krutém boji s Chicagským zpravodajem vyhnal cenu na částku dešti tisíc dolarů. A ředitelé dvou nemocnic si toho dne mnuli ruce.

Ovšem jaké úspěchy měl druhého dne tento mocný časopis a jaké výdělky ze zvláštních vydání v nákladu dvou miliónů pěti set tisíc výtisků! Po statisících je musel posílat do jedenapadesáti států, které tehdy Unii tvořily.

„Šest jmen!“ vyvolávali kameloti. ,“Šest jmen šťastných smrtelníků, které losování vybralo z chicagského obyvatelstva.“

Kromě onoho vydání ze dne 1. dubna publikovala Tribuna oněch šest jmen na zvláštním seznamu, který její agenti rozeslali i do nejvzdálenějších osad Spojených států.

Uveďme nyní po pořádku těch šest jmen, která měla napříště letět po dlouhé měsíce celým světem za nejpodivnějších zvratů, jaké by si nedokázal vymyslet ani nejvynalézavější spisovatel románů:

Max Réal
Tom Crabbe
Hermann Titbury
Harris T. Kymbal
Lissy Wagová
Hodge Urrican

Jak je vidět, z šesti jmen patřilo jich pět silnému pohlaví a jen jedno pohlaví slabému, pokud lze tohoto označení oprávněně užít, jde-li o ženu americkou.

Zvědavost veřejnosti nemohla být ovšem v prvních hodinách ukojena. Kdo byli nositelé těch šesti jmen, kde bydleli, ke které společenské vrstvě patřili? O tom nemohla *Tribuna* své nesčetné čtenáře zatím informovat.

A byli vůbec v této době vyvolenci posmrtného losování naživu? Především tato otázka se nabízela.

Vždyť jména byla do osudí vložena už před několika měsíci, a i když se mohlo připustit, že žádná z osob náhodně určených nezemřela, mohla některá z nich Ameriku zatím opustit.

Ostatně i kdyby některá z nich hodlala odjet – nikdo se jich na to ovšem neptal –, jistě by bez váhání všechny zaujaly svá místa u pohřebního vozu. Bylo možno vůbec předpokládat, že by odpověděly na výzvu odmítnutím, že by nevyhověly podivnému, leč vážně míněnému pozvání Williama J. Hypperbonea – aspoň po smrti výstředníka – a že by se vzdaly výhod, které je nepochybně čekají podle závěti uložené u notáře Tornbrocka?

Ne! Všichni vylosovaní se jistě dostaví, protože se mohli právem pokládat za dědice obrovského nebožtíkova jmění, které tak unikne chtivé státní pokladně.

A po třech dnech se všichni vylosovaní, kteří se navzájem vůbec neznali, objevili skutečně na schodišti domu v La Sallově ulici před notářem, který napřed zjistil jejich totožnost a pak do jejich rukou vložil konce girland pohřebního vozu.

Rázem se stali předmětem obecné zvědavosti a zároveň závisti davu. Protože na příkaz Williama J. Hypperbonea nebyly projevy smutku na tomto neobyčejném pohřbu dovoleny, obléklo si všech šest osob jen sváteční šaty, které svou kvalitou prozrazovaly velmi rozdílnou společenskou nadřazenost svých nositelů.

Jakmile vylosovaní zaujali svá místa, pozdravilo je hřímavé hurá, na něž někteří odpověděli přívětivým přikývnutím a jiní nevšímavostí.

Pak na pokyn policejního úředníka vydali se podle vozu na osmihodinový pochod chicagskými ulicemi.

Šest pozvaných k pohřbu Williama J. Hypperbonea se navzájem neznalo, ale brzy se měli všichni seznámit. A kdo ví, zda při lidské chamtivosti a nenasytnosti nedívali se kandidáti budoucího dědictví na sebe už teď jako na soky a zda se nebáli, že to jmění připadne jen jednomu z nich, místo aby bylo rozděleno všem šesti!

Víme už, jak pohřební obřad skončil, za jakého sběhu lidí se táhl pohřební průvod z La Sallovy ulice až na hřbitov, za jakého hudebního doprovodu, v němž nebylo nic smutečního, a jaký veselý jásot doprovázel průběh celého obřadu.

Teď už Williamu J. Hypperboneovi nezbývalo, než vstoupit do světa mrtvých, spočinout v hrobě a usnout v něm věčným spánkem.

III
DUBOVÝ LES

Jméno Dubový les prozrazuje, že místo dnešního hřbitova bylo kdysi pokryto porostem dubů, nádherných stromů, rostoucích na rozlehlých prostorách Illinois, nazývaných kdysi pro svou bujnou vegetaci kvetoucím luhem státu.

Ze všech četných pomníků na hřbitově – z nichž mnohé byly velmi drahé – žádný se nemohl srovnávat s náhrobkem, který si dal William J. Hypperbone před lety pro sebe postavit.

U jednoho z jezírek hřbitova stálo mauzoleum vybudované podle plánů samotného Hypperbonea. Budova ve stylu anglosaské architektury nesla všechny znaky gotiky přecházející v renesanci. Připomínala částečně kapli svým průčelím se zvonicí, částečně přepychové letní sídlo. Vstupní dveře vedly do předsíně zařízené pohovkami a vyzdobené čínskými vázami. Z předsíně se vstupovalo do hlavní místnosti. Byla to kruhová hala, v níž se plně projevoval vkus multimilionáře. Pohovky, mramorové sloupy, bronzové sochy faunů a nymf, obrazy, měkké koberce, mozaiková podlaha atd.

Za halou byla kruhová apsida vybavená nejmodernějším nábytkem. V zasklených skříních s příbory byly ke stálé dispozici denně obnovované zásoby jídel a pití. Bylo to prostě šťastně vyřešené místo ke čtení, k odpočinku i k občerstvení.

Uprostřed haly stála mramorová –hrobka v kruhu planoucích světel. Byla otevřená a náhrobní deska stála vedle ní. Tam měla být jednou uložena rakev, v níž na poduškách z bílého atlasu spočine William J. Hypperbone.

Taková hrobka nemohla přirozeně budit chmurné myšlenky. V jejím čistém vzduchu nebyl cítit van křídel smrti, který se všude vznáší nad hřbitovními rovy. A nebyla to nakonec hrobka hodná originálního

Američana, kterému byl určen tak málo truchlivý program pohřebního obřadu? bradu, který byl doprovázen radostným zpěvem, veselou hudbou a jásotem davu?

Dlužno poznamenat; že William J. Hypperbone nikdy neopomněl strávit dva dny v týdnu – úterý a pátek – ve svém mauzoleu. Občas ho tam doprovázelo několik kolegů. Bylo to ostatně nejpohodlnější a nejtišší miste vhodné ke klidným rozhovorům. Všichni se usadili na pohovkách v apsidě nebo si sedli ke stolu, kde si ti ctihodní muži četli, probírali denní politické události, sledovali kursy cenných papírů a zboží i vzrůstající rozpory mezi jednotlivými společenskými třídami. Zatímco hovořili, přinášeli jim sluhové mísy s přesnídávkou. A když příjemné odpoledne minulo, rozjely se kočáry všemi směry, aby odvezly členy *Klubu výstředníků* domů.

Je samozřejmé, že do mauzolea se bez doprovodu majitele nikdo nedostal. Jediný druhý klíč měl správce hřbitova, pověřený dozorem nad mauzoleem.

I když William J. Hypperbone nevynikal nad své bližní veřejnou činností, přece jen soukromým životem, rozděleným mezi klub a mauzoleum, projevoval tolik podivnosti, že byl právem zařazen mezi významné výstředníky své doby.

A aby svou výstřednost dovedl až k mezním hranicím, nezanedbal nic ani pro případ, že by nezemřel doopravdy. Jeho dědici – ať už to bude kdokoli – mohli být v tomto ohledu klidni. Zde nešlo o případ zdánlivé smrti, nýbrž smrti skutečné. Lékařské vyšetření nemohlo nechat nikoho na pochybách. Smrt byla jasně prokázána a lékaři si nemohli vyčítat omyl příliš spěšného pohřbení.

Bylo pět hodin pětačtyřicet minut, když pohřební vůz projel bránou Dubového lesa. Uvnitř mauzolea bylo ovšem místo jen pro sto lidí. Dav musel zůstat venku. Kočár se zastavil před schody do mauzolea a v té chvíli zazněla slova reverenda Binghama, který doprovázel nebožtíka až k místu jeho věčného spočinutí. Dav zbožně naslouchal. Pak se ujal slova předseda *Klubu výstředníků* Georges B. Higginbotham, který nastínil stručný životopis zesnulého, ocenil jeho zásluhy a končil slovy:

„Vzhledem k pohřebním obřadům, kterých jste byli svědky, nelze pochybovat, že závěť obsahuje klauzule schopné vyvolat obdiv celé Ameriky.“

Po projevu předsedy klubu ozval se v davu tichý šepot, který se přenesl až do posledních řad u ohrady Dubového lesa. Ti, kteří slyšeli, sdělovali své dojmy všem, kdo neslyšeli, ale kteří tím nebyli o nic méně dojati.

Přišel čas vynést máry z vozu a přenést je do haly. Této práce se ujalo šest nebožtíkových sluhů..Vedle nich kráčelo šest vyvolených přesně podle pokynů řídícího ceremoniálu.

Jakmile nosiči rakve došli ke hrobce, postavili máry a rakev pomalu spustili dolů.

Znovu zazněl hlas reverenda Binghama v prosbě, aby Bůh široce otevřel nebeskou bránu a zajistil zemřelému věčné pohostinství.

„Věčná sláva ctihodnému Williamu J. Hypperboneovi!“ zvolal hlavní ceremoniář.

„Sláva! Sláva! Sláva!“ opakovali třikrát přítomní.

A po nich se vznesl tento poslední pozdrav i z úst tisíců.

Šest vyvolených obešlo postupně hrobku a přijalo stisk ruky Georgese B. Higginbothama jménem všech členů *Klubu výstředníků.*

Zbývalo jen položit těžkou mramorovou desku, do níž bylo vyryto jméno zesnulého se všemi tituly. Notář Tornbrock pak postoupil vpřed, vyňal z kapsy program pohřbu a přečetl jeho poslední odstavec:

Přeji si, aby má hrobka zůstala ještě dvanáct dní otevřena a po této době, ráno dvanáctého dne, šest osob určených losem přijde položit své navštívenky na mou rakev. Pak bude položen náhrobní kámen a notář Tornbrock přečte přesně v poledne toho dne v sále divadla mou závět, kterou má u sebe.

William J. Hypperbone

Nebožtík byl skutečně originální člověk, a kdo ví, zda jeho posmrtný žert je poslední.

Přítomní se rozešli, správce hřbitova uzavřel dveře mauzolea a v Dubovém lese nastalo zase obvyklé ticho.

Za několik minut ztichly i okolní ulice. Po tak únavném dni toužili všichni po odpočinku. Vzrušení opadlo, ale zvědavost všech trvala dál.

IV
ŠEST VYVOLENÝCH

Nazítří se Chicago zabývalo svými obvyklými záležitostmi. Všechny čtvrtě získaly zas svou denní tvářnost. I když se lidé nevalili ulicemi jako včera při pohřebním průvodu, nezajímali se o nic méně o překvapení, které jim patrně chystá závěť Williama J. Hypperbonea. Jaké klauzule v ní asi jsou, jaké podivné podmínky uvede šesti vyvoleným a jak se oni uvážou ve vlastnictví obrovského majetku, jestliže v tom není nějaká záhrobní mystifikace hodná člena *Klubu výstředníků?*

Takovou možnost však nikdo nechtěl připustit. Nikdo nevěřil, že vylosované osoby čeká v této záležitosti jen zklamání a posměch.

Existoval ovšem jednoduchý prostředek, jak ukojit zvědavost veřejnosti a zároveň zbavit šest vyvolených nejistoty, která u nich hrozila ztrátou chuti k jídlu a ke spánku. Stačilo otevřít závěť a přečíst si ji. Ale byl tu zákaz otevřít ji dříve než za dvanáct dní, a notář Tornbrock by byl nikdy nesouhlasil s porušením podmínek uložených mu odkazatelem. Dne 15. dubna měla být v sále divadla přečtena závěť Williama J. Hypperbonea. Přesně 15. dubna v poledne, ani o den dříve, ani o minutu později.

Tomu se musili všichni podřídit, což jenom zvýšilo vzrušení všech chicagských mozků. A vzruch byl udržován dvěma sty deníků a patnácti tisíci týdeníků, čtrnáctideníků a měsíčníků v celých Spojených státech. I když tisk ani odhadem nemohl proniknout nebožtíkovým tajemstvím, rozhodl se podrobit šest vyvolených mukám interviewů – především o jejich sociálním postavení.

Řekneme-li, že fotografové se nedali tiskem předběhnout a že malé i velké portréty šesti vyvolených byly rychle ve stotisícových nákladech vrženy na veřejnost, lze snadno pochopit, že oněm šesti osobám bylo předurčeno dostat se mezi nejznámější postavy Spojených států.

Reportéři listu *Chicagská pošta,* kteří se dostavili k Hodgeovi Urricanovi, byli však přijati špatně.

„Co mi chcete?“ zeptal se jich se špatně skrývaným vztekem. „Já nevím nic. A nemám vám co říci! Byl jsem vyzván, abych doprovodil pohřební vůz – a to jsem udělal. Ale se mnou tam bylo ještě pět dalších, které vůbec neznám. A neudivilo by mě, kdyby to s některým z nich skončilo špatně. Připadal jsem si tam jako vlečná loď, aniž jsem si mohl na někom vylít žluč. Ach, ten William J. Hypperbone! Jeho duše je už v nebi – a ať si tam zůstane! Jestli mě však podvedl, jestli mě přinutí vláčet vlajku před těmi pěti vetřelci, ať si dá dobrý pozor! I když je už mrtev a zahrabán, i kdybych musel čekat až do soudného dne, budu vědět..“

„Ale vždyť vás nic neopravňuje k víře, pane Urricane, že budete podveden,“ namítl jeden z reportérů shrbených pod tou slovní vichřicí, „a že budete toho losování litovat… A i kdybyste získal jen šestinu dědictví…“

„Šestinu! Šestinu!“ vybuchl interviewovaný hromovým hlasem. „A mám nějakou jistotou, že dostanu tu šestinu celou?“

„Uklidněte se, prosím vás!“

„Neuklidním se… Není v mé povaze uklidnit se… Jsem zvyklý na bouře a vždy jsem byl bouřlivější než ony…“

„Tady však nejde o bouře,“ namítl reportér. „Obzor je čistý…“

„To uvidíme, pane,“ zvolal popudlivý Američan. „A jestli budete veřejnosti popisovat mé jednání a činy, pak vám říkám, abyste si dal pozor! Nebo budete mít co dělat s kapitánem Urricanem!“

Hodge Urrican byl skutečně kapitánem loďstva Spojených států, už šest měsíců na odpočinku, z čehož byl úplně zoufalý Byl to celkem dobrý a statečný námořník, který vždy dokázal plnit své povinnosti před ohněm nepřítele i před ohněm nebes. Navzdory svým dvaapadesáti letům neztratil nic ze své vrozené popudlivosti. Představte si muže silné konstrukce, vysoké postavy, širokých plecí, silné hlavy s velkýma očima pod hustým obočím, trochu nízkého čela, krátce zastřižených vlasů, čtverhranné brady s bradkou, kterou si neustále prohrabával nervózní rukou, pevně nasazených paží a pravidelně klenutých nohou, dodávajících trupu onen kývavý pohyb, vlastní všem námořníkům. Byla to prchlivá povaha, neustále popuzená, neschopná sebeovládání, a nepříjemná, jak jen lidská bytost může být. Proto také neměl Hodge Urrican žádného přítele. Bylo by jistě divné, kdyby byl takový typ ženatý. A on také „naštěstí pro jeho ženu“ nebyl, jak říkali vtipálkové. Patřil mezi ony zuřivce, kteří srdeční křečí ze vzteku blednou, jejichž tělo se stále vrhá vpřed jako do útoku, jejichž žhoucí zornice.jsou trvale staženy a v jejichž hlasu zaznívá tvrdost ve stavu klidu a řev ve chvílích vzrušení.

Když novináři z *Chicagského světa* zaklepali na dveře ateliéru v Jižní ulici číslo 3997, našli tam jen sedmnáctiletého černocha, sluhu Maxe Réala, který jim přišel otevřít.

„Kde je tvůj pán?“ zeptali se ho.

„Nevím.“

„Kdy odešel?“

„Nevím.“

„A kdy se vrátí?“

„Nevím.“

Tommy opravdu nevěděl nic, protože Max Réal odešel brzy ráno a Tommy mu nic neřekl. Chlapec totiž ještě spal jako dítě a jeho pán ho nechtěl tak brzy budit.

Ale jestliže Tommy nemohl na otázky reportérů odpovědět, nelze z toho vyvozovat, že *Chicagský svět* neměl o Maxu Réalovi žádné informace. Všech šest vyvolených už bylo předmětem interviewů rozšířených tiskem po celých Spojených státech.

Max Réal byl mladý talentovaný malíř, jehož plátna se už začínala v Americe draho prodávat a jemuž budoucnost slibovala významné postavení v uměleckém světě. Narodil se v Chicagu, i když jeho jméno bylo francouzské. Pocházel totiž z kanadské rodiny v Quebecku. Tam ještě bydlela paní Réalová, několik let už vdova, která se právě chystala usadit u syna v Chicagu.

Max Réal matku zbožňoval a ta mu oplácela stejným. Byli to prostě výtečná matka a výtečný syn. Max také nečekal ani den a odjel matku zpravit o všem, co se událo, jak byl vyzván k účasti na pohřebních obřadech Williama J. Hypperbonea. Ujistil ji ostatně, že se nijak nevzrušil podivnými podmínkami nebožtíkovy závěti. Zdálo se mu to prostě směšným.

Max Réal právě dosáhl věku pětadvaceti let. Od narození se vyznačoval chováním a elegancí Francouze. Byl to muž nadprostřední postavy, kaštanových vlasů a vousů, temně modrých očí, tváře bez náznaku domýšlivosti nebo příkrosti, úsměvných úst a uvolněné chůze, což byly znaky vnitřní vyváženosti, z níž se rodí veselá a nezkalená důvěra. Projevovala se v něm výbušnost vitální síly, která se v činech mění v odvahu a šlechetnost.

Když se prosadil jako malíř skutečné ceny, rozhodl se opustit Kanadu a odstěhovat se do Chicaga ve Spojených státech. Jeho otec, důstojník, zanechal po smrti jen nepatrné jmění, a jestliže Max hodlal získat nějaké peníze, počítal s nimi spíš pro matku než pro sebe.

Zkrátka, když novinář zjistil, že Max Réal ve svém bytě není, neměl interview s Tommym pro něho cenu. *Chicagský svět* měl zpráv dost, aby ukojil zvědavost veřejnosti ve všem. co se týkalo mladého malíře. A jestliže Max Réal v Chicagu není, byl tam včera a jistě se tam vrátí 15. dubna, aby byl přítomen čtení závěti a doplnil v sále divadla počet šesti vyvolených.

Zcela jinak tomu bylo, když se měli reportéři *Denních zpráv* dostavit do domu.Harrise T. Kymbala, Tentokrát ho nemusili rušit v jeho bytě. Vydal se sám napospas svým kolegům.

Harris T. Kymbal byl sám novinář, vedoucí redaktor populární *Tribuny.* Bylo mu sedmatřicet let, středně vysoký, silný, sympatické tváře s všetečným nosem, pronikavých očí a úzkých uší schopných slyšet vše a neklidných úst schopných vše opakovat. Byl živý jako třaskavina, činorodý, obratný, čilý, výmluvný, snášenlivý. neúnavný, energický a velký přítel taškařin. Velmi dobře si uvědomoval svou sílu a byl neustále ve střehu, připraven prosazovat svou pevnou vůlí silné činy. Chtěl zůstat svobodný, jak se sluší člověku, který denně ztéká hradby soukromého života. Byl to celkem dobrý společník, jistý si sám sebou a velmi vážený svými kolegy. Nikdo mu nezáviděl štěstí, které ho postavilo mezi šest vyvolených za předpokladu, že se bude podílet na pozemských statcích Williama J. Hypperbonea.

Ne, Harrise T. Kymbala nemusil nikdo interviewovat. On sám jako první zvolal:

„Ano, přátelé, jsem to já, já osobně, kdo se stal členem rady šesti! Viděli jste mě včera kráčet vedle pohřebního vozu. Pozorovali jste mé chování, jistě vhodné a důstojné, i úsilí, s nímž jsem krotil své veselí, ač nikdy v životě jsem se nezúčastnil pohřbu tak bujarého. A když si pomyslím, že tam vedle mne ležel v rakvi ten výstřední nebožtík! Víte, co jsem si říkal? Kdyby tak ten ctihodný muž nebyl mrtev… Kdyby se náhle objevil živý… Nu, jistě mi uvěříte, že kdyby se to bylo stalo, byl by se William J. Hypperobne vztyčil v celé své výšce jako nový Lazar po zvednutí náhrobní desky a já bych mu byl neměl za zlé a nebyl bych mu vyčítal jeho nevhodné vzkříšení… Je přece pravda, že každý má právo vstát z mrtvých, jestliže skutečně nezemřel…“

Tak to řekl Harris T. Kymbal, ale měli jste ho slyšet!

„A co myslíte, že se stane 15. dubna?“ zeptali se ho.

„Stane se jen to, že notář Tornbrock přesně v poledne otevře závěť…“

„A jste přesvědčen, že jedinými Hypperboneovými dědici bude prohlášeno šest vyvolených?“

„Samozřejmě. A proč by nás také, prosím vás, William J. Hypperbone zval jinak na svůj pohřeb, než aby nám předal svůj majetek…?“

„Nu, kdo ví…“

„To by tak scházelo, aby nás obtěžoval bez odškodnění! Představte si jen ten osmihodinový pohřební průvod…!“

„Nedá se však předpokládat, že závěť bude obsahovat nějaké podmínky více nebo méně podivné?“

„To je možné. A protože závěť napsal výstředník, lze se nadít něčeho výstředního. Nu, bude-li jeho podmínka splnitelná, splním ji, a nebude-li…, nějak se to zařídí. Rozhodně se však můžete spolehnout, přátelé, že Harris T. Kymbal neustoupí ani o píď!“

Ne! Pro čest novináře neustoupí! Tím si byli jisti všichni, kdož ho znali. Dokonce i ti, kteří ho neznali, jestliže mezi chicagským obyvatelstvem nějací byli. Ať jsou nebožtíkovy podmínky jakékoli, vedoucí redaktor *Tribuny* je přijme a splní do posledního puntíku! Bude-li muset odletět na Měsíc, odletí tam, a cestou se zastaví jedině tehdy, až mu nedostatek vzduchu znemožní dýchání.

Jaký to byl rozdíl mezi tímto rozhodným Američanem a jeho spoludědicem Hermannem Titburym, který bydlel v obchodní čtvrti.

Když novináři z *Vládních listů* zazvonili u dveří čísla 77, nepodařilo se jim práh překročit.

„Je pan Hermann Titbury doma?“ zeptali se pootevřenými dveřmi.

„Ano,“ odpověděla jim neučesaná a nepořádně oblečená obryně, jakýsi dragoun v sukních. „Může nás přijmout?“

„To vám řeknu, až se pana Titbury ho zeptám.“

Řekla to paní Kate Titburyová, padesátnice, o dva roky starší než její muž. A odpověď této matróny, věrně tlumočená služkou, zněla:

„Pan Titbury vás nepřijme a diví se, jak si můžete dovolit ho obtěžovat.“

A nešlo přece o násilné vniknutí do jeho jídelny, nýbrž o přijetí v jeho kanceláři, nešlo o posazení ke stolu, nýbrž o několik otázek k jeho osobě.

Dům však zůstal zavřený a novináři se musili vrátit s prázdnou.

Hermann Titbury a Kate Titburyová tvořili nejlakotnější pár, jaký se kdy spojil ke společné cestě tímto slzavým údolím, v němž ostatně neprolili jedinou slzu soustrasti nad osudem nešťastných. Byla to dvě tvrdá a bezcitná srdce, tlukoucí společným tepem. Naštěstí nebesa tomuto spojení nepožehnala a jejich rod měl s nimi zaniknout. Byli bohatí, ale jejich majetek nepocházel ani z obchodu, ani z průmyslu. Oba dva – žena totiž pracovala stejně jako muž – se věnovali obchodům podezřelých drobných bankéřů, kteří půjčují na zástavu a kupují dlužní úpisy za nemravné ceny. Byli to prostě lichváři nejhoršího druhu; vydřiduchové oškubávající kdekoho, ale stále se udržující v mezích zákona.

Po žebříčku jejich předků se dalo sestoupit až k první příčce a zjistit předky německého původu, což vysvětlovalo i jméno potomka této německé rodiny.

Byl to silný podsaditý chlapík s bradkou stejně ryšavou jako vlasy jeho ženy. Železné zdraví oběma umožňovalo neutrácet víc než půl dolaru za léky a za návštěvy lékaře. Měli žaludky schopné vše strávit, žaludky, jaké by měli mít jen lidé počestní. Žili z ničeho a jejich služka se jim přizpůsobila. Od doby, kdy se pan Titbury vzdal obchodování, přerušil všechny styky se společností a dal se zcela vést paní Titburyovou, pánovitou a vrcholně odpornou megerou, která podle lidového rčení spala na klíčích.

Podařený pár obýval dům s okny stejně úzkými, jako byly jejich myšlenky, zamřížovanými jako jejich srdce a dělajícími z domu nedobytnou pokladnu. Dveře domu se ostatně neotvíraly ani cizím osobám, ani členům rodiny, protože Titburyovi nikdy neměli ani příbuzné, ani přátele. I tentokrát zůstaly před sháněči informací uzavřeny.

Je pravda, že bylo snadné i bez interview s manželi Titburyovými zjistit jejich povahy v den, kdy se octli ve skupině vyvolených.

To bylo něco, když si Hermann Titbury 1. dubna přečetl v památném čísle *Tribuny* své jméno! Není však v Chicaga ještě jiný občan téhož jména? Ne! Aspoň v jejich ulici a v jejich čísle! A připustit, že jde o omyl? Nikdy! Hermann Titbury se už viděl jako majitel šestiny obrovského jmění a s rozhořčením litoval, že nebyl losem vybrán jen on sám. Ke svým spoludědicům necítil jen závist, nýbrž krutou nenávist – stejně jako kapitán Urrican.

Ponechávám představě čtenářů, co si manželé Titburyovi o těch vetřelcích mysleli.

Osud se tady dopustil jednoho z obvyklých hrubých omylů, když vybral nejméně potřebného a nejméně sympatického člověka jako spoludědice jmění Williama J. Hypperbonea, jestliže to bylo úmyslem toho originálního chlapíka.

Druhého dne po pohřbu vyšli manželé Titburyovi už v pět hodin ráno z domova a odebrali se do Dubového lesa. Tam vyhledali správce hřbitova a hlasem plným úzkosti se ho zeptali:

„Nestalo se nic nového… dnes v noci?“

„Nic,“ odpověděl správce.

„Je tedy… opravdu mrtvý?“

„Tak mrtvý, jak jen může být. Buďte klidný!“ řekl správce, který pak marně čekal na zhodnocení své příznivé odpovědi.

Ano, klidný! Nebožtík se z věcného spánku neprobudil a klid chmurných obyvatelů Dubového lesa nebyl ničím rušen.

Pan a paní Titburyovi se vrátili domů. Ale odpoledne a večer a pak nazítří vydali se znovu na dlouhou cestu, aby se přesvědčili, že William J. Hypperbone se z nadoblačného světa nevrátil.

To snad v této podivné historii stačí k popisu podařené dvojice, které ani jeden ze sousedů nepřišel blahopřát k takovému štěstí.

Když dva reportéři *Nezávislého tisku* přišli v hustě zalidněné průmyslové čtvrti zeptat se strážníka na dům Torna Crabbea. dověděli se, že Tom Crabbe, vlastně John Milner, bydlí v Dýmkové ulici číslo 7. John Milner sekundoval Crabbeovi při oněch významných zápasech, po nichž odcházejí gentlemani nejčastěji s nateklýma očima, s vykloubenou čelistí, s jedním nebo dvěma zlomenými žebry a s ústy zbavenými několika zubů pro čest a slávu národních šampionátů v boxu.

Tom Crabbe byl tedy boxer profesionál, nyní šampión Ameriky, když byl porazil slavného Fitzimouse, který toho roku zdolal neméně slavného Corbetta.

Novináři vnikli bez obtíží do Milnerova domu a byli v přízemí přijati samotným trenérem. Byl to muž běžného vzrůstu, neuvěřitelně hubený, doslova kost a kůže, ale svalnatý, hladce vyholený, hbitý jako kamzík a obratný jako opice.

„Tom Crabbe?“ zeptali se ho novináři.

„Právě dojídá první snídani,“ odpověděl trenér ostrým hlasem.

„Můžeme ho vidět?“

„V jaké věci?“

„Ve věci závěti Williama J. Hypperbonea, abychom o tom napsali v našich novinách.“

„Jde-li o interview s Tomem Crabbem, je Tom Crabbe vždycky dosažitelný,“ odpověděl trenér.

Novináři vstoupili do jídelny, kde se octli tváří v tvář slavné osobnosti. Spolkl právě šestý kus uzenky, šestý krajíc chleba s máslem a čekal ještě na čaj, který se vařil v konvici, a na šest lahviček whisky, což byla jeho první snídaně v půl osmé. Jak je vidět, hrálo číslo šest důležitou roli v životě boxera a patrně i díky tomuto tajemnému vlivu dostal se boxer do skupiny šesti dědiců Williama J. Hypperbonea.

Tom Crabbe byl obr šest stop deset palců vysoký, v ramenou měl tři stopy a na hlavě tvrdé černé vlasy skoro dohola ostříhané, velké buličí oči pod hustým obočím, nízké a sražené čelo, odstávající uši, čelist protaženou v jakousi tlamu, silné vousy nad rtem zastřižené a všechny zuby, protože strašné rány pěstí mu doposud nevyrazily ani jediný. Trup měl jako pivní sud, paže jako hevery a nohy jako sloupy, schopné udržet tuto obrovitou lidskou postavu.

Je však slovo „lidskou“ oprávněné? Lepší by bylo slovo „živočišnou“, protože v tomto gigantickém výtvoru se projevovala jen živočišnost. Jeho orgány fungovaly jako spuštěné stroje, jejichž strojníkem byl John Milner Crabbe byl známý v celé Americe, i když si svou proslulost vůbec neuvědomoval. Jeho život se omezoval jen na jídlo, na pití, na boxování a na spaní bez jakýchkoli projevů duševního života. Chápal vůbec, že ho náhoda uvedla do skupiny šesti vyvolených? Věděl, proč kráčí těžkým krokem v pohřebním průvodu za nadšeného volání davu? Snad to jen temně tušil, ale jeho trenér to chápal za něho a věděl, jak ve svůj prospěch využít všech výhod, které jeho svěřenci z takového majetku vyplynou.

Je přirozené, že vzhledem k inteligenci Torna Crabbea odpovídal novinářům trenér. Sdělil jim všechny podrobnosti, které mohly čtenáře *Nezávislého tisku* zajímat: tělesnou váhu – pět set třiatřicet liber před jídlem a pět set čtyřicet po jídle. Jeho síla měřená dynamometrem – pětasedmdesát kilogrammetrů, což odpovídá jednomu koni. Síla stisku jeho čelistí– dvě stě čtyřiatřicet liber. Jeho věk – třicet let, šest měsíců a sedmnáct dní. Jeho rodiče, – otec porážeč dobytka na jatkách, matka cirkusová zápasnice.

Kdo by si mohl přát víc ke stořádkovému článku o Tomu Crabbeovi?

„Ale on vůbec nemluví?“ podotkl jeden z žurnalistů. „Mluví co nejméně,“ odpověděl John Milner. „A k čemu si také třepit jazyk?“

„Možná… že ani nemyslí.“

„A k čemu.by mu bylo myšlení?“

„K ničemu, pane Milnere.“

„Tom Crabbe je jenom pěst,“ pokračoval trenér. „Sevřená pěst! Stejně rychlá v útoku jako v obraně.“

Když reportéři *Nezávislého tisku* vyšli ven, řekl jeden z nich:

„Je to hovado.“

„A jaké hovado!“ dodal druhý.

Rozhodně tím nemysleli Johna Milnera.

V Sheridanově ulici číslo 19 stál sedmnáctiposchoďový dům, v němž obývala dvoupokojový byt Lissy Wagová a vracela se tam až po celodenní práci v obchodním domě pana Marshalla Fielda, kde pracovala jako hlavní pokladní.

Lissy Wagová pocházela z počestné chudé rodiny, z níž zbyla už jen ona sama. Byla dobře vychována a vzdělána jako většina amerických dívek. Po zvratu osudu a předčasné smrti rodičů musila hledat prostředky k životu v prací. Pan Wag přišel o všechno v aféře námořní pojišťovny a likvidace jeho zájmů v dceřin prospěch nepřinesla žádné výsledky.

Lissy Wagová byla energická dívka jistého úsudku a pronikavé inteligence, klidná a schopná sebeovládání a natolik morálně silná, aby neztrácela nikdy odvahu. Díky zásahům několika rodinných přátel byla doporučena panu Marshaliu Fieldovi a po patnácti měsících si tam vydobyla výhodné postavení.

Byla to půvabná dívka, která právě dosáhla jedenadvaceti let. Měla prostřední postavu, plavé vlasy, temně modré oči. krásnou pleť prozrazující dobré zdraví, elegantní držení těla, trochu vážnou tvář, kterou však často oživoval milý úsměv odkrývající skvělé zuby. Byla ochotná, vlídná, laskavá, úslužná a mezi kolegyněmi měla jen přítelkyně.

Při svých skromných požadavcích bez ctižádosti neoddávala se nikdy snům, v nichž mnohé dívky tak rády bloudí. Ze všech šesti vyvolených byla Lissy Wagová nejméně vzrušena, když se dověděla, že los ji pozval do pohřebního průvodu. Zprvu to chtěla odmítnout. Vůbec se jí nelíbilo vystavovat se na odiv a dávat své jméno v plen veřejnosti. Budilo to v ní hluboký odpor. Musila však násilím přemoci své pocity, ostatně velmi ušlechtilé, a postavit se s tlukoucím srdcem a se zrudlými tvářemi na své místo u pohřebního vozu.

Dlužno říci, že nejvíc práce s jejím přesvědčováním si dala její nejlepší přítelkyně. Byla to živá, veselá a usměvavá Jovita Foleyová, pětadvacetiletá dívka, ani hezká, ani ošklivá – což si uvědomovala –, ale tvor s šelmovskou tváří, velmi jemná, oduševnělá, trochu rozpustilá dívka výtečné povahy, kterou k Lissy Wagové poutala upřímná náklonnost.

Obě dívky obývaly společný byt a po práci v obchodním domě, kde Jovita pracovala jako prodavačka, vracely se společně, domů. Jen zřídka bylo možno vidět jednu bez druhé.

Ale jestliže Lissy Wagová v této záležitosti nakonec podlehla naléhání své kamarádky, rozhodně odmítla přijmout zpravodaje *Chicagského hlasatele,* kteří se toho večera doslovili do čísla 19 v Sheridanově ulici. Marně Jovita Foleyová přemlouvala svou přítelkyni, aby nebyla tak příkrá. Lissy odmítla jakýkoli interview. Po reportérech by přišli fotografové namířit na ni svůj vtíravý objektiv… A po fotografech by to byli nejrůznější zvědavci… Ne! Bylo lepší zavřít před těmi dotěravci dveře…

Ač byla Jovita proti tomu, bylo to rozumnější a *Chicagský hlasatel* nemohl svým čtenářům posloužit žádným senzačním článkem.

„Dobrá,“ řekla Jovita Foleyová, když žurnalisté se zvadlýma ušima odešli, „dveře sis sice zavřela, ale veřejné pozornosti neujdeš. Ach, kdyby tak šlo o mne! Ale upozorňuji tě, Lissy, že tě dokážu přinutit ke splnění všech podmínek závěti… Jen si pomysli, má drahá, na svůj podíl z toho obrovského dědictví!“

„Dědictví! Nevěřím tomu. Jovito.“ odpověděla Lissy. „A je-li to jen vrtoch mystifikátora, nebudu toho vůbec litovat.“

„To jsi celá ty, Lissy,“ zvolala Jovita a objala svou kamarádku. „Nebudeš toho litovat… a jde přece o obrovské jmění!“

„Což nejsme šťastny?“

„Souhlasím, ale kdybych to byla já…,“ opakovala ctižádostivá dívka. „Nu, co by bylo?“

„Především bych se rozdělila s tebou.“

„Jako bych to udělala i já, o tom nepochybuj!“ odpověděla Lissy Wagová s úsměvem nad případným slibem své blouznivé přítelkyně.

„Panebože, už aby bylo patnáctého dubna,“ pokračovala Jovita Foleyová. „Jak se ten čas vleče! Budu počítat hodiny, minuty…“

„Ale vteřin mě ušetř!“ vpadla jí do řeči Lissy. „To už by bylo příliš!“

„Jak můžeš žertovat, když jde o tak vážnou– záležitost, která ti má vynést několik miliónů dolarů..“

„Nebo miliónů trampot a soužení, jak tomu bylo dneska celý den!“

„S tebou je potíž, Lissy.“

„Nu vidíš, Jovito. Jsem plná neklidu, jak to skončí.“

„Skončí to koncem,“ zvolala Jovita, „jako všechno na světě!“

To bylo tedy oněch šest spoludědiců, které William J. Hypperbone vyzval k účasti na svém pohřbu. Nikdo nepochyboval, že se budou podílet na obrovském jmění. A tito vyvolenci nemohli dělat nic jiného, než trpělivě čekat celých čtrnáct dní na otevření závěti.

Konečně ty dva dlouhé týdny uplynuly a přišel patnáctý duben.

Ráno toho dne – podle podmínek závěti – přišlo všech šest vyvolených položit své navštívenky v přítomnosti notáře Tornbrocka na hrob Williama J. Hypperbonea. Pak byl náhrobní kámen vsazen nad rakev. Zesnulý výstředník v Dubovém lese už neměl napříště přijímat žádné návštěvy.

V
ZÁVĚŤ

Toho rána byla od rozbřesku dne zaplavena devatenáctá čtvrť obrovským davem lidí. Vzrušení veřejnosti nemohlo být menší než v den, kdy nekonečný pohřební průvod doprovázel Williama J. Hypperbonea k jeho poslednímu spočinutí.

Třináct set vlakových spojů svezlo od včerejška do Chicaga tisíce cestujících. Den sliboval nádherné počasí. Čerstvý ranní větřík vyčistil nebe od noční mlhy. Slunce se vyhouplo nad vzdálený obzor Michiganského jezera s lehce zvlněnou hladinou a pobřeží omýval slabý příboj.

Hlučný dav se hrnul k divadelní budově, jejíž hlediště mohlo pojmout osm tisíc návštěvníků. Ale toho dopoledne měl počet přítomných dosáhnout maxima – a to se týkalo i příjmu. Ano, příjmu, protože notář Tornbrock po šťastné myšlence prodat jména vylosovaných dal si stejně zaplatit i místa v divadle od všech, kdo si chtěli čtení závěti vyslechnout. A tak chicagské nemocnice mohly být vděčny – za dalších deset tisíc dolarů.

A jak by také zvědavci nespěchali a nervali se o každý kout? Na jevišti seděl starosta s městskou radou a kousek za nimi členové Klubu výstředníků se svým předsedou Georgesem B. Higginbothamem. A před nimi šest vyvolených v jedné řadě přímo na rampě, každý v pozici, která prozrazovala jeho společenské postavení.

Lissy Wagová, opravdu zahanbená vystavením před tisícerýma lačnýma očima, seděla v křesle skromně á se skloněnou hlavou.

Harris T. Kymbal mezi opěradly svého křesla přímo zářil a kynul na pozdrav četným kolegům žurnalistům z nejrůznějších časopisů, kteří se tísnili uprostřed ohrazení.

Kapitán Urrican koulel zuřivě očima, jako by hledal příležitost k hádce s každým, kdo by si dovolil na něho poohlédnout.

Max Réal pozoroval netečně hemžení davu sžíraného zvědavostí, kterou on vůbec nesdílel. Nutno říci, že se díval spíš na půvabnou dívku vedle sebe, jejíž utrápený vzhled v něm budil živý zájem.

Hermann Titbury v duchu počítal, co mohlo vstupné vynést – ač to byla jistě jen kapka do moře miliónového dědictví.

Tom Crabbe nevěděl, proč tam je. Neseděl v křesle – které jeho obrovské tělo nemohlo pojmout – nýbrž na širokém divanu, jehož nohy se pod ním podlamovaly.

V první řadě diváků seděli samozřejmě trenér John Milner, paní Kate Titburyová, která dávala svému muži nesrozumitelná znamení, a nervózní Jovita Foleyová, bez jejíhož zákroku by Lissy Wagová nebyla nikdy souhlasila posadit se před to strašné publikum. Dále v hledišti, v lóžích, na nejodlehlejších

stupních, na všech místech, kam se vešlo lidské tělo, ve všech mezerách, kam mohla aspoň hlava vniknout, kupily se hrozny mužů, žen i dětí nejrůznějších společenských tříd a schopných zaplatit vysoké vstupné.

Odbilo poledne. Hlediště zahučelo strašným výdechem Ach!

V tomto okamžiku notář Tornbrock vstal a šumot hlediště se přenesl do davu venku jako vichřice pronikající hustým listovím.

Pak zavládlo hluboké ticho – ono napjaté ticho, které odděluje blesk od rachotu hromu a při němž jsou všechny hrudi tísnivě sevřené.

Notář Tornbrock stál před stolem uprostřed jeviště se zkříženýma rukama, s vážnou tváří a čekal, až odbije poslední úder dvanácté.

Na stole ležela obálka zapečetěná třemi červenými pečetěmi s iniciálami zesnulého. Tato obálka obsahovala závěť Williama J. Hypperbonea a bezpochyby – podle jejích rozměrů – i jiné doklady k závěti. Několik řádek na obálce připomínalo, že závěť musí být otevřena až za čtrnáct dní po pohřbu v hledišti divadla a přesně v poledne.

Notář Tornbrock horečnou rukou zlomil pečeti a vyňal z obálky napřed pergamen s velkým a dobře známým odkazatelovým písmem, potom na čtvero složenou mapu a konečně pouzdro palec široké a dlouhé a půl palce vysoké.

Pak přehlédl očima, ozbrojenýma hliníkovými brýlemi, první řádky závěti a hlasem, který se nesl do všech koutů sálu, četl:

Toto jest má závět, vlastnoručně psaná v Chicagu 3. července 1895.

Zdráv na těle i na duchu, při plném vědomí, sepsal jsem svou poslední vůli.

V plném znění ji provede notář Tornbrock ve spojeni s mým přítelem Georgesem B. Higginbothamem. předsedou Klubu výstředníků, a stejně zajistí i vše, co se týká mého pohřbu.

Přítomni zvědavci a celá veřejnost konečně věděli, na čem jsou. Teď budou objasněny všechny otázky, které si lidé čtrnáct dní kladli, všechny předpoklady a domněnky, které se vyskytly během dvoutýdenního čekání.

A notář Tornbrock pokračoval:

Až dosud se žádný člen Klubu výstředníků neprojevil nějakou pozoruhodnou výstředností. Ani pisatel těchto řádků nepřestoupil stejně jako jeho kolegové hranic všednosti. Ale to, co opominul v životě, bude podle jeho pevného přání provedeno po jeho smrti.

Řadami posluchačů proběhl šepot uspokojení. Notář Tornbrock musil čekat, až se vše uklidní. Po půl minutě mohl pokračovat ve čtení:

Moji přátelé nezapomněli, že jsem měl jen jednu vášeň. Vášeň pro ušlechtilou „husí hru“, známou v celé Evropě, a zejména ve Francii, kam byla přenesena z Řecka, ač stará Helada nikdy neviděla hrát tuto hru ani Platóna, Themistokla, Aristida, Leonidase a Sokrata, ani žádnou jinou osobnost řeckých dějin. Tuto hru jsem zavedl do našeho klubu, poskytovala mi největší potěšení svými různými možnosti, nečekanými zvraty a nejpodivnějšími kombinacemi, nichž jen pouhá náhoda řídí hráče na bitevním poli až o vítězství.

Jak to, že do závěti Williama J. Hypperbonea se dostala tahle ušlechtilá „husí hra“? Taková otázka byla zcela na místě.

Notář pokračoval:

Tato hra, kterou dnes v Chicagu každý zná, skládá se řady polí spojených za sebou a označených čísly od jedné do třiašedesáti. Čtrnáct polí nese obrázek husy, ptáka neprávem nazývaného hloupým, ač měl být rehabilitován dnem, kdy zachránil Kapitol před útokem Galů.

Několik přítomných skeptiků si pomyslelo, zda zesnulý William J. Hypperbone si nedělá z veřejnosti blázny nečasnou chválou „husí hry“. Závěť pokračovala slovy:

Podle řečeného uspořádání zbude po odečtení čtrnácti polí devětačtyřicet polí, z nichž pouze šest ukládá hráčům pokutu. Jednu na čísle šest, z něhož lze přejít po mostě na dvanácté pole. Dvě pokuty na poli devatenáctém, kde nutno čekat v hotelu, dokud spoluhráči nepřijdou na řadu dvakrát. Tři pokuty na jedenatřicátém poli, kde musí hráč zůstat ve studni tak dlouho, dokud ho tam někdo nevystřídá. Dvě pokuty na dvaačtyřicátém poli, kde je bludiště, z něhož se hráč musí vrátit na třicáté pole, na němž je kytice květin. Tři pokuty na poli dvaapadesátém, kde zůstane hráč uvězněn, dokud nebude vystřídán jiným hráčem. A konečně tři pokuty na poli osmapadesátém, kde se šklebí umrlčí hlava a odkud se hráč vrací znovu na začátek hry.

Když se notář Tornbrock po této dlouhé četbě odmlčel, aby nabral dech, byla část reptajícího publika rychle přehlučena většinou posluchačů, kteří byli zřejmě nebožtíkovi nakloněni. Ale všichni ti lidé nepřišli přece do divadla proto, aby vyslechli návod k ušlechtilé „husí hře“!

Notář pokračoval dál:

V této obálce je mapa a pouzdro. Mapa patří k ušlechtilé „husí hře“ s nově sestaveným sledem polí, jak jsem to sám vymyslil a jak to bude zveřejněno. V pouzdře jsou dvě kostky, jakých jsem používal i ve svém klubu.

Mapa i kostky jsou určeny ke hře, která bude sehrána podle těchto pravidel:

Jakže? Hra? Jde tedy o partii ušlechtilé „husí hry“? Tady jde rozhodně o mystifikaci! Byl to prostě humbuk, jak se v Americe říká.

Zuřivé „Ticho!“ bylo adresováno nespokojencům a notář Tornbrock pokračoval v četbě:

Uvedu nyní, co jsem si usmyslil udělat na počest vlasti, kterou miluji s vřelostí vlastence a kterou jsem procestoval všemi jejími státy tak, jak vzrůstal počet hvězd na americké vlajce.[*]

Zde byl notář přerušen trojitým hurá! Po něm následovalo hluboké ticho, protože zvědavost všech byla napjata na nejvyšší míru.

Dnes má Unie padesát států o rozloze osmi miliónů čtverečních kilometrů.

Nuže, když jsem těchto padesát států seřadil do polí hry, jeden za druhým a jeden z nich čtrnáctkrát opakoval, doptal jsem mapu složenou z třiašedesáti polí odpovídajících polím ušlechtilé „husí hry“, z níž se tak stala ušlechtilá americká hra.

Ti z přítomných, kteří, popisovanou hru znalí, snadno pochopili úmysl Williama J. Hypperbonea. Byla to šťastná okolnost, která mu umožnila obsadit třiašedesát polí státy americké Unie. Posluchačstvo to o cenilo nadšeným potleskem a po něm oslavila důmyslný nápad odkazatele celá ulice.

A notář Tornbrock mohl pokračovat ve čtení:

Zbývalo určit, který ze států Unie bude na mapě uveden čtrnáctkrát. Mohl jsem snad zvolit jiný než ten, jehož nádherné břehy omývá Michiganské jezero a který se může chlubit městem, jako je naše? Prostě stát Illinois, dnes jeden z prvních velké federace republik?

Nové hromové hurá rozechvělo stěny sálu a jeho hlas naplnil celou čtvrt, opakován davem v nejvyšším stupni vzrušení.

Tentokrát musil notář čtení na několik minut přerušit. Když se hluk uklidnil, pokračoval:

Šlo mi pak o určení hráčů, kteří budou vyzváni ke hře na obrovském území Spojených států podle mapy uzavřené v této obálce. Mapa budiž vytištěna v miliónech výtisků, aby každý občan mohl sledovat průběh partie, k níž dojde. Šest hráčů bylo určeno losem z obyvatelstvo tohoto města. Všichni musí být v této chvíli přítomni v sále divadla. Každý z nich se bude muset odebrat do státu označeného počtem dosažených bodu při vrhu kostek a na místo, které mu oznámí vykonavatel mé závěti podle připojeného a mnou určeného seznamu.

To tedy byly úkoly pro šest vyvolených. Ti se měli podle vrtochů hracích kostek přemísťovat po území Unie. Budou šachovými figurkami této neuvěřitelné partie…

Jestliže Tom Crabbe myšlenku Williama J. Hypperbonea vůbec nepochopil, bylo tomu jinak u kapitána Urricana, u Harrise T. Kymbala, u Hermanna Titburyho, u Maxe Réala i u Lissy Wagové. Ti se po sobě podívali a ostatní už na ně hleděli jako na mimořádné tvory, nadřazené lidské společnosti.

Zbývalo však ještě vysvětlit poslední podmínky určené nebožtíkem.

Za čtrnáct dní po přečtení mé závěti notář Tornbrock v přítomnosti členů Klubu výstředníků zamíchá v tomto sále v osm hodin ráno každý druhý den kostkami v pouzdře, vyhlásí počet vržených bodů a oznámí je telegraficky na místo, kde se musí každý z hráčů nalézat pod trestem vyloučení ze hry. Vzhledem ke snadné a rychlé dopravě na území Unie, jejíž hranice nesmí žádný hráč překročit pod trestem diskvalifikace, odhaduji, že ke každému přemístění stačí čtrnáct dní, ať je to místo sebevzdálenější.

Bylo jasné, že přijmou-li Max Réal, Hodge Urrican, Harris T. Kymbal, Hermann Titbury, Tom Crabbe a Lissy Wagová roli hráčů, budou nuceni dodržovat přísně její pravidla. Ale za jakých podmínek dojde k těmto bláznivým cestám po Spojených státech? Notář Tornbrock to za hlubokého ticha osvětlil:

---

[*] Počet hvězd na vlajce Unie odpovídá počtu států americké federace. V historii USA se tedy měnil a mění. (Pozn. překl.)

Šest hráčů bude cestovat na vlastní útraty a ze své kapsy bude každý platit případné pokuty po dosažení označených polí, jinak řečeno označených států. Výška pokuty je stanovena částkou tisíc dolarů. Stačí nezaplatit jedinou pokutu a hráč bude ze hry vyloučen.

Tisíc dolarů! A bude-li je muset někdo nešťastnou náhodou zaplatit několikrát, může konečná částka pokut dosáhnout pěkné výše!

Není proto divu, že na tváři Hermanna Titburyho se objevil úšklebek, který se zároveň mihl i mrtvičnou tváří jeho ženy. Stejně bylo nepochybné, že povinnost zaplatit tisícidolarovou pokutu tam, kde to bude nutné, nemohlo být příliš obtížné – když ne pro všechny, tedy aspoň pro některé hráče.

Jistě by se však našli lidé ochotní vypomoci tomu ze šesti hráčů, který by měl největší pravděpodobnost výhry. Nebylo to nové pole působnosti nabízející se spekulační vášni amerických občanů?

Závěť obsahovala ještě další zajímavé dispozice, týkající se finančního stavu Williama J. Hypperbonea:

Můj movitý i nemovitý majetek v cenných papírech, v bankovních a železničních akciích, uložených pod ochranou notáře Tornbrocka, lze odhadovat částkou šedesáti miliónů dolarů.

Toto prohlášení bylo přijato s uspokojivým zahučením. Všichni uznávali, že nebožtík zanechal pozoruhodný majetek, jehož výše se zdála úctyhodná i v zemi známých miliardářů. Rozhodně ten nebo ti, komu Štěstěna přiřkne vše nebo jen část, bude moci být spokojeni Ale za jakých podmínek ty milióny získá? I na tuto otázku odpověděla závěť v dalších řádcích:

V ušlechtilé „husí hře“ vyhrává, jak známo, ten, kdo se dostane na třiašedesáté pole jako první. Ale tohoto pole může být dosaženo jen tehdy, když poslední vrh kostek ukáže jediné číslo, kterým cesta končí právě na tomto poli. Jestliže je hráč překročí, musí se vrátit zpět o tolik polí, kolik měl bodů navíc. Po dodržení všech pravidel stane se dědicem mého majetku hráč, který dosáhne třiašedesátého pole, jinak řečeno třiašedesátého státu, kterým je stát Illinois.

Tedy jen jeden výherce! Ten, který dorazí do cíle první. Po tolika útrapách, rozčilování a výdajích nedostanou jeho spoluhráči nic!

Ale to byl omyl. Do určité míry měl být odměněn i druhý v pořadí. Závěť to určovala:

Druhý výherce, to jest ten, který na konci partie bude nejblíž k třiašedesátému poli, obdrží částku, kterou vynesou všechny tisícidolarové pokuty. Tento obnos může při vrtošivých náhodách hry dosáhnout pozoruhodné výše a přijde výherci jistě vhod.

Tato klauzule byla přijata shromážděním mlčky. Takové to bylo a nedalo se o tom diskutovat.

Závěť k tomu ještě dodávala:

Jestliže jeden či více hráčů z těch či oněch důvodů vystoupí ze hry před jejím ukončením, bude hra dohrána těmi, kteří v ní zůstanou. A vzdají-li hru všichni, připadne mé jmění městu Chicagu, které se stane mým univerzálním dědicem a použije těchto peněz podle svého nejlepšího uvážení.

A závěť končila slovy:

To je má poslední vůle, nad jejímž splněním bude bdít notář Tornbrock a předseda Klubu výstředníků Georges B. Higginbotham. Mé přání musí být splněno se stejnou přísností, s jakou očekávám i dodržování pravidel ušlechtilé americké hry.

A nyní ať Bůh řídí celou hru, určuje náhodu a přeje tomu z hráčů, kdo je výhry nejvíce hoden.

Konečnou výzvu přijalo poslední hurá! a shromáždění e počalo rozcházet. Notář Tornbrock si však vyžádal panovačným gestem ticho a prohlásil: „Je tu ještě dodatek!“

Dodatek? Má snad zrušit všechny příkazy této složité závěti a odhalit konečně mystifikaci, kterou mnozí od výstředníka očekávali? A notář četl:

K šesti hráčům určeným losem připojí se ještě hráč sedmý, kterého jsem určil já sám a který se zúčastní hry pod značkou XKZ. Bude mít stejná práva jako jeho soupeři a musí se podrobit stejným pravidlům. Jeho jméno bude prozrazeno jedině tehdy, vyhraje-li celou hru. A údaje týkající se jeho osoby budou mu posílány na jeho značku. To je má poslední vůle.

Tohle už bylo divné. Co se skrývalo pod tou dodatečnou klauzulí? Bylo však zbytečné o tom diskutovat a nesmírně zrušený dav divadelní sál opustil.

VI
ZVEŘEJNĚNI MAPY

Toho dne večerníky a nazítří raníky byly za dvojnásobnou až trojnásobnou cenu rvány z rukou kamelotů a ze stánků. Jestliže čtení závěti mohlo slyšet osm tisíc posluchačů, neměly statisíce Američanů v Chicagu a milióny ve pojených státech přes sžíravou zvědavost takové štěstí. Ačkoli články, interviewy a reportáže mohly do značné míry masy uspokojit, veřejnost důrazně vyžadovala zveřejnění dokladu, který byl součástí závěti. Tím dokladem byla mapa ušlechtilé americké hry, nakreslená Williamem J. Hypperbonem a představující stejnou situaci jako ušlechtilá „husí hra“. Jak ctihodný člen *klubu výstředníků* uspořádal padesát států Unie? Které sáty určí zpoždění, které kratší či delší zdržení, které návrat k začátku hry s povinností zaplatit jednu, dvě nebo tři pokuty?

Nelze se divit, že víc než celá veřejnost chtěli být o tom formováni hráči osobně a jejich přátelé. Díky pohotovosti panů Tornbrocka a Higginbothama byly mapa podle předlohy přesně zreprodukována, okolorována, během čtyřiadvaceti hodin vytištěna a v několika miliónech výtisků rozšířena po celé Americe v ceně dvou centů za kus. Dostala se tak ke všem občanům, kteří na ni mohli postupně zapisovat údaje o každém vrhu, a sledovat k průběh celé památné partie.

Uveďme nyní sled, v jakém na seřazených a očíslovánu polích bylo uvedeno padesát států, z nichž se v oné době Unie skládala.

1. Rhode Island 2. Maine 3. Tennessee 4. Utah 5. Illinois 6. New York 7. Massachusetts 8. Kansas 9. Illinois. Colorado 11. Texas 12. Nové Mexiko 13. Montana 14. Illinois 15. Mississippi 16. Connecticut 17. Iowa 18. Illinois 19. Louisiana 20. Delaware 21. New Hampshire 22. Jižní Karolína 23. Illinois 24. Michigan 25.Georgia 26. Wisconsin 27. Illinois 28. Wyoming 29. Oklahoma 30. Washington 31.Nevada 32. Illinois 33. Severní Dakota 34. New Jersey. Ohio 36. Illinois 37. Západní Virgínie 38. Kentucky. Jižní Dakota 40. Maryland 41. Illinois 42. Nebraska. Idaho 44. Virgínie 45. Illinois 46. District of Columbia 47. Pensylvánie 48. Vermont 49. Alabama 50. Illinois 51.Minnesota 52. Missouri 53. Florida 54. Illinois 55. Severní Karolína 56. Indiána 57. Arkansas 58. Kalifornie 59. Illinois 60. Arizona 61. Oregon 62. Indiánské území 63. Illinois.

To bylo pořadí určené každému státu na třiašedesáti polích. Stát Illinois se opakoval čtrnáctkrát.

Především nutno upozornil, které státy William J. Hypperbone vybral pro placení pokut a které přinutí nešťastné hráče k setrvání nebo k politováníhodnému návratu.

Bylo jich šest.

Šesté pole, stát New York, odpovídalo onomu poli ušlechtilé „husí hry“, z něhož se musí hráč přemístit na pole dvanácté, stát Nové Mexiko, kde zaplatí jednu pokutu.

Devatenácté pole, Louisiana, odpovídalo poli s hotelem, kde musí hráč počkat přes dva vrhy a zaplatit dvě pokuty.

Jedenatřicáté pole, Nevada, odpovídalo poli se studnou, na jejímž dně musí zůstat hráč tak dlouho, dokud ho jiný nevystřídá. Navíc tam musí zaplatit tři pokuty.

Dvaačtyřicáté pole, Nebraska, odpovídalo poli s bludištěm, z něhož se hráč po zaplacení dvou pokut musí vrátit zpět na třicáté pole, to jest do Washingtonu.

Dvaapadesáté pole, Missouri, odpovídalo poli s vězením, kde musí hráč zaplatit tři pokuty a nesmí vyjít, dokud ho nevystřídá jiný a nezaplatí také tři pokuty.

Osma padesáté pole, Kalifornie, odpovídalo poli s umrlčí hlavou, která podle neúprosných pravidel nutí hráče po zaplaceni tří pokut k novému zahájení hry na prvním poli, ve státě Rhode Island.

Co se státu Illinois týče, ten se octl na mapě čtrnáctkrát. Pole jím obsazená odpovídala polím s husami. Ale hráči se na nich nesměli zastavit a podle pravidel musili zdvojnásobit získané body, aby se dostali na jiné pole než na to, které bylo vyhrazeno husám.

Je pravda, že přinese-li hráči první vrh devět bodů, dostane se od husy přímo na třiašedesáté pole, to jest k cíli. Je to proto, že devět bodů lze vrhem dvou kostek získat jen dvojím způsobem. Buď součtem tří a šesti, nebo pěti a čtyř. V prvním případě se hráč postaví na šestadvacáté pole, Wisconsin, a v případě druhém na třiapadesáté, na Floridu.

Šťastný hráč tím získává, jak vidno, pozoruhodnou výhodu před spoluhráči. Ale tato výhoda je spíš zdánlivá než skutečná, protože hráč musí dosáhnout posledního pole přesným počtem bodů, a překročí-li cíl, musí se stejnou cestou vrátit. A další úvaha. Je-li jeden hráč dostižen druhým, musí se vrátit na poslední místo protihráče a zaplatit jednu pokutu, vyjma případ, když své pole opustí v den, kdy tam dorazí soupeř. Tato změna byla odkazatelem připuštěna vzhledem k nezbytnému zdržení při postupném přemísťování.

Zbývala ještě podružná otázka – jistě však jedna z nejzajímavějších – na kterou pohled na mapu odpovědět nemohl.

Kam se měl každý z hráčů v určeném státě odebrat? Do hlavního města, nebo do města pozoruhodného po stránce historické či zeměpisné? Nedalo se snad soudit, že nebožtík využil zkušeností z vlastních cest a dal přednost městům nejhonosnějším? Poznámka v závěti to však určovala. Ale označení místa mělo být hráčům prozrazeno až telegramem. s výsledkem vrhu kostek. Tento telegram odešle notář Tornbrock na místo, kde se bude muset hráč nalézat.

Tyto úvahy zveřejnily samozřejmě všechny americké noviny a připomněly, že podle odkazatelovy vůle mají být pravidla ušlechtilé americké hry přísně dodržována.

Co se týče časové lhůty umožňující dosáhnout označeného místa, byla více než dostatečná, i když kostky budou vrhány každý druhý den. A protože hráčů bylo sedm, měl každý z nich k dispozici sedmkrát dva dny, tedy čtrnáct dní. A tolik ani nepotřeboval k přemístění z jednoho konce Unie na druhý. V oné době bylo území Spojených států už protkáno hustou železniční sítí a za pomoci jízdních řádů bylo možno cestovat velmi rychle.

Taková byla pravidla, která nepřipouštěla žádnou diskuzi. Jak se říká: buď je přijmout, nebo toho nechat. A šest vyvolených je přijalo.

Ovšem jistě ne se stejným nadšením, nebo dokonce chtivostí. V tom kapitána Urricana doháněl Tom Crabbe vlastně John Milner – a Hermann Titbury. Co se Maxe Réala a Harrise T. Kymbala týče, ti se na celou tu záležitost dívali spíš z hlediska turistiky. Jeden si chtěl z cesty přivézt obrazy, druhý materiál k článkům. A co Lissy Wagová? Jovita Foleyová jí řekla:

„Má drahá, poprosím pana Marshalla Fielda, aby dal dovolenou i mně a já tě budu doprovázet až na třiašedesáté pole.“

„Ale vždyť je to všechno čiré bláznovství!“

„Naopak, je to velmi chytré,“ namítla Jovita. „A protože šedesát miliónů ctihodného pana Hypperbonea získáš ty…“

„Já?“

„Ano, Lissy. A za trest mi budeš muset dát polovinu výhry.“

„Třeba celou… , chceš-li…“

„Přijímám,“ odpověděla Jovita nejvážnějším tónem.

Hermanna Titburyho měla samozřejmě doprovázet paní Titburyová, ač to znamenalo zdvojení útrat. Jakmile jim bude povolen společný odjezd, odjedou. Pro oba to bude tak lepší.

To paní Titburyová prosadila, stejně jako manžela přinutila přijmout roli hráče, i když se ten chlapík, stejně bojácný jako lakotný, děsil výdajů, které mu tím cestováním vzniknou. Ale přísná Kate se rozhodla a Hermann musel poslechnout.

Lze věřit, že stejně tomu bylo s Tomem Crabbem, od něhož se jeho trenér ani na krok nehnul.

Co se týče kapitána Urricana, Maxe Réala a Harrise T. Kymbala, nevědělo se, pojedou-li sami, nebo si s sebou vezmou své sluhy. Ještě se k tomu nevyjádřili. Ostatně žádná klauzule závěti jim to nezakazovala. Mohl je proto doprovázet kdokoli a sázet na ně, jako se sází na závodní koně.

Bylo by zbytečné dodávat, že posmrtná výstřednost Williama J. Hypperbonea vyvolala v Novém i Starém světě obrovské vzrušení.

Vzhledem k americké vášni pro spekulace bylo zcela nepochybné, že lidé budou sázet na výsledek této vzrušující partie obrovské částky.

Nehrozilo nebezpečí, že při osobním majetku bohatého Hermanna Titburyho a Hodge Urricana, stejně jako Johna Milnera, který na Crabbeových zápasech hodně vydělal, hrozí těmto osobám vyřazení ze hry pro nezaplacené pokuty. A co se Harrise T. Kymbala týče, tomu byla *Tribuna* ochotna poskytnout nezbytný úvěr. Však to byla pro ni reklama.

Max Réal se o finanční závazky nijak nestaral. Buď je splní, nebo nesplní. To se uvidí.

A Jovita Foleyová se spokojila jen s prohlášením k Lissy Wagové:

„Neboj se, Lissy, dáme všechny své úspory na cestovní výdaje."

„To se daleko nedostaneme, Jovito."

„Ba ne, velmi daleko, Lissy!"

„Ale co když nás náhoda přinutí zaplatit pokutu?"

„Náhoda nás přinutí… jen k výhře!" prohlásila Jovita tónem tak rozhodným, že se Lissy zřekla jakékoli námitky.

Nicméně Lissy Wageová i Max Réal nestanou se asi nikdy favority amerických spekulantů, protože jedna nezaplacená pokuta je vyřadí ze hry ve prospěch jejich soupeřů. Přesto podle mínění několika lidí mohl se stát favoritem Max Réal, protože náhoda ho určila jako prvního hráče. To také kapitána Urricana rozzuřilo až k nepříčetnosti. Nemohl se smířit s tím, že má až šesté pořadí po Maxu Réalovi, Tommu Crabbeovi, Hermannu Titburym, Harrisovi T. Kymbalovi a Lissy Wagové. Opakujeme však, že po zralé úvaze to musil každý pokládat za nedůležité. Nemohl snad poslední hráč předstihnout všechny soupeře, získá-li prvním hodem devět bodů, které ho pošlou na třiapadesáté pole, to jest na Floridu?

Bylo jasné, že veřejnost, už od začátku tak vzrušena, nechtěla slyšet o obtížích a útrapách cesty. Bylo sice možné, že hra skončí za několik týdnů, ale stejně se mohlo stát, že bude trvat celé měsíce, ba i roky. Věděli to především členové *Klubu výstředníku,* kteří byli svědky nebo spoluhráči nekonečných partií. Při rychlém přemísťování za tak obtížných podmínek byly obavy, že někteří z hráčů nebudou moci pro nemoc cestovat a budou se muset vzdát každé naděje na dosažení cíle ve prospěch energičtějších a bohem náhody chráněných soupeřů.

Ale těmito možnostmi se nikdo nezabýval. Všichni si už přáli aby se hra rozběhla Jakmile bude šest vyvolených na cestě, bude se s nimi veřejnost podílet na jejich dojmech, bude je sledovat a prožívat s nimi složitou procházku Spojenými státy tak, jako sledují milovníci cyklistiky závodníky při závodech.

Hra také uspokojovala chamtivost všech hoteliérů ve státech zařazených do cestovní trasy.

Ale jestliže veřejnost odmítala úvahy o zádrhelích všech druhů, několika hráčům přišla na mysl úvaha zcela přirozená. Proč by nemohlo dojít mezi hráči k dohodě? Podle ní by se vítěz rozdělil s partnery, kterým štěstí nepřálo. Ponechá-li si polovinu obrovského jmění, proč by druhou půlku nepostoupil méně šťastným spoluhráčům? Třicet miliónů dolarů pro sebe a zbytek všem prohrávajícím, to by bylo svůdné! Praktické a nedobrodružné povahy rozhodně pokládaly nabídku bezpečného zisku za návrh hodný vážné úvahy.

Určitě v tom nebylo nic proti poslední vůli odkazatele, protože hra byla podle předepsaných pravidel stejně lákavá a výherce mohl přece zacházet s výhrou podle libosti.

Z popudu jednoho z hráčů – jistě nejrozumnějšího ze všech – sešli se všichni na oficiální schůzce, aby návrh uvážili. Hermann Titbury ho doporučil k přijeti. Pomyslete jen na tolik jistých miliónů pro každého! Paní Titburyová při své povaze sice váhala, ale nakonec souhlasila. Harris T. Kymbal si to dlouho rozmýšlel, ale pak souhlasil i on. Stejně souhlasila na radu pana Marshalla Fielda i Lissy Wagová přes námitky ctižádostivé Jo vity Foleyové, která chtěla buď všechno, nebo nic. John Milner si jménem Torna Crabbea nepřál nic jiného, než připojit se k ostatním. A jestliže se Max Réal dal trochu nutit, bylo to jen proto, že umělci mají na mysli vždy nějakou pošetilost. Ostatně už kvůli Lissy Wageové, o kterou se živě zajímal, projevil ochotu podepsat úmluvu s ostatními partnery.

Aby však byla dohoda konečná, museli ji podepsat všichni. Pět jich sice souhlasilo, ale šestým byl tvrdohlavec, kterým žádný argument nehnul Lze uhodnout, že to byl kapitán Urrican, který odmítl souhlasit. Byl losem určen ke hře v této partii a on ji dohraje až do konce. Bylo nutno poradu přerušit a kapitán s neoblomnou paličatostí odešel navzdory tomu, že Tom Crabbe se už chystal na pokyn Johna Milnera uštědřit mu pořádnou ránu pěstí, kterou by u byl přerazil tři nebo čtyři žebra. Ale nadto si musili

všichni uvědomit, že hráčů není šest, nýbrž sedm! Byl tu ještě neznámý XKZ, vybraný Williamem J. Hypperbonem. Kdo to je? Bydlí vůbec v Chicagu? Věděl notář Tornbrock něm něco? Dodatek k závěti určil, že tajemství této osobnosti může být prozrazeno jen v případě její výhry…

To právě vzrušilo všechny mozky a vrhalo do celé hry nový zvláštní prvek. Ale protože XKZ nemohl přijít a odsouhlasit navržené ujednání, nebylo možné dovést návrh ke zdárnému konci, i kdyby byl kapitán Urrican svůj souhlas dal.

Nezbývalo než čekat na první vrh kostek, jehož výsledek měl být vyhlášen 30. dubna v divadelním sále.

Nadešel den 24. dubna, pouhých sedm dní před zahájením hry. Na přípravu měl dost času i kapitán Urrican. Který byl šestý, i ostatní hráči.

Nejméně se o tu cestu zajímal hráč, který měl odjet první. Zdálo se, že Max Réal na to vše myslí jen málo nebo vůbec ne. Paní Réalová, která opustila Quebec a bydlela teď v synově domě, dala ke s ním o tom do hovoru.

„Mám dost času," řekl jí.

„Ba ne, chlapče, moc ne!"

„A proč se vůbec pouštět, maminko, do tak nesmyslného dobrodružství?"

„Jakže, Maxi, ty se nechceš pokusit o štěstí?"

„Abych se stal milionářem?"

„Samozřejmě," odpověděla ta dobrá paní, která jako všechny matky snila o synově štěstí. „Musíš vykonat přípravy na cestu."

„Až zítra, maminko… pozítří… vlastně den před odjezdem."

„Tak mi aspoň řekni, chlapče, co si chceš vzít s sebou."

„Své štětce, skříňku s barvami, plátna a na záda torbu jako voják."

„Pomysli však. že můžeš být poslán až na konec Ameriky!"

„Nejvýš na konec Spojených států." namítl mladý muž. A já s torbou na zádech bych vykonal cestu kolem světa." Jinou odpověď z něho matka nedostala a Max Réal odeše1 do svého ateliéru. Ale paní Réalová si umínila přinutit syna, aby tak nádherné příležitosti, plně využil. I Lissy Wagová také nespěchala, protože měla odcestovat až za deset dní po Maxu Réalovi. Netrpělivá Jovita Foyová si jí stěžovala:

„To je smůla Lissy, že jsi dostala páté místo!"

„Jen se uklidni. Jovito," odpověděla jí mladá dívka. Je pořadí stejně dobré jako ta ostatní… nebo stejně špatné."

„To neříkej, Lissy! Takové myšlenky zapuď! Přinesly by nám smůlu."

„Poslyš, Jovito, ty opravdu věříš…"

„Věřím, že vyhraješ."

„Ano?"

„Jsem si tím jista. Lissy. Tak jista, jako že mám ještě svých dvaatřicet zubů."

Lissy se dala clo takového smíchu, že Jovita měla chuť udeřit."

Je snad zbytečné zdůrazňovat duševní rozpoložení kapitána Urricana. Ten prostě nežil. Byl rozhodnut opustit Chicago deset minut po ohlášení svého vrhu kostek Pojede bez zastavení dnem i nocí, i kdyby byl vyslán až na nejzazší cíp Floridy!

Co se manželů Titburyových týče, ti mysleli jen na pokuty, které by museli zaplatit, kdyby jim štěstí nepřálo, a ještě víc na vězení v Missouri nebo na studnu v Nevadě. Ale kdo ví? Snad budou mít štěstí a těm chmurným místům se vyhnou…

A nakonec několik slov o Tomu Crabbeovi.

Boxer pokračoval v polykání svých šesti jídel denně a o budoucnost se nestaral. Doufal jen, že se na jeho dobrých zvycích cestou nic nezmění. I když byl takový jedlík, jistě najde i v nejzapadlejších osadách hostinec dostatečně zásobený. John Milner bude ostatně s ním a bude se starat, aby Tornovi nic nechybělo. Přijde to sice draho, ale bude to zároveň obrovská reklama pro šampióna Ameriky. A proč by se nemohla cestou naskytnou příležitost k uspořádání boxerského zápasu, z něhož by slavný rozbíječ čelistí měl slávu i zisk?

Nutno konečně uvést, že v Chicagu už vznikaly sázkové kanceláře a stejně tomu bylo i v jiných městech Unie. Každý z hráčů měl vlastní kurs. Je samozřejmé, že tyto agentury nemohly začít fungovat, dokud nebyla hra zahájena. A jestliže netrpělivost veřejnosti mezi prvním a patnáctým dubnem byla

obrovská, nebyla o nic menší mezi patnáctým a třicátým dubnem, kdy měly být vrženy kostky na mapě navržené Williamem J. Hypperbonem. Všichni lidé sázející na dostihy čekali, až šest hráčů – teď vlastně sedm – vyrazí. Ale jaký základ vsadit? Tady tomu nemohlo být jako při koňských dostizích. Nebyla tu zkušenost z předešlých závodů ani žádný vzor, ani záruky trenérů. Nezbývalo než zvažovat osobní kvality hráčů, což bylo měřítko velmi pomyslné.

Nutno rozhodně přiznat, že se Max Réal svým chováním zbavil sympatií všech sázkařů. Dne 29. dubna, v předvečer dne, kdy kostky měly určit jeho cestovní trasu, opustil Chicago! Odjel totiž s malířskou torbou na zádech na venkov. Jeho vrcholně znepokojená matka nemohla říci, kdy se jí syn vrátí. Ach, kdyby ho tak někde něco zdrželo, kdyby se při vyvolání svého jména neozval! Jaká by to byla úleva pro šestého hráče, který by se stal pátým! A tím pátým by byl Hodge Urrican, prapodivný chlapík, který už uvažoval, že by se jeho hod o dva dny posunul a že by měl k obehráni už jen pět soupeřů!

Zkrátka nikdo nevěděl, vrátí-li se Max Réal do 30. dubna ze svého výletu a octne-li se vůbec v divadelním sále.

Ale úderem dvanácté notář Tornbrock před vlnícím se davem diváků a za asistence Georgese B. Higginbothama a obklopen členy *Klubu výstředníků* zamíchal v pohárku kostkami a pevnou rukou je vrhl na mapu…

„Čtyři a čtyři!“ zvolal.

„Osm!“ odpověděl jednohlasně celý sál.

Bylo to číslo určené odkazatelem státu Kansas.

VII
PRVNÍ HRÁČ ODJÍŽDÍ

Nazítří bylo na chicagském hlavním nádraží nebývalo rušno. Z čeho všechno to hemžení? Samozřejmě kvůli jedinému cestujícímu, který v turistickém obleku, s torbou na zádech a v doprovodu černého sluhy, který nesl lehké zavazadlo a přes plece vak, chystal se nastoupit do vlaku odjíždějícího v osm hodin deset minut.

Max Réal se včera ze svého výletu vrátil a ztratil se v davu, který naplnil divadelní sál. Bylo to právě ve chvíli, kdy notář Tornbrock ohlásil čísla čtyři a čtyři. Nikdo o malířově přítomnosti nevěděl, nikdo se o jeho návratu nedoslechl. Proto po vyvolání jeho jména nastalo tísnivé ticho, které přerušil hromový hlas kapitána Urricana:

„Není tu!“

„Tady jsem!“ zazněla odpověď.

A Max Réal za všeobecného potlesku vystoupil na jeviště.

„Jste připraven k odjezdu?“ zeptal se ho předseda *Klubu výstředníku* a přistoupil k němu.

„Připraven k odjezdu… i k výhře!“ odpověděl s úsměvem mladý malíř.

Kapitán Urrican by ho byl nejraději zaživa spolkl jako papuánský kanibal.

Správný chlapík Harris T. Kymbal k malíři přistoupil a řekl mu bez jakékoli hořkosti:

„Šťastnou cestu, kamaráde.“

„Šťastnou cestu i vám. až přijde váš čas k balení zavazadla.“ odpověděl Max Réal.

A oba muži si vyměnili srdečný stisk ruky.

Ani Hodge Urrican, ani Tom Crabbe, jeden rozzuřený, druhý jako obvykle zcela tupý, nepokládali za svou povinnost připojit se k žurnalistovu pozdravu.

Manželé Titburyovi měli jediné přání. Aby všechny špatné vrhy padly na hlavu odjíždějícího, aby spadl do studny v Nevadě nebo byl zahrabán v missourském vězení a musil tam zůstat až do konce života!

Když Max Réal míjel Lissy Wageovou, uctivě se jí uklonil a řekl:

„Slečno, dovolte mi popřát vám hodně štěstí.“

„Ale to by přece bylo proti vašim zájmům, pane Réale,“ namítla mu trochu překvapená mladá dívka.

„Na tom nezáleží, slečno. Ujišťuji vás, že vám opravdu přeji to nejlepší.“

„Děkuji vám, pane Réale,“ odpověděla Lissy.

Jovita Foleyová zašeptala do ucha své přítelkyně velmi oprávněnou poznámku:

„Ten Max Réal je hrozně příjemný člověk. A bude ještě příjemnější, nechá-li tě dorazit k cíli první, jak ti to sám přál.“

Po této příhodě se sál pomalu vyprázdnil a zpráva o vrhu se ihned rozšířila celým městem.

Max Réal dokončil večer své přípravy – nijak složité – a nazítří ráno políbil matku se slibem, že jí bude co možno nejčastěji psát. Pak opustil dům a v doprovodu věrného Tommyho odešel pěšky na nádraží, kam dorazil deset minut před odjezdem vlaku. Zvolil trať jedoucí přímo do Kansasu. Osud určil mladému malíři cestu jen pět set padesát až šest set mil dlouhou podle trasy, kterou si zvolil.

„Kansas ještě neznám,“ řekl si, „a tady mám příležitost poznat americkou poušť, jak se Kansasu říká. A mezi tamními zemědělci je hodně kanadských Francouzů… Budu se tam cítit jako doma a cestovat si mohu na místo určení, kudy chci.“

Ano, to opravdu mohl. Stejný názor měl i notář Tornbrock, s nímž se malíř o tom radil. Závěť Williama J. Hypperbonea přikazovala Maxu Réalovi dostavit se do Fort Riley v Kansasu a stačilo, aby tam byl čtrnáct dnů po odjezdu z Chicaga a přijal tam zprávu o svém druhém vrhu kostek – celkem osmém v celé hře. Z padesáti států seřazených na mapě ve známém pořadí byly jen tři, kam se musili hráči dostat co nejrychleji na místo, kde měli naději na vystřídání jiným hráčem. Byla to Louisiana na devatenáctém poli s hotelem, Nevada na jedenatřicátém poli se studnou a Missouri na dvaapadesátém poli s vězením.

Teď se však Réalovi hodilo dostat se na místo co největší oklikou. Dalo se předpokládat, že takovým vášnivcům, jako byl kapitán Urrican a Hodge Titbury, nebyla by dovolila netrpělivost ani peněženka cestou se tak toulat. Pustili by se plnou parou a největší rychlostí k cíli, aniž by se snažili cestou něco vidět.

Max Réal si zvolil trasu po svém. Místo aby zamířil nejkratší celtou do Kansas City, pustil se železnicí dlouhou tři tisíce sedm set mil a spojující New York se San Franciskem, čili jak říkají Američané, „od oceánu k oceánu“. Stačilo mu projet vzdáleností asi pěti set mil, aby se dostal do Omahy a odtud parníkem po řece Missouri do hlavního města Kansasu. Pak jako turista a umělec dorazí v určený den do Fortu Riley.

Když Max Réal došel na nádraží, čekali tam už četní zvědavci. Dříve než sázkaři vsadili své vklady do započaté hry, chtěli vidět na vlastní oči hráče, který vyjížděl jako první. Ač sázkové kvóty, stavěné na víceméně pravděpodobných odhadech nemohly být dosud určeny, bylo dobré prohlédnout si mladého malíře právě ve chvíli jeho odjezdu… Vzbudí jeho chování důvěru? Bude v dobré formě? Bude možné odhadnout v něm favorita navzdory možnostem pokut, které v sázkařích buchly obavy, že právě malíř bude cestou vyřazen?

Nutno doznat, že Max Réal neměl to štěstí – a sám se tomu smál – aby se svým spoluobčanům zalíbil. Prostě proto, že si s sebou nesl svou malířskou torbu. Praktičtí lidé soudili, že by se měl chovat jako hráč, a ne jako umělec, kterému jde o prohlídku krajů a o malování obrazů. Podle jejich mínění se ze

hry vymyšlené Williamem J. Hypperbonem stala otázka celonárodní a měla být brána vážně. Jestliže některý ze sedmi hráčů do ní nevloží celé své zanícení, nezachová se slušně vůči obrovské většině amerických občanů. Z toho vyplynulo, že ani jeden ze znechucených zvědavců se nerozhodl vstoupit do vlaku s Maxem Réalem a jet s ním aspoň jednu stanici a kousek ho doprovodit. Vagóny se naplnily jen cestujícími, které obchod a průmysl volaly z Chicaga ven.

Max Réal se mohl pohodlně usadit na sedadlo a Tommy vedle něho.

Konečně se ozvalo zahvízdnutí, vlak se rozjel a silná lokomotiva vyrazila z širokého komína snopy jisker v oblacích páry.

Uprostřed davu, který zůstal na nástupišti, mohli diváci zahlédnout kapitána Urricana, který vysílal za prvním odjíždějícím výhružné pohledy.

Co se počasí týče, začínala cesta špatně. Nesmíme zapomínat, že v těchto amerických šířkách – ač odpovídají rovnoběžce středního Španělska – zima koncem dubna ještě nekončí. Rozlehlé prostory tohoto obrovského území nechrání žádné hory a zimu, tam prodlužují volně pronikající větry z polárních krajů. Teď sice chlad před slunečními paprsky už ustupoval, ale vichřice ještě krušily celý kraj. Zúžený obzor kryly nízké mraky, z nichž se spouštěly prudké průtrže. To bylo zlé pro malíře, který hledal světlá a malebná místa a sluncem zalité krajiny. Přesto bylo příjemnější cestovat těmito státy Unie v prvních jarních dnech. Později přicházejí úmorná vedra. Malíř však doufal, že nečas nepotrvá déle než měsíc. Některé příznaky už teď svědčily o lepších klimatických podmínkách.

Teď je nutné říci několik slov o mladém černochu, který už dva roky Maxu Réalovi sloužil a který ho teď měl doprovázet na cestě, pravděpodobně plné překvapení.

Víme už, že to byl sedmnáctiletý chlapec, narozený jako svobodný občan Unie, protože k osvobození otroků došlo před třiceti lety po válce Severu proti Jihu.

Otec a matka Tommy ho žili ještě v době otroctví. Pocházeli z Kansasu, kde boj osvoboditelů s plantážníky byl zvlášť zuřivý. Tommyho rodiče – a to zde budiž zdůrazněno – neměli osud nijak zlý. Žilo se jim lépe než mnohým jejich bližním. Sloužili dobrému, spravedlivému a soucitnému pánu, u něhož se s nimi jednalo jako s členy rodiny. A když bylo vyhlášeno osvobození otroků, nechtěli pána opustit a on se jich také nechtěl zbavit.

Tommy byl tedy od narození svobodný a po smrti rodičů i jejich pána byl velmi nešťastný, když se ocitl tváří v tvář životním potížím. Jeho mladý mozek snad nepochopil výhody velkého aktu osvobození, když se teď musel t spoléhat jen na vlastní síly, aby se uživil, když musil pamatovat na zítřek, ač se o budoucnost předtím nikdy nestaral, protože žil jen přítomností.

Tommy naštěstí měl tu výhodu, že byl doporučen Maxu Réalovi. Byl dost inteligentní, upřímný, dobře vychovaný a schopen lásky k těm. kteří k němu pojali náklonnost. Proto přilnul k mladému malíři, u něhož našel zajištěné postavení.

Litoval jen jednoho – a neskrýval to– a sice, že svému veliteli nepatří úplně, i tělem, když mu už patřil duší. Často o tom hovořil.

„Ale proč?“ ptal se Max Réal.

„Protože kdybyste si mě koupil, kdybyste byl mým pánem, byl bych celý váš…“

„A co bys tím získal, chlapče?“

„Co bych získal? Že byste mě nemohl propustit, jako se propouští sluha, s nímž není pán spokojen.“

„Prosím tě, Tommy, kdo by mluvil o propuštění? Ostatně kdybys byl můj otrok, mohl bych tě kdykoli prodat.“

„Na tom nezáleží, pane. To je něco jiného. Ale já bych to měl jistější.“

„To vůbec ne, Tommy.“

„Ale ano… A pak – já bych nemohl volně odejít.“

„Nu, buď klidný; budu-li s tvou prací spokojen, jednoho dne si tě koupím.“

„Ale od koho, když nikomu nepatřím?“

„Od tebe… od tebe samého… až zbohatnu.. A dám ti, kolik budeš chtít.“

Tommy k tomu přikývl, oči v černých důlcích se mu zaleskly, odkryl v úsměvu dvě řady oslnivě bílých zubů a byl šťasten pomyšlením, že se jednoho dne svému pánu prodá a bude ho mít ještě, raději.

Není třeba říkat, jak byl Tommy šťasten, že může svého pána na cestě Spojenými státy doprovázet. Odjezd samotného Maxe Réala by byl snášel velmi těžce, i kdyby šlo jen o několikadenní cestu. Ale jak dlouho potrvá tato hra za takových podmínek, neukončí-li ji náhoda v krátkém čase? Co když potrvá týdny, a kdo ví, třeba celé měsíce, než malíř dorazí na třiašedesáté pole?

Ale ať potrvá cesta krátce nebo dlouze, bude v prvních dnech jistě nepříjemná za okny vagónu zacloněnými kouřem a deštěm. Malíř se musil smířit, s cestováním bez výhledu do kraje. Vše bylo potaženo šedí, kterou malíři nenávidí: nebe, pole, města, vesnice, domy i nádraží. Celý illinoiský kraj byl stopený v mlhách,

Max Réal byl velmi zklamán. Za takového nečasu se mu do malířských vzpomínek nedostane nic. Lepší by bylo celý den prospat – což Tommy svědomitě dělal.

K večeru přestalo pršet. Mraky se zvedly do výše. Slunce zapadlo do zlatých par na obzoru. Pro malířovy oči to byl hodokvas. Ale po západu slunce se snesla na kraj rychle noc. Ovšem cesta tímto krajem by byla malíře neuspokojila ani za jasné noci. Zavřel proto oči a otevřel je až za ranního svítání.

..Ano, neudělal jsem dobře," řekl si při probuzení. „Času mám dost a na nějakých čtyřiadvaceti hodinách mi nesejde. Den, s nímž jsem počítal pro Omahu, mohl jsem raději strávit v Rock Islandu… Odtud jsem se mohl pustit přes Mississippi a byl bych se byl aspoň dostal k otci řek. Tu slavnou řeku však možná poznám v celé její délce, nepošlou-li mne kostky do středoamerických krajů."

Na takové úvahy však už bylo pozdě. Vlak uháněl plnou parou přes pláně Iowy. Když vyšlo slunce, zastavil se v Council Bluffu, skoro na hranicích státu, pouhé tři míle od Omahy.

Nelze však říci, že Max Réal touto stanicí jen projel, jako projel od včerejška tolika jinými. „Vystupme!" řekl.

„To jsme už dojeli?" zeptal se Tommy, když otevřel oči.

„Člověk vždy dojede, když se někde octne."

Po této podivuhodně správné odpovědi vystoupili oba dva na nástupiště, jeden s torbou na zádech, druhý se zavazadlem v ruce.

Parník vyjížděl od nábřeží v Omaze až před desátou hodinou Bylo však teprve šest a malíř měl čas k návštěvě Council Bluffu na levém břehu Missouri. To také po krátké snídani udělal. Pak se příští pán a příští otrok pustili mezi dvěma železničními tratěmi vedoucími přes mosty k hlavnímu městu Nebrasky.

Obloha se zatím vyčistila. Slunce vysílalo svazky ranních paprsků trhlinami v oblacích hnaných lehkým větrem přes pláně. Bylo v tom ulehčení, procházet se po čtyřiadvacetihodinovém věznění ve vagónu volným krokem.

Max Réal nemohl ovšem doufat, že cestou najde nějakou romantickou krajinu. Před očima se mu táhly pusté břehy, pro malířův štětec málo přitažlivé. Kráčel přímo k řece Missouri, jejíž tok je v těchto místech vzdálen tři tisíce mil od svých pramenů.

Max Réal měl jen jedinou myšlenku, která by jistě nepřišla na mysl ani kapitánu Urricanovi, ani Tomu Crabbeovi, ani Harrisi T. Kymbalovi. Rozhodl se totiž unikat pokud možno zvědavé veřejnosti. Proto také trasu své cesty nikomu v Chicagu neprozradil. V Omaze se ovšem lidé zajímali stejně jako všude jinde o tuto partii ušlechtilé americké hry, a když se dověděli, že první z hráčů vstoupil dnes do bran jejich města, byli by ho přivítali s poctami hodnými osobnosti tak důležité. A jak by tak vášniví sázkaři, jakými Američané jsou, mohli odolat své vášni a nesázet na některého z hráčů, které slepá náhoda měla rozsít po celé Unii? A tady byl právě jeden z nich, který tak pohrdavě svou přítomnost zatajil! Max Réal skutečně neudělal nic pro získání přízně svých přívrženců. Na oběd se zastavil v prostorném hostinci bez udání svého jména a povolání. Bylo ostatně možné, že ho náhoda zavede ještě několikrát do Nebrasky nebo do států západně od železnice obou oceánů.

A tato dlouhá železnice začíná právě v Omaze. Max Réal, nikým nepoznán, procházel hlavními čtvrtěmi těsta. Bylo deset hodin, když se s Tommym vrátil do severní části města k Missouri a sestoupil k nábřeží na nástupiště parníků.

Dean Richmond byl připraven k vyplutí. Jeho kotle účely jako opilec, jeho setrvačník čekal jen na povel k odjezdu. Ke zdolání padesáti mil do Kansas City mu stačil jeden den.

Max Réal a Tommy se usadili na zádi horní paluby.

Ach, kdyby tak cestující věděli, že jeden z účastníků. slavné partie s nimi popluje až do Kansas City! Byli by ho nadšeně uvítali. Ale Max Réal zachovával dál přísné inkognito a Tommy by si je byl nedovolil prozradit.

V deset hodin deset minut byla lana uvolněna, obrovské lopatky se roztočily a parník se pustil po proudu řeky poseté plovoucími kusy pemzy vyrvané v úzkých soutěskách Skalistých hor.

Dean Richmond plul rychle mezi houfem parníků a plachetnic až do Nebraska City. Max Réal si mohl udělat odpoledne několik náčrtů kouzelné krajiny a těsně před půlnocí vystoupil se svým sluhou v

Kansas City. Ještě dvanáct dní mu zbývalo k cestě do Fořtu Riley, na místo, určené mu v onom státě příkazem Williama J. Hypperbonea.

Max si ihned zajistil slušný hotel a strávil v něm příjemnou noc po čtyřiadvacetihodinové cestě vlakem a čtrnáctihodinové plavbě lodí.

Další den věnoval prohlídce města, kde však nechtěl pobýt déle než čtyřiadvacet hodin. Ráno 4 května se vydal do Fortu Riley. Tentokrát chtěl vystupovat jako malíř. Použil sice vlaku, ale rozhodl se vystoupit všude, kde by z výletu vytěžil několik krajinných maleb, které výhodně zpeněží, nedorazí-li k cíli partie jako první.

Zkrátka cestou od stanice ke stanici, kdy se na čtyři až pět mil od trati vzdaloval, vytěžil Max několik pláten a 13. května odpoledne dorazil do Topeky, hlavního města Kansasu.

Půldenní odpočinek, tak potřebný mladému malíři i jeho mladému sluhovi, byl druhého dne vystřídán prohlídkou města.

Fort Riley byl odtud vzdálen necelých šedesát mil. Max Réal tam mohl dorazit ještě téhož dne večer, kdyby ovšem chtěl, nebo nazítří, kdyby se mu zachtělo cestou se ještě potulovat. A to také udělal. Na stanici Manhattan vlak opustil. Nechybělo však mnoho, a byl by býval hned na počátku partie ztratil právo na pokračování.

Max Réal a Tommy vystoupili odpoledne na předposlední stanici, tři až čtyři míle před Fořtem Riley. Pustili se po levém břehu řeky Kansasu, a protože jim k překonání této vzdálenosti stačilo půl dne chůze, nemusili se nijak strachovat.

Maxe Réala přinutila k zastavení na břehu řeky půvabná krajina.

„Jaký nádherný kraj!“ zvolal. „Za dvě hodiny jsem s náčrtem hotov.“

Uvidíme však, že by byl býval, málem „hotov“ on!

Mladý malíř si sedl na břeh před plátno vložené do víka krabice s barvami a asi čtyřicet minut pracoval, nedávaje se ničím rušit. Náhle se daleko na východě ozval jakýsi hluk. Jako by se plání při levém břehu hnalo stádo koní.

Vzrůstající hluk probudil Tommy ho, který se u paty stromu oddával dřímotě, což dělal velmi rád.v

Protože jeho pán zřejmě nic neslyšel a ani se neotočil, černoch vstal a vykročil po břehu, aby dohlédl dál.

Hluk stále sílil a na obzoru se zvedalo mračno prachu, které čerstvý vítr hnal k západu.

Tommy se rychle vrátil a v opravdové hrůze přiběhl k Maxu Réalovi.

„Pane…!“ zvolal.

Malíř byl zcela zaujat svým plátnem a zřejmě nepomýšlel na odpověď.

„Pane…!“ opakoval Tommy hlasem plným úzkosti a položil malířovi ruku na rameno.

„Co tě čerti berou, Tommy?“ zeptal se Max Réal, plně zaměstnaný mícháním sieny a rurmělky špičkou štětce.

„Copak neslyšíte, pane?“ volal Tommy.

A člověk by musel být hluchý, aby neslyšel hluk toho dusotu.

Max Réal vstal, odložil paletu do trávy a přešel na kraj břehu.

Na pět set kroků odtud se valilo obrovské stádo koní, které zdvihalo mračna prachu a páry. Bylo to jako lavina řítící se se zuřivým ržáním na planinu. V několika okamžicích bude stádo na břehu řeky.

Útěk byl možný jedině k severu. Max Réal zdvihl své náčiní a sledován Tommym, pustil se oním směrem.

Stádo se nejvyšší rychlostí blížilo. Bylo v něm několik tisíc koní a mulů, chovaných kdysi v západní rezervaci při vece Missouri. Ale od té doby, co se stala módou auta, bloudili opuštění koně planinou. Zdivočelá zvířata se takto řítila krajem jistě už několik hodin. Žádná překážka je nemohla zastavit; cestou pustošila pole i kultury, a nepostavit se jim do cesty řeka jako nepřekonatelná překážka, kdoví, kam až by byla běžela.

Max Réal a Tommy prchali sice ze všech sil, ale viděli, že je stádo dohání. Byli by zahynuli pod strašnými kopyty, kdyby se jim nebylo podařilo vyšplhat do nízkých větví silného ořešáku, jediného stromu na ploché planině.

Bylo pět hodin večer.

Na stromě byli oba v bezpečí, a když poslední řady stáda mizely podle řeky, Max Réal zvolal: „Rychle…! Rychle…!“

Tommy však příliš nespěchal z větve, na kterou se obkročmo usadil.

„Rychle, říkám ti, nebo ztratím šedesát miliónů dolarů a nebudu si z tebe moci udělat otroka!“

Max Réal žertoval, protože mu nehrozilo nebezpečí, že přijede do Fořtu Riley pozdě. Místo zpět na nádraží, které teď bylo hodně daleko a kde už byl patrně připraven k odjezdu vlak, pustil se klidně lehkým krokem napříč planinou. Když se snesl večer, zamířil ke vzdáleným světlům zářícím na obzoru.

Tak skončila druhá část jeho cesty. Na městských hodinách odbilo ještě osm hodin, když se Max Réal a Tommy octli před hotelem *Jackson.*

První hráč už byl tedy na místě, které William J. Hypperbone vybral pro osmé pole. A dorazil tam živ a zdráv.

Nazítří opustil hotel a odebral se na poštu, vstoupil dovnitř a zeptal se, nedošel-li na jeho jméno nějaký telegram.

„Na jaké jméno?“ zeptal se úředník.

„Max Réal.“

„Max Réal… z Chicaga?“

„Osobně.“

„Jeden z hráčů velké a ušlechtilé americké hry?“

„Ano.“

Teď už nebylo možné zachovat inkognito a zpráva o Maxově příjezdu se rozlétla celým městem.

Při návratu do hotelu se Max Réal octl ke své velké nelibosti uprostřed volajícího davu. Do hotelu mu měl být doručen telegram s výsledkem druhého vrhu kostek, který ho měl poslat… Kam? Tam, kam ho zanese vrtošivá a nevyzpytatelná náhoda!

VIII
TOM CRABBE VE VLEKU JOHNA MILNERA

Jedenáct bodů z pěti a šesti nebyl vrh nijak zavrženíhodný, nedosáhne-li hráč devíti bodů součtem šesti a tří nebo pěti a čtyř, čímž by se dostal na šestadvacáté pole nebo na třiapadesáté.

Bylo snad jen mrzuté, že stát označený číslem jedenáct byl od Illinois velmi daleko, což Torna Crabbea – nebo spíš jeho trenéra Milnera – trochu rozzlobilo.

Vrh je posílal do Texasu, největšího státu Unie. A tento stát na jihozápadě federace sousedí s Mexikem.

Tom Crabbe se mohl dostat do Texasu dvojím způsobem. Buď odjet z Chicaga do Saint Louisů a parníkem po Mississippi do New Orleansu, nebo železnicí přímo do hlavního města Austinu na místo určené Williamem J. Hypperbonem.

John Milner pokládal za svou povinnost zvolit pro dopravu Torna Crabbea železnici. Nemohl zbytečně ztrácet čas jako Max Réal volným lelkováním během cesty, protože musel být 16. května v cíli cesty.

Když byl výsledek vrhu 3. května v divadelním sále ohlášen, zeptal se zpravodaj *Svobodného tisku* trenéra:

„Kdy odjíždíte?“

„Dnes večer.“

„Máte zavazadla připravena?“

„Mým zavazadlem je Tom Crabbe,“ odpověděl John Milner. „A ten je už naplněn, vyclen a převázán, takže ho mohu jen dopravit na nádraží.“

„A co říká?“

„Nic. Jakmile dojí své šesté jídlo, půjdeme společné na vlak, kde bych ho uložil do zavazadlového vozu, kdybych se nebál přetížení vagónu.“

„Mám jakési tušení,“ pokračoval novinář, „že Tom Crabbe bude favoritem zápasu.“

„Já také,“ prohlásil John Milner.

„Tak šťastnou cestu!“

„Děkuji.“

Trenér nehodlal cestovat se šampiónem Ameriky na zapřenou. Osobnost tak pozoruhodná – alespoň po tělesné stránce – jako Tom Crabbe nemohla přece proklouznout nepozorovaně. Proto nebyl jeho odjezd žádným tajemstvím. Toho večera se shromáždil na nádraží velký dav, aby přihlížel, jak za volání hurá leze boxer do svého vagonu. John Milner nastoupil za ním. Vlak se rozjel a lokomotiva tentokrát určitě pocítila jisté přetížení díky přepravě těžkého boxera.

Za noci zhltl vlak tři sta padesát mil a ráno dorazil do Fultonu na hranici Illinois a Kentucky. Být na boxerově místě Max Réal nebo Harris T. Kymbal, jistě by byl navštívil hlavní město Nashville. Vlak tedy odvážel oba muže přes pláně státu Mississippi dál.

Během hodinové zastávky v Jacksonu vyvolal Crabbeův příjezd úžasný sběh lidí. Několik set zvědavců chtělo spatřit slavného uštědřovatele ran pěstí. Tom sice neměl postavu Adama, kterému slavný přírodovědec Cuvier přisoudil výšku devadesáti stop, ale přesto to byl obrovitý vzorek lidského rodu.

Mezi zvědavci, se nalézal i jakýsi vědec, ctihodný Kil Kirney, který si velmi pozorně šampióna Ameriky prohlédl, rozhovořil se o výsledcích svých studií nadměrně vysokých lidí a trochu opovržlivě se vyjádřil o pouhých dvou metrech Torna Crabbea. „A co chcete, abych udělal?“ zeptal se ho ostře John Milner. „Nemohu ho přece natáhnout!“

„Ne, to jistě ne,“ odpověděl Kil Kirney, „a ani to nežádám. Ale váš svěřenec nedosahuje…“

„Tome,“ řekl John Milner, „dej panu učenci jednu do žeber, aby si aspoň změřil sílu tvých bicepsů!“

Učený Kil Kirney se nechtěl podrobit zkoušce, po níž by už jistě neměl předepsaný počet žeber, a raději se důstojným krokem vzdálil.

S velkým ohlasem přivítalo pak obecenstvo prohlášení Johna Milnera, který jménem svého svěřence vyzval všechny milovníky boxu k zápasu. Výzva však nebyla nikým přijata a šampión Ameriky zmizel ve svém vagónu, zatímco kolem něho pršela přání mnoha zdaru.

V New Orleansu opustili Tom Crabbe a John Milner vlak. Dorazili tam 5. května, takže k cestě do Austinu měli ještě třináct dní. Nikdo nemohl na Johnu Milnerovi váhat, aby si prohlédl zajímavosti tohoto města. Kdyby se tam byl dostal kdokoli jiný ze „sedmi“, jistě by se zhostil takového úkolu lépe. John Milner však nemyslil na nic jiného než na nejkratší a nejjistější cestu k cíli.

Nejkratší cesta byla po železnici, ale John Milner dal přednost plavbě parníkem po Mississippi do Galvestonu, který už má s hlavním městem Texasu vlakové spojení.

A právě nazítří měl vyplout z New Orleansu do Galvestonu parník *Sherman.* Takové příležitosti se musilo využít. Tři sta mil parníkem o rychlosti deseti mil za hodinu znamenalo půldruhého dne plavby – za nepříznivého větru nejvýše dva dny.

John Milner se o tom nehodlal s Tomem radit, protože se zavazadlem připraveným na cestu se také nikdo neradí. Výtečný boxer snědl v hotelu své šesté jídlo a teď bude ž do rána zavazadlem.

Bylo sedm hodin, když kapitán Curtis dal rozkaz k odvázání lan. Předtím přivítal šampióna Ameriky se vší úctou náležející druhému hráči Hypperboneovy hry.

„Vážený pane Crabbe," řekl mu, „jsem nesmírně poctěn vaší přítomností na mé lodi."

Nezdálo se, že by byl boxer pochopil, co mu kapitán říká. Jeho oči se pudově stáčely ke dveřím jídelny.

„Věřte mi," pokračoval velitel *Shermana,* „že udělám i nemožné, abyste se dostal co nejrychleji k cíli své cesty. Nebudu šetřit palivem, budu hýřit párou. Stanu se duší svých válců, svého setrvačníku a svých koles, která se budou otáčet nejvyšší rychlostí, aby vám zajistila slávu a vítězství."

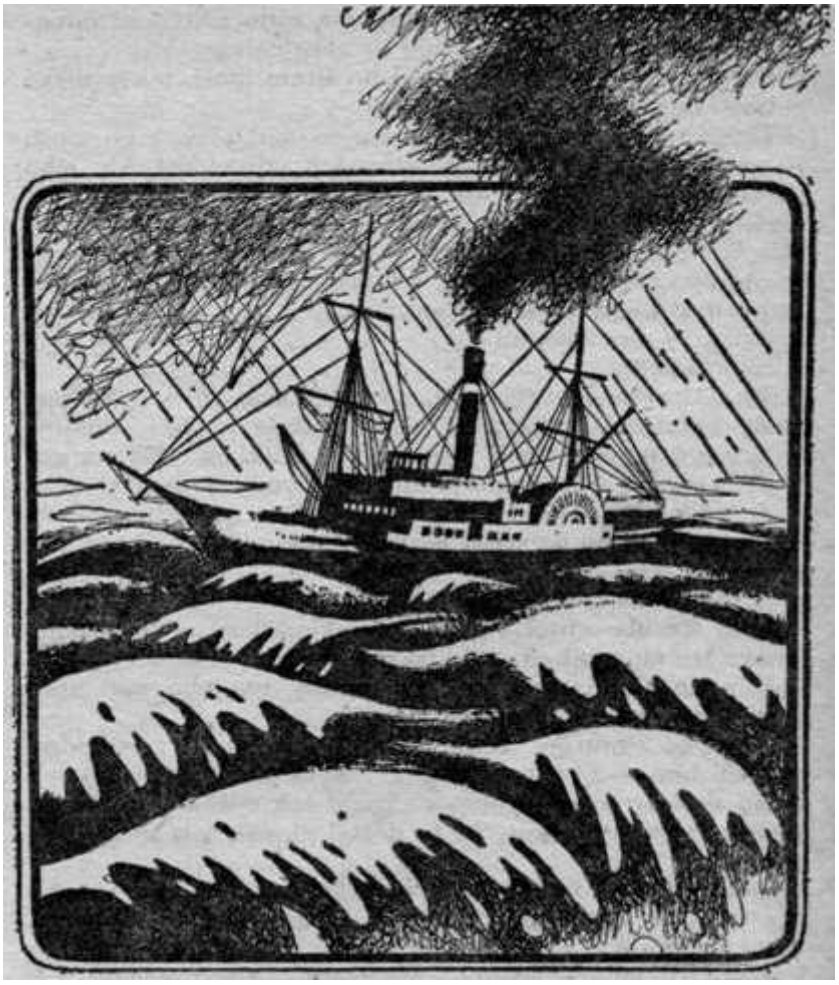

Tom Crabbe otevřel ústa jakoby k odpovědi, ale hned je zas zavřel, aby to ještě jednou opakoval. Znamenalo to, že na žaludečních hodinách Torna Crabbea odbila hodina snídaně.

„Je vám k dispozici celá lodní špižírna," pokračoval kapitán, „a buďte si jist, že přistaneme v Texasu včas, i kdybych měl zatížit pojistné záklopky, i kdyby měla loď vylétnout do povětří."

„Ať raději nikam nelítá," odpověděl John Milner, který se vyznačoval zdravým smyslem. „To by byla velká chyba… den před získáním šedesáti miliónů dolarů!"

Bylo pěkné počasí a v neworleánských úžinách nehrozilo žádné nebezpečí, ačkoli tam dochází k nečekaným změnám řečiště, které je pod stálou kontrolou poříční služby.

Mississippi se vlévá do Mexického zálivu a tam také zamířil *Sherman.*

Jak snášel Tom Crabbe tuto část plavby? Velmi dobře.

V obvyklých hodinách jedl a spal a ráno přicházel odpočatý a hladový ke svému stolu na zádi paluby.

Sherman už plul padesát mil po širém moři, takže nízké pobřeží na severu bylo sotva vidět.

Tom Crabbe se poprvé v životě odvážil plavby po moři. Kymácení lodi ho však zpočátku jen udivovalo. Ale jeho udivená tvář. obvykle tak brunátná, počala přecházet ve vzrůstající bledost, které si velmi otužilý John Milner brzy všiml.

„Že by onemocněl?" řekl si a přistoupil k lavici, na kterou si musil jeho společník sednout. Zatřásl s ním a zeptal se: „Jak ti je?"

Tom Crabbe otevřel ústa, ale tentokrát se mu žvýkací svaly nerozehrály hladem, ač už odbila hodina snídaně. A protože nemohl ústa včas zavřít, vnikl mu při nárazu velké vlny na *Shermana* proud slané vody do hrdla.

Tom Crabbe, sražený z lavice, svalil se na palubu. Bylo nutné převést ho na střed parníku, kde nejsou výkyvy tak velké.

„Pojď, Tome!" řekl mu John Milner.

Tom Crabbe chtěl vstát, ale pokoušel se o to marně. Znovu se celou váhou svalil na palubu.

Kapitán Curtis byl otřesem paluby na jeho pád upozorněn a přiběhl na záď.

„Vím, co s ním je," řekl. „Není to celkem nic a ctihodný pan Crabbe se z toho dostane… Není možné, aby takový chlap dostal mořskou nemoc. Ta je tak dobrá pro nějaké paničky, ale je hrozné, že to dostal člověk tak silné konstrukce."

Bylo to opravdu hrozné. Cestující nebyli nikdy svědky tak žalostné podívané. Zvracení potkává, jak známo, obyčejně neduživce a churavce. Projevuje se normálně bez krutých zásahů do lidského organismu. Ale u člověka tak silného a zdatného? Možná že to byla obdoba známého jevu, kdy mohutné stavby jsou zemětřesením poškozeny víc než křehké indiánské chatrče. Ty vzdorují, ale stavby se bortí.

A Tom Crabbe se bortil tak, že z něho zbyla jen kupa trosek.

Rozmrzelý John Milner zakročil: „Musíme ho odtáhnout!"

Kapitán Curtis zavolal palubního mistra a dvanáct lodníků k mimořádné práci. Celá skupina napnula všechny síly, ale marně se pokoušela šampióna Ameriky zvednout, musili ho valit po palubě jako sud a spustit ho kladkostrojem až do strojovny, kde zcela vysílený boxer zůstal ležet. „To způsobila ta odporná slaná voda, kterou dostal naplno do obličeje," usoudil John Milner. „Kdyby to byl alkohol…"

„Kdyby to byl alkohol," odpověděl rozvážně kapitán Curtis, „vypil by celé moře až do poslední kapky a my bychom nemohli plout."

Boxer zřejmě přinesl lodi smůlu. Západní vítr se obrátil velmi zesílil. Podélné i příčné výkyvy lodi se zvětšovaly, protože parník musel plout proti vlnám, jeho rychlost se podstatně snížila. Doba plavby se tím jistě prodlouží – na sedmdesát až osmdesát hodin místo čtyřiceti. Zkrátka John Milner prožil všechny fáze neklidu, zatímco jeho společník procházel všemi fázemi té strašné nemoci, od svírání vnitřní až po poruchy rovnovážného ústrojí a po závrať, jakou nevyvolává ani největší opilost. Zkrátka podle vydření kapitána Curtise byl Tom Crabbe „zralý pro nabrání na lopatku".

Konečně 9. května po strašné vichřici, která naštěstí netrvala dlouho, objevily se ve tři hodiny odpoledne texaské břehy chráněné řetězem ostrovů, nad nimiž poletovala obrovská hejna pelikánů. Ač Tom Crabbe velmi často otvíral ústa, od posledního jídla dosud nic nepozřel. Ušetřil tím lodnímu kuchaři mnoho zásob.

John Milner se kojil nadějí, že jeho druh se sebere, setřese ohavnou mořskou nemoc a nabude opět lidské podoby, která by byla zas přijatelná, až se Sherman octne z dosahu volného moře v Galvestonském zálivu, kde už nebude tak trpět vzdutými vlnami. Ale běda! Ten nešťastník se nesebral ani v klidných vodách.

Sherman proplul úžinou a přirazil k přístavnímu můstku.

John Milner se neubránil zuřivému zaklení. Na nábřeží stálo několik set zvědavců. Dověděli se, že Tom Crabbe vyplul z New Orleansu do Galvestonu, a čekali tu na jeho příjezd.

Ale koho jim mohl trenér předvést místo šampióna Ameriky a druhého hráče Hypperboneovy hry? Jen beztvárnou hmotu, která vypadala spíš jako prázdný pytel než jako lidská bytost.

John Milner se snažil dostat Toma do pořádku.

„Tak co…? Nejde to?"

Pytel však zůstal pytlem, který musil být dopraven na nosítkách do hotelu *Beach*, kde byl zamluven pokoj.

Místo volání slávy, které doprovázelo jeho odjezd z Chicaga, ozývaly se teď při boxerově cestě do hotelu posměšky a špatné vtipy.

Ale ještě nebylo vše ztraceno. Nazítří po nočním odpočinku a po obvykle sestavených jídlech nabude Tom Crabbe jistě vší své životní energie i normální síly a bude ze všeho venku.

Ale i když si to tak John Milner namlouval, měl být ještě zklamán. Noc nepřinesla žádnou změnu zdravotního stavu jeho společníka. Ochabnutí všech, boxerových schopností bylo stejné jako včera. A nikdo po něm přece nechtěl žádné duševní vzpružení, nýbrž jen prosté živočišné vzepětí sil. Bylo to však marné. Od vystoupení na břeh zůstala boxerova ústa zavřena. Nevolala ani po jídle a žaludek se mu v obvyklých hodinách neozýval.

Tak uplynul celý den 10. května a pak 11. května. Ale 16. května byl poslední den, v němž musili dorazit do Austinu!

John Milner udělal tedy to jediné, co mohl udělat. Bude lepší přijet dříve než pozdě. Má-li se Tom Crabbe z toho stavu dostat, dostane se z něj stejně v Austinu jako v Galvestonu a bude aspoň včas na místě.

Proto dal trenér dopravit Torna Crabbea na nádraží nákladním autem a přenést jako balík do vagónu. V půl desáté večer vydal se vlak na cestu, zatímco sázkaři na nástupišti odmítli vsadit sebemenší částku – ani pětadvacet centů – na hráče ve formě tak mizerné.

Druhého dne, 13. května, velmi časně ráno vystoupil Tom Crabbe na nádraží v Austinu, na konci své cesty.

V Austinu se shromáždilo jen několik zájemců, kteří z pouhé zvědavosti a snad k uzavření několika sázek si přišli prohlédnout druhého hráče, kterého jim vrh kostek poslal až z dalekého Illinois.

A měli přece jen větší štěstí než lidé v Galvestonu. Po vstupu na dlažbu hlavního města Texasu setřásl konečně Tom Crabbe znepokojivé otupení, nad nímž nedokázaly zvítězit ani péče, hrozby, a dokonce i proklínání Johna Milnera. V prvních chvílích byl šampión Ameriky snad jen trochu unavený, trochu malátný a trochu schlíplý, ale to nebyl žádný div, protože od vyplutí *Shermana* kromě mořské vody nic nespolkl. Ano, obr byl nucen žít jen ze své podstaty. Je ovšem pravda, že odkázán na tento způsob výživy, byl by měl ještě na mnoho dní potravy dost. Však si také toho rána dopřál pořádnou snídani. Trvala mu až do večera. Snědl čtvrt zvěřiny, skopové, hovězí, různé uzeniny, zeleninu, ovoce a sýry a vypil spousty džinu, whisky, čaje a kávy. John Miller se potil hrůzou při pomyšlení na hotelový účet, který dostane na konci austinského pobytu.

A to vše se opakovalo ještě druhý a třetí den a pak až do 16. května.

Tom Grabbe se zase stal výkonným lidským strojem; před nímž už kapitulovala řada slavných boxerů.

IX

JEDNA A JEDNA JSOU DVĚ

Toho rána přijal hotel – vlastně jen prostý hostinec *Sandy Bar* – dva cestující, kteří přijeli prvním vlakem do Calais, prosté osady ve státě Maine.

Oba cestující – muž a žena – byli zřejmě unaveni dlouhou a obtížnou cestou. Zapsali se jako pan a paní Fieldovi. Toto jméno je spolu se jmény Smith a Johnson a ještě několika dalšími nejčastějším v rodinách anglosaského původu. Proto může vzbudit pozornost nositel tak běžného jména jen tehdy, je-li zároveň nositelem mimořádných kvalit, buď pozoruhodného postavení v politickém životě, v umění, v armádě, nebo je-li to opravdu nějaký génius. Pan a paní Fieldovi – to neříkalo nikomu nic, neprozrazovalo to žádné významné osobnosti a hostinský si ta jména jen zapsal do knihy hostů a na nic víc se neptal. Ostatně v oné době nebyla ve Spojených státech žádná jména tak rozšířena a tolikrát vyslovována milióny úst jako jména hráčů a svérázného člena *Klubu výstředníků.* Ovšem ze sedmi hráčů se žádný nejmenoval Field. Proto se v Calais nikdo o Fieldovy nezajímal. Nedělali ani dobrý dojem a majitel hostince měl jistě obavy, zaplatí-li mu řádně, až nadejde hodina účtování.

Co pohledával podivný pár v městečku vysunutém až na konec severovýchodního cípu Unie!

Pokoj v prvním poschodí, který manželům Fieldovym hostinský v *Sandy Baru* přidělil, nebyl příliš pohodlný. Společné lůžko pro dva, stůl, dvě židle a toaletka. Okno vedlo nad řeku sv. Kříže, jejíž levý břeh je už v Kanadě. Jediné zavazadlo postavené v chodbě přinesl právě nádražní nosič. V rohu stály dva deštníky a stará cestovní brašna.

Hostinský, který je do pokoje uvedl, odešel. Když pan a paní Fieldovi osaměli, zavřeli dveře, zastrčili vnitřní závoru a přitiskli uši ke dveřím, aby se přesvědčili, že je nikdo neposlouchá.

„Konečně jsme na konci cesty!“ řekl muž.

„Ano,“ odpověděla žena. „Po dobře počítaných třech dnech a třech nocích od našeho odjezdu.“

„Myslel jsem, že tomu nebude konec,“ pokračoval pan Field a spustil paže, jako by mu svaly vypověděly službu.

„Ale ještě tomu není konec,“ řekla paní Fieldová.

„A co nás to bude stát!“

„Nejde o to, co nás to bude stát,“ namítla ostře dáma; ,“ale co nám to může vynést!“

„Měli jsme ostatně dobrý nápad,“ pokračoval manžel, „že jsme necestovali pod pravými jmény.“

„To byl můj nápad…“

„A byl výtečný! Byli bychom vydáni napospas hostinským, krčmářům, povozníkům a všem vydřiduchům, kteří tloustnou z těch, kdo se jim dostanou do rukou. A to jen pod záminkou, že mají do našich kapes spadnout milióny dolarů!“

„Udělali jsme dobře,“ pochvalovala si paní Fieldová. „A musíme i nadále co možno nejvíc omezovat vydání… Už tři dny jsme v nádražních restauracích nevydali ani cent… A v tom budeme, doufám, pokračovat.“

„Dobrá, ale byli bychom udělali lépe, kdybychom byli odmítli…“

„Tak dost, Hermanne!“ okřikla muže ostrým tónem paní Fieldová. „Nemáme snad stejnou naději na výhru jako ti ostatní?“

„Snad. Kate, ale bylo by bývalo moudřejší podepsat tu úmluvu… a o dědictví se rozdělit.“

„To si nemyslím. Ostatně kapitán Urrican se postavil proti tomu a ten XKZ při tom nebyl, takže nemohl dát svůj souhlas.“

„Tak ti tedy řeknu,“ pokračoval pan Field. „že právě toho chlapa se nejvíc bojím… Jmenuje se XKZ… Copak to je nějaké jméno? Je vůbec přípustné, aby se někdo jmenoval XKZ?“

Tak se vyslovil pan Field. Ale i když on sám se neskrýval pod začátečními písmeny, změnil si jméno Titbury na Field. Čtenář už jistě pana a paní Fieldovy poznal podle vět, které mezi sebou vyměnili a které prozradily jejich skrblictví.

Ano, byl to Hermann Titbury, třetí hráč, kterého vrh kostek jeden a jeden poslal na druhé pole hry, do státu Maine. Jaká to smůla, že se pouhými dvěma body dostali až do severovýchodního cípu Unie!

Pan a paní Titburyovi opustili večer 5. května svůj dům a teď se ubytovali v této podezřelé krčmě. Víme už z jakých důvodů přijali jiné jméno. Dobu svého odjezdu nikomu neprozradili a cestovali v naprosté tajnosti podobně jako Max Réal, ovšem z jiných důvodů.

Sázkařům to však nijak nevadilo, protože Hermann Titbury byl v tomto zápase o milióny výrazným favoritem. Nikdo nepochyboval, že při svém pořadí musí do hry podstatně zasáhnout a že by se mohl stát jedním z vážných uchazečů o vítězství. Nebyl snad z oněch šťastlivců, kterým se na světě vše daří a kteří nejsou vybíraví v prostředcích, jimiž si zajišťují úspěch? Nadto mohl vzhledem k svému majetku zaplatit každou pokutu, pokud tomu náhoda bude chtít. A i kdyby byla ta pokuta sebevětší, on by jistě neváhal složit ji na místě v hotovosti. Během své cesty se nebude rozptylovat žádnými rozmarnými nápady, jako by to jistě dělal Max Réal nebo Harris T. Kymbal. Mohlo by se stát. že by se vlastní vinou během cesty ze státu do státu opozdil? Ne! Bylo naprosto jisté, že bude vždy v určeném dni na určeném místě. Hermann Titbury tím zaručoval sázkařům jistotu, nemluvě o osobním štěstí, které ho v obchodních záležitostech nikdy nezradilo.

Ctihodný pár pečlivě uvážil sestavení nejkratší a nejlevnější cestovní trasy. A tak bez zastavení a bez vystavování se loupeživým nádražním nebo hotelovým restauracím žili jen ze svých cestovních zásob a o krajinu se nezajímali stejně jako Tom Crabbe. Pohrouženi do svých úvah, pronásledováni stálým neklidem, zapisovali si denní útraty, propočítávali částku, kterou si vzali na výdaje s sebou, ve dne dřímali a v noci spali.

Do Calais přijeli ráno 9. května. Tedy o hodně dřív, protože tam museli zůstat až do 19. května. Měli tedy strávit v tomto městečku s několika tisíci obyvatel deset dní. Co tam budou dělat, než je telegram notáře Tornbrocka vyzve k odjezdu?

Stát Maine nabízí k vycházkám kouzelná zákoutí. Bylo však marné chtít nějaký pohyb od dvou škeblí odtržených od rodné skály a přenesených na devět set mil daleko. Manželé by neopustili Calais ani na den, ani na hodinu. Zůstanou tam spolu, budou zvažovat možnosti, pudově proklínat své soupeře, posté přemýšlet o využili získaného majetku, jestliže je náhoda učiní několikanásobnými milionáři. Nedostanou se tím do rozpaků?

Do rozpaků nad tolika milióny… a oni? Buďte klidní! Však oni je dokážou bezpečně uložit v bankovních, důlních a průmyslových akciích, nebudou jimi mrhat na dobročinné účely, ničeho z nich nevyužijí pro své pohodlí a pro svou radost, budou žít, jako dosud žili, soustředí se plně na lásku k dukátům, sžíráni věčným hladem po zlatě, jako praví skrblíci, držgrešle, špinavci, ničemové a krysy znající jen lakotu a škrtilství, jako vydřiduchové a lichváři, trvalí členové akademie skuhravých lakomců.

Kdyby měl osud přát tomuto strašnému páru. musil by mít k tomu jistě nějaký důvod. Těžko ovšem říci jaký. Bylo by to na úkor jejich lepších partnerů, kteří by těch peněz užili lépe – snad jen s výjimkou Torna Crabbea a kapitána Urricana.

Teď se oba skrblíci octli na konci území Unie v městečku Calais pod jménem manželů Fieldových. Znuděně přihlíželi k výjezdům rybářských lodí a jejich návratům s nákladem sleďů. makrel a lososů. Pak zase zalézali do svého pokoje v *Sandy Baru* s trvalou obavou, že jejich totožnosti hrozí prozrazení.

Calais nebylo totiž místo tak zapadlé, aby se zpráva o té báječné hře nedostala až k jeho obyvatelům. Ti věděli, že druhé pole hry bylo určeno státu Maine, a telegram jim prozradil, že třetí vrh kostek – jeden a jeden bod – určil Hermannu Titburymu pobyt v jejich městě.

Tak plynuly až do 12. května nudné dny v této málo zábavné osadě. Ani Max Réal by je byl jen tak nepřežil. A telegram s určením nové cesty měl přijít až 19. května. Jakou trpělivostí se musili Titburyovi ozbrojit, aby to vydrželi ještě sedm dlouhých dnů!

A přesto měl manželský, pár možnost malého výletu přes řeku sv Kříže, jejíž levý břeh už patřil Kanadě.

To také Hermann Titbury navrhl. Ráno 13. května to vyjádřil slovy:

„Ať jde ten Hypperbone k čertu! Proč určil nejpitomější hnízdo z celého Maine právě hráči, který měl tu smůlu, že mu na počátku padly dva body?“

„Dej si pozor, Hermanne!“ zarazila ho pani Titburyová tiše. „Co kdyby tě někdo slyšel! A když nás osud přivedl do Calais, musíme zůstat chtě nechtě v Calais.“

„Což snad nesmíme město opustit?“

„To jistě můžeme… pod podmínkou ovšem, že nepřekročíme hranice Spojených států.“

„Nemám tedy právo podívat se na druhý břeh řeky?“

..Rozhodně ne. Hermanne… Závěť výslovně zakazuje opustil Unii.“

„Ale kdo by se to dověděl, Kate?“ zvolal pan Titbury.

„Já tě nechápu, Hermanne,“ odpověděla matróna zvýšeným hlasem. „Tak mluvíš ty? Já tě nepoznávám… Co když se lidé později dovědí, že jsme překročili hranice? A co když nás tam nějaká nehoda zdrží? A nevrátíme-li se do 19. května.. Ostatně… já nikam nechci!“

Panovačná panička měla pravdu. Ví člověk, co se může stát7 Představte si, že by došlo k zemětřesení, že by se tato část Ameriky roztomilá, že by se mezi oběma státy otevřela propast! Jak se potom dostat v určený den na telegrafní úřad a nevystavit se nebezpečí vyřazení ze hry?

„Ne, přes řeku nemůžeme,“ prohlásila rozhodně paní Titburyová

„Máš pravdu, to je zakázáno,“ odpověděl pan Titbury. „a já ani nevím, co mě to napadlo. Ale od odjezdu z Chicaga nejsem jaksi ve své kůži. Ta prokletá cesta mě zcela zpitomělá. Až dosud jsme se že svého domu nikdy ani nehnuli a teď jsme najednou na cestách… a v našem věku! Nebylo by bývalo lepší zůstat doma… a tu hru odmítnout?“

„Šedesát miliónů dolarů stojí za námahu a za porušeni našeho pořádku,“ prohlásila paní Titburyová. „Meleš pořád jen jedno, Hermanne.“

Buď jak buď, kanadský břeh neměl tu čest manžele Titbury o vy přivítat. Zdá se tedy, že tak obezřelí a krajně opatrní soukromníci, kteří svou nesmírnou úzkostlivostí získávali větší šance než jejich soupeři, musili být chráněni před každou mrzutou možností, nemohli nikdy zklamat a nikdy se jim nemohlo stát nic, co by je ve hře znemožnilo. Náhoda však ráda obehrává i ty nejschopnější a připravuje jim léčky, před nimiž je ani jejich chytrost neuchrání. Bylo proto rozumné počítat i s tím.

Ráno 14. května se manželé Titburyovi přece jen rozhodli pro vycházku. Chystali se samozřejmě jen na dvě tři míle od Galais.

Bylo bouřlivé počasí, na obzoru se zvedaly těžké mraky a k polednímu bylo úmorné vedro. Na pěší procházku podél pravého břehu řeky sv Kříže byl den vybrán špatně.

Manželé vyšli v devět hodin z hostince a kráčeli podle řeky z města ven ve stínu stromů, v jejichž korunách dováděla spousta veverek.

Hostinský oba manžele předem ujistil, že v okolním kraji nežijí žádné šelmy. Ani vlci, ani medvědi – jen několik lišek. Mohou se tedy vydat na cestu lesem s plnou důvěrou.

Manželé se samozřejmě vůbec nezajímali o krajinu, která se tam jejich zrakům nabízela. Hovořili jen o svých soupeřích, o těch, kteří vyjeli už před nimi. i o těch, kteří vyjedou po nich. Kde je asi teď Max Réal a Tom Crabbe? A co je s XKZ, který je znepokojoval víc než ostatní?

K polednímu, po dvouapůlhodinové chůzi se rozhodli pro návrat do hostince k obědu. Ale souženi žízní z úmorného vedra, zastavili se v hostinci na břehu, půl míle od města.

U stolů v šenkovně sedělo několik žíznivců u sklenic s pivem.

Pan a paní Titburyovi si sedli stranou a uvažovali, co by si měli objednat. Pivo se jim nezdálo právě vhodným pitím.

„Bojím se, že by bylo moc studené," řekla paní Titburyová. „Jsme celí zpocení a to by bylo nebezpečné."

„Máš pravdu. Kate. Zánět pohrudnice se dostane snadno," odpověděl pan Titbury.

A obrátil se k výčepnímu:

„Grog s whisky!" poručil si.

Výčepní se podivil:

„Řekl jste s whisky?"

„Ano… nebo s džinem."

„A kde máte povolení?"

„Povolení?" zavrtěl hlavou pan Titbury nad tou otázkou.

Ale nebyl by vrtěl hlavou, kdyby si byl uvědomil, že Maine patří mezi státy, které zavedly prohibici týkající se destilovaných nebo kvašených alkoholických nápojů. Alkohol se vydával jen na zaplacené potvrzení obecního úředníka pro lékařské nebo průmyslové účely.

Obcházet tento zákon, třeba neopatrnou žádostí, znamenalo vystavit se přísným trestům podle zákona na potírání alkoholismu.

Však také sotva pan Titbury svou žádost vyslovil, jeden ž přítomných vstal a zeptal se:

„Mále úřední povolení?"

„Ne… nemám."

„Pak jste se dopustil přestupku."

„Přestupku? Jakého?"

„Žádal jste přece whisky nebo džin, ne?" Ten člověk byl policejní úředník. Zapsal si jména obou manželů a upozornil je. že se musí zítra dostavit k soudci. Manželé se vrátili zahanbeně do svého hostince. Ale jaký n a jakou noc tam prožili! To paní Titburyová měla ten nešťastný nápad vejít do toho hostince, ale pan Titbury měl stejně žalostný nápad, když chtěl dát přednost grogu před pivem. Jakou pokutou budou postiženi? Jejich hádky a vzájemné výčitky trvaly až do rána.

Soudce R. T. Ordak byl nepříjemnější, mrzoutštější a nedůtklivější, než si kdo mohl představit. Když mu ráno přivedli oba provinilce do pracovny, nedbal nijak na jejich zdvořilost a počal je hrubě a úsečně vyšetřovat. Jejich jména? Pan a paní Fieldovi. Jejich domovská obec? Udali mu nazdařbůh Harrisburg v Pensylvánii. Jejich zaměstnání? Důchodci. Pak jim vrhl do tváře rozsudek: sto dolarů pokuty za přestupek zákona o zákazu pití alkoholických nápojů ve státě Maine.

To bylo přílišné. Pan Titbury, který se vždy ovládal, nemohl se teď přes ženiny pokusy o jeho uklidnění udržet. Rozzuřil se a začal soudci Ordakovi vyhrožovat. Ten ihned zvýšil pokutu o dalších sto dolarů za pohrdání soudem.

Zvýšení pokuty rozběsnilo pana Titburyho ještě víc. Dvě stě dolarů k těm, které už ztratil cestou do toho zatraceného státu Maine! Zoufalý provinilec zapomněl na opatrnost a rozhodl se obětovat výhody cestování na zapřenou.

Zkřížil paže na prsou, s rudým obličejem odstrčil s nezvyklou prudkostí paní Titburyovou, sklonil se nad soudcův stůl a řekl:

„Víte, s kým máte co dělat?"

„Ano, s hrubcem, kterého trestám pokutou tří set dolarů, protože pokračuje ve svých hrubostech dál," odpověděl stejně vydrážděný R. T. Ordak.

„Tři sta dolarů!" zvolala paní Titburyová a sklesla napůl v mdlobách na lavici.

„Ano," pokračoval soudce s důrazem na každé slabice, tři sta dolarů pokuty pro pana Fielda z Harrisburgu y Pensylvánii."

Pan Titbury praštil pěstí do stolu a zařval:

„Vězte tedy, že nejsem žádný pan Field z Harrisburgu v Pensylváni…"

„A kdo tedy jste?"

„Pan Titbury… z Chicaga… v Illinois."

„Tedy individuum, které se odvažuje cestovat pod falešným jménem!" prohlásil soudce Ordak tónem, jako by říkal: Další přestupek k těm ostatním!

„Ano, pan Titbury z Chicaga, třetí hráč Hypperboneovy hry a příští dědic jeho obrovského jmění!"

Toto prohlášení neudělalo na.soudce zřejmě žádný dojem. Tento úředník," stejně úsečný jako nestranný, nehodlal zacházet s třetím hráčem jinak než s jakýmkoli námořníkem z přístavu.

Řezavým hlasem a s vychutnáváním každého slova prohlásil:

„Nuže, těch tři sta dolarů pokuty zaplatí tedy pan Titbury z Chicaga, a protože se mimo jiné odvážil předstoupit před soud pod falešným jménem, odsuzuji ho k osmi dnům vězení."

To byl vrchol! Po paní Titburyová, která se zhroutila na lavici, zhroutil se i pan Titbury. Osm dní vězení, když za šest dní přijde telegram a když 19. května bude muset odcestovat třeba na druhý konec Unie! A nebude-li tam v určený den, bude ze hry vyloučen…

Je jasné, že to bylo vážnější, než kdyby byl pan Titbury poslán do vězení v Saint Louisů. Tam by měl ještě naději na vysvobození jiným hráčem, kdežto ve vězení calaiském bude podle vůle soudce Ordaka zavřen až do vypršení trestu.

X
REPORTÉR NA CESTÁCH

„Ano, pánové, ano! Pokládám Hypperboneův nápad za nejúžasnější možnost jak obohatit dějiny naší slavné země. Vždyť tato hra člena *Klubu výstředníků* si vynutila pozornost celého světa!"

Tak hovořil Harris T. Kymbal k cestujícím vlaku, který 7. května opustil Chicago. Reportér *Tribuny,* plný radosti a důvěry, přecházel za řeči od jedné plošiny vagónu k druhé a pak přes spojovací můstky do dalších vozů a nakonec od začátku až do konce vlaku, který uháněl plnou parou podle jižního břehu Michiganského jezera.

Harris T. Kymbal odjel sám. Poděkoval kolegům, kteří ho chtěli doprovázet a jejichž nabídku nepřijal. Ani sluhu si nevzal. Jel úplně sám. Jak je vidět, nehodlal cestovat na zapřenou jako Max Réal a Hermann Titbury. Lidem se s ničím netajil a nejraději by si dal na klobouk nápis Čtvrtý hráč Hypperboneovy hry. Na nádraží ho doprovázel četný zástup, provolával mu slávu a zasypal ho přáním šťastné cesty. A reportér byl natolik pro věc zapálen a natolik sebejistý i obratný – a přitom odvážný a odhodlaný –, že na jeho hlavu už bylo uzavřeno několik sázek. Sázelo se na něho v poměru jedna ku dvěma, nebo dokonce ke třem, což mu lichotilo a znamenalo pro něho dobrou věštbu.

I když Harris T. Kymbal odmítl doprovod několika přátel na vrtošivou cestu Unií, nedržel se, jak vidno, nijak v koutku, aby se oddával v tichém ústraní mlčenlivému přemýšlení. Naopak – všichni cestující se mu stali společníky. Patřil tak trochu k lidem, kteří myslí jen při hovoru, a on nebyl na slova během cesty nijak skoupý – stejně jako na peníze. Pokladna bohaté *Tribuny* mu byla otevřena a on jistě dokáže zhodnotit výlohy své cesty články, zprávami, reportážemi a všemi možnými informacemi, k nimž mu neustálé změny zápasu poskytnou dostatek zajímavé látky.

„Nepřikládáte však té Hypperboneově hře nadměrnou důležitost?" zeptal se ho jakýsi gentleman – od hlavy k patě typický Yankee.

„Ne, pane," odpověděl reportér. „Myslím, že tak originální nápad se mohl zrodit jedině v ultraamerickém mozku."

„Máte pravdu," souhlasil tlustý obchodník z Chicaga: „Celé Spojené státy jsou vzhůru nohama a při pohřbu zesnulého bylo vidět, jaké popularitě se těšil."

„Vy jste v tom pohřebním průvodu byl?" zeptala se mluvčího stará dáma s brýlemi a s falešným chrupem, zahalená ve svém koutě přikrývkami.

„Tak, jako kdybych byl dědicem našeho slavného občana," přikývl muž z Chicaga s projevem pýchy. „A jsem rád, že cestou do Detroitu mám tu čest seznámit se s jedním z Hypperboneových dědiců."

„Vy jedete do Detroitu," zvolal Harris T. Kymbal a podal mluvčímu ruku. „Ano, do Detroitu."

„Nuže pane, s opravdovým potěšením vás budu doprovázet až do toho nádherného města, které neznám a které bych chtěl poznat."

„K tomu nebudete mít čas, pane Kymbale," odpověděl mu Yankee tak živě, že ho bylo možno počítat mezi sázkaře. „To by vaši cestu prodloužilo a já vám opakuji, že nemáte moc času."

„Času je ke všemu vždycky dost," odpověděl Harris T. Kymbal přesvědčivým tónem, který nepůsobil nepříznivě.

Celý vagón, hrdý na spolucestujícího s takovou povahou, provolal novináři slávu, což se neslo až na konec vlaku.

„Jste, pane, spokojen se svým prvním vrhem?“ zeptal se jakýsi duchovní zralého věku, který se skřipcem na nose reportéra přímo hltal.

„Ano a ne,“ odpověděl žurnalista uctivým tónem. Ano… , protože spoluhráči, kteří mě předešli, nepřekročili druhé, osmé a jedenácté pole, takže vrhem dvě a čtyři se dostávám na šesté a z něho na dvanácté. A ne…, protože na šestém poli, ve státě New York, je most, jak říkají pravidla hry, a ten most je lávka přes Niagaru. A Niagaru znám moc dobře. Navštívil jsem ji už dvacetkrát. Je to všechno už hrozně otřepané, americká i kanadská část vodopádu, Větrná jeskyně i Kozí ostrov… A pak – je to příliš blízko Chicaga. Já však bych chtěl poznat celou zemi, potloukat se po všech čtyřech stranách Unie, mít v nohou tisíce mil..

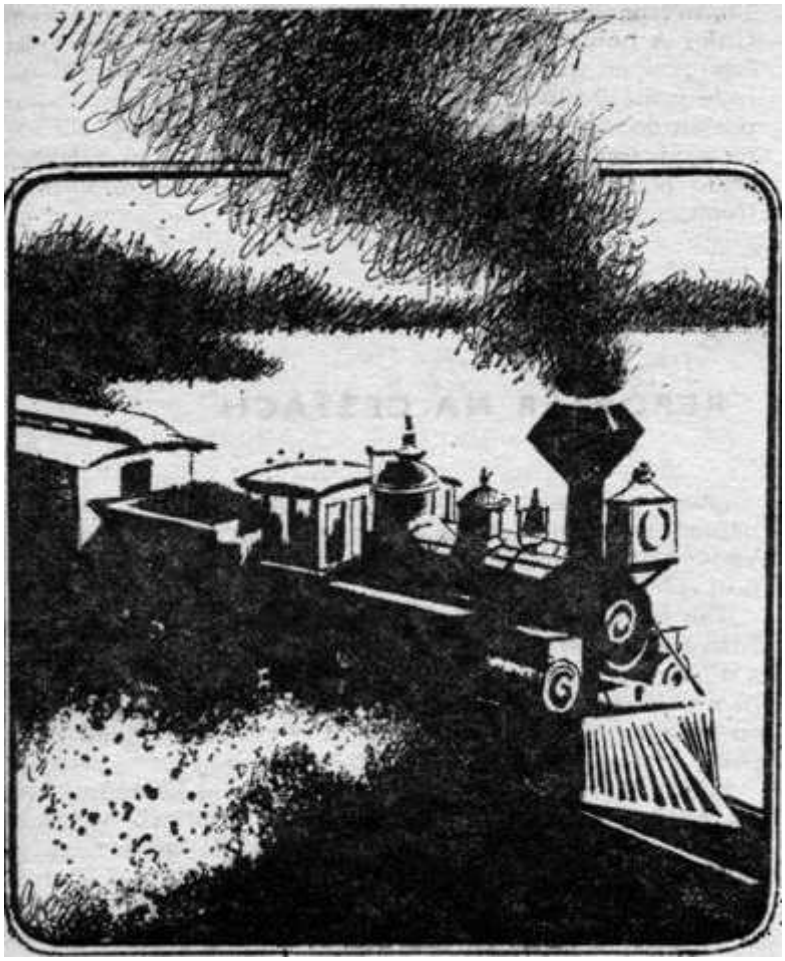

„Ovšem pod podmínkou, že budete vždy všude včas,“ dodal duchovní.

„Zcela správně, reverende. A věřte mi, že se nikde nezpozdím ani o minutu.“

Obchodník s potravinovými konzervami, jehož svěží plet přímo doporučovala výrobky jeho továrny, však namítl:

„Mně se zdá, pane Kymbale, že byste si měl blahopřát. Vždyť se ze státu New York dostanete do Nového Mexika… a to není příliš vedle.“

„I co?“ ušklíbl se reportér. „Oba státy odděluje pouhých několik set mil.“

„A co když se dostanete na konec Floridy nebo do nejzapadlejší vesnice Washingtonu?“ dodal Yankee.

„To by se mi právě líbilo,“ prohlásil Harris T. Kymbal. „Projíždět Spojenými státy od severozápadu na jihovýchod…“

„Ale nebudete muset na šestém poli, kde je onen most, platit první pokutu?“ zeptal se duchovní.

„Ach, tisíc dolarů! To *Tribunu* nezruinuje! Ze stanice Niagarské vodopády pošlu prostě telegram a redakce ihned zaplatí.“

„Tím raději, že Hypperboneova hra je pro ni obchodní záležitostí,“ prohlásil Yankee.

„A stane se dobrou obchodní záležitostí,“ odpověděl přesvědčivě Harris T. Kymbal.

„Já jsem si tím natolik jist,“ řekl chicagský obchodník, „že kdybych sázel, sázel bych na vás.“

„A udělal byste dobře,“ odpověděl reportér.

Z novinářských odpovědí je vidět, že Harris T. Kymbal měl v sebe sama stejnou důvěru jako Jovita Foleyová ve svou přítelkyni Lissy Wagovou.

„Podle mého mínění je však mezi vašimi soupeři jeden, kterého byste se měl bát víc než ostatních,“ řekl duchovní.

„Který, reverende?“

„Ten sedmý, pane Kymbale; ten, který je označen pouhými písmeny XKZ.“

„Ten hráč určený v poslední chvíli?“ zvolal reportér. „Ale jděte! Ten jen těží z tajemných okolností. Je to maskovaný člověk, který může pobláznit jen hlupáky. Však ho nakonec odhalíme, i kdyby to byl prezident Spojených států osobně. A pak se ho už nemusím bát stejně jako ostatních.“

Nebylo ovšem pravděpodobné, že odkazatel vybral jako sedmého hráče prezidenta Spojených států. Ale v Americe by nikdo neshledal nepřístojným, kdyby první osoba Unie vstoupila s ostatními do zápasu o šedesát miliónů dolarů.

New York odděluje od Chicaga asi sedm set mil. Z toho stačilo Harrisi T. Kymbalovi zdolat jen dvě třetiny, aby se octl u Niagary, aniž musel jet až do toho velkého amerického města. Po návštěvě New Yorku ani nijak netoužil. Znal jej stejně jako proslavené vodopády, ke kterým se musel dostat.

Z vlaku vystoupil v Michigan City. Během jeho krátkého spánku v hotelu rozšířila se městem zpráva o jeho příjezdu a ráno za svítání byl novinář pozdraven stovkami zvědavců. Ale spíš než zvědavci byli to jeho sympatizující přívrženci, kteří si usmyslili neopustit ho po celý den ani na krok. Novinář už možná litoval, že necestuje na zapřenou, protože mu šlo o pouhou procházku městem. Ale jak se zbavit proslulosti a jejích nepříjemností, když byl novinářem Tribuny a jedním ze sedmi hráčů Hypperboneovy hry.

Tak procházel hlavním městem státu Michigan v početné a hlučné společnosti. Měl však příliš málo času na prohlídku tohoto města, které ho tak nadšeně přijalo s přáním zdaru, což by bylo jistě udělalo i v případě jiných jeho partnerů.

Večer Harris T. Kymbal odjel a po krátké cestě asi pětadvacet mil dlouhé vystoupil na stanici Niagara Falls. Společně s četnými turisty, Američany i Kanaďany, prošel se po můstku nad vodopádem, dávaje si pozor, aby nevkročil na kanadské území. Pak se vrátil do osady Niagara Falls a odebral se na poštu, odkud poslal šek na tisíc dolarů. Jakmile jej notář Tornbrock dostal, pokladník *Tribuny* si pospíšil jej proplatit.

Odpoledne po bohaté hostině uspořádané na jeho počest odjel reportér do Buffala a téhož dne večer pokračoval v cestě, aby ve stanoveném čase absolvoval druhou část své cestovní trasy.

Ve chvíli nástupu do vagónu řekl mu starosta města, ctihodný H. V. Exulton, vážným hlasem:

„Tentokrát to dopadlo dobře, ale napříště se už netoulejte pro svou zábavu, jak jste to dělal dosud.“

„Ale mně se to líbí,“ namítl Harris T. Kymbal, který zřejmě tuto připomínku nehodlal přijmout, i. když přicházela z míst tak vysokých. „Zdá se mi, že mám právo…“

„Ne, pane, žádné právo! Jako nemá žádné právo šachový pěšec postavit se na šachovnici, kde by chtěl.“

„Já však předpokládám, že jsem svým pánem!“

„To je velký omyl, pane. Vašimi pány jsou ti, kdo si na vás vsadili. A já jsem si přisadil pět tisíc dolarů!“

Ctihodný H. V. Exulton měl celkem pravdu a zpravodaj *Tribuny* se měl starat o jedinou věc, i kdyby tím mělo jeho zpravodajství trpět. Měl se dostavit na určené místo nejkratší a nejrychlejší cestou. A po návštěvě Niagary se měl úzkostlivě a bez odbočování držet své trasy.

Vždyť bylo 11. května a on se měl dostavit 21. května nejpozději v poledne do Santa Fe. Při odjezdu z Buffala si však umínil vrátit se do Chicaga a odjet na západ železnicí. Protože však neměl přímé spojení do Santa Fe, byl by musil projíždět některými pustými krajinami povozem. Naštěstí jeho kolegové z *Tribuny* mu telegraficky poslali přesné pokyny, kudy a jak se do Santa Fe dostat.

Jak potom neměl mít tento hráč nejlepší naději na výhru, když mu přátelé tak pilně pomáhali a usnadňovali mu dochvilné plnění úkolů! Naději na výhru jistě měl, ale pod podmínkou, že uposlechne rady ctihodného H. V. Exultona. což znamenalo, že se nebude rozptylovat nevhodným obdivováním krajin.

A tak důmyslnou kombinací vlakových spojů projel Haris T. Kymbal pěti státy až do Colorada, bez spěchu a s nočními odpočinky v nejlepších hotelích. Do Colorada dorazil 19. května večer a vystoupil na stanici Cliftonu při hranicích Nového Mexika.

Jestliže tam reportér přijal jen pět set šestačtyřicet stisků ruky. bylo to jen proto, že v této vesnici ztracené v hloubi nesmírných plání Divokého západu žilo. jen dvě stě třiasedmdesát obyvatel, z nichž každý měl dvě ruce.

Novinář hodlal strávit noc v Cliftonu. Ale když vystoupil z vlaku, dověděl se ke svému roztrpčení, že trať je pro nutné opravy na několik dní vyřazena z provozu. A on byl ještě sto pětadvacet mil od Santa Fe a zbývalo mu jen šestatřicet hodin. To ovšem jeho redakční kolegové nevěděli.

Naštěstí se při odchodu z nádraží setkal Harris T. Kymbal s člověkem, napůl Američanem a napůl Španělem, který tu na něho čekal. Jakmile reportéra spatřil, práskl třikrát dlouhým bičem. Ozvaly se tři rány, kterými ten chlapík zřejmě lidi zdravil. Pak jazykem, který připomínal spíš jazyk Cervantesův než Cooperův, řekl:

„Pan Harris T. Kymbal?“

„To jsem já.“

„Chcete, abych vás dovezl do Santa Fe?“

„Jakpak bych nechtěl.“

„Ujednáno tedy.“

„Jak se jmenujete?“

„Isidorio.“

„To jméno se mi líbí.“

„Mám tady vůz připravený k odjezdu.“

„Odjeďme tedy! A nezapomínejte, příteli, že jede-li vůz díky svému spřežení, dojíždí k cíli jen díky svému kočímu!“

Pochopil Španěloameričan smysl tohoto úsloví? Snad. Byl to pětačtyřicetiletý až padesátiletý muž s velmi snědou pletí, živých očí a čtverácké tváře. Prostě jeden z těch šibalů, které nelze jen tak oblafnout. A reportér nepochyboval, že Isidorio je hrdý na možnost vézt osobnost, která má naději na výhru šedesáti miliónů dolarů, i když nic nebylo méně jisté.

Harris T. Kymbal byl v povoze sám. Nebyla to žádná prérijní pošta se šesti koňmi, ale obyčejná bryčka, která mohla cestou ve vesnicích přepřahovat. Teď vyjela kamenitou cestou přes brody četných potoků, na zastávkách doplňovala zásoby jídla a zastavovala se na několik hodin nočního odpočinku.

Do druhého rána zdolala vzdálenost čtyřiceti mil. aniž došlo k nějakému nebezpečnému setkání.

Odpoledne vjela do průsmyku Moro Peaks. Byla to namáhavá a, nebezpečná cesta, pro rychlou jízdu velmi nevhodná. Vždyť z těchto planin musil vůz zdolat stoupání sedmi až osmi set stop. což je nadmořská výška Santa Fe.

V noci z 20. na 21: května jel povoz velmi pomalu a velmi těžce. Netrpělivý cestující měl právem obavy, že nedojede včas. Z toho vyplynuly četné výčitky a neustálé pobízení flegmatického Isidoria,

„Vždyť vůbec nejedete!“

„Co chcete, pane Kymbale? Máme jen kola, ač bychom potřebovali křídla.“

„Což nechápete, že je v mém zájmu být 21. května v Santa Fe?“

„Nu což… Když tam nebudeme toho dne, dorazíme tam později.“

„Ale to už bude pozdě!“

„Já i můj kůň uděláme všechno, co lze udělat. Ale víc nemůžete ani od zvířete, ani od člověka čekat.“

Isidorio skutečně neprojevoval zlou vůli a vůbec se nešetřil.

A tu Harris T. Kymbal pokládal za svou povinnost zasvětit Isidoria přímo do hry. kterou hrál. A tak když se kůň hmoždil stoupáním do jednoho z nejstrmějších průsmyku pohoří uprostřed hustých lesů a kličkoval bludištěm sutin a přestárlých padlých stromů, řekl novinář svému kočímu:

„Isidorio, mám pro vás návrh…“

„Jaký, pane Kymbale?“

„Budu-li zítra před polednem v Santa Fe, dám vám tisíc dolarů.“

„Tisíc dolarů… říkáte?“’ podivil se Spaněloameričan a zamrkal.

„Ano, jestliže vyhraji.“

„Dobrá, to by šlo!“ přikývl kočí a zdvihl bič, aby uštědřil koni tři rány.

O půlnoci dosáhla bryčka teprve vrcholu průsmyku a novinářův neklid ještě vzrostl. Neudržel se a zaklepal Isidoriovi na rameno:

„Isidorio, mám pro vás nový návrh.“

„Jaký, pane Kymbale?“

„Deset tisíc… ano, deset tisíc, dojedu-li včas.“

„Říkáte deset tisíc?“ zeptal se Isidorio.

„Deset tisíc.“

„A také když vyhrajete?“

„Zajisté.“

Přejet horský hřeben do Santa Fe znamenalo zdolat padesát mil – za dvanáct hodin!

Cesta už byla sjízdnější a bez většího stoupání, kůň z posledního přepřahání výborný, a tak bylo možné dojet k cíli včas. ovšem pod podmínkou, že se vůz nikde ani na minutu nezdrží a počasí že zůstane příznivé.

Noc byla nádherná, měsíc, jako by byl objednán reportérovými kolegy, a teplota zcela příjemná. Svěží severní vítr vanoucí odzadu jízdu neztěžoval a čerstvě přepřažený kůň už ržál netrpělivostí.

A co se týče muže, který držel otěže své bryčky, nemohlo být nad něho. Vždyť ani v nejdivočejších snech nezahlédl záblesk spropitného ve výši deseti tisíc dolarů. A přesto Isidorio nebyl nad takovým kouskem Štěstěny tak okouzlený, jak by byl měl být. Harrisi T. Kymbalovi se to tak aspoň zdálo. Říkal si v duchu:

„Že by ten lupič chtěl ještě víc? Třeba desetkrát tolik? Ostatně co jsou tisíce dolarů proti miliónům Williama J. Hypperbonea? Jen kapka do moře! Nuže, bude-li třeba, půjdu až do sta kapek!“

Ve chvíli odjezdu kočímu řekl:

„Isidorio, teď už nejde jen o deset tisíc dolarů.“

„I hleďme! Vy tedy svůj slib odvoláváte?“ řekl suchým tónem Isidorio.

Vůbec ne. příteli: vůbec ne… právě naopak! Nabízím vám sto tisíc dolarů… budeme-li před polednem v Santa Fe.“

„Říkáte sto tisíc dolarů?“ opakoval Isidorio s přimhouřeným levým okem. A dodal:

„Stále pod podmínkou, že vyhrajete?“

„Ano, když vyhraji.“

„Nemohl byste mi to napsat na kousek papíru, pane Kymbale? Jen pár slov!“

„S mým podpisem?“

„Ano, s vaším podpisem.“

Je přirozené, že v záležitosti tak důležité nemohlo pár vyměněných slov stačit. Harris T. Kymbal bez váhání vzal zápisník a na vytržený list napsal úpis na sto tisíc dolarů ve prospěch pana Isidoria ze Santa Fe. Závazek měl být přesně splněn v případě, že by se reportér stal jediným dědicem Williama J. Hypperbonea. Pak novinář úpis podepsal a odevzdal jej kočímu.

Isidorio papír vzal, přečetl, pečlivě složil, vsunul do kapsy a řekl:

„Jedeme!“

Ach, to byla ďábelská jízda s uvolněnými otěžemi, závratný trysk po cestě podle řeky Chiquito. A tak s vynaložením všeho úsilí, ohroženi rozbitím vozu nebo zřícením do řeky, dorazili do Santa Fe deset minut před dvanáctou.

Harris T. Kymbal byl v městě přijat stejně jako dosud všude. Neměl však čas odpovědět sedmi tisícům rukou vztahujících se k němu jinak než všeobecným poděkováním. Bylo jedenáct hodin padesát minut a on musil být na telegrafním úřadu, dříve než na radničních hodinách odbije dvanáctá.

Čekaly ho tam dva telegramy odeslané ráno současně z Chicaga. První byl podepsán notářem Tornbrockem a oznamoval výsledek druhého vrhu kostek Deseti body – pět a pět – byl pátý hráč poslán do Jižní Karolíny.

Nu, neohroženému a neúnavnému cestovateli, toužícímu po nejsložitější cestě, kostky rozhodně přály. Aby se dostal k atlantskému pobřeží Spojených států, musil zhltnout dobrých patnáct set mil. Reagoval na to však jen slovy: „Na Floridu bych to měl o několik set mil dál!“ Angloameričané v Santa Fe chtěli oslavit přítomnost svého krajana velkým shromážděním, banketem a jinými podobnými ceremoniemi. Ale k jejich politování redaktor *Tribuny* vše odmítl. Byl poučen zkušeností a rozhodl se uposlechnout rady ctihodného starosty Buffala pod žádnou záminkou se nikde nezdržovat, cestovat nejkratší cestou a vycházkám se věnovat vždy až v místě cíle.

Druhý telegram mu poslal jeho opatrný redakční kolega Bickhorn a udal v něm novou trasu, velmi pečlivě uváženou, s prosbou jeho i všech kolegů, aby se Harris od první hodiny těmito pokyny řídil. Proto se reportér rozhodl opustit ještě téhož dne hlavní město Nového Mexika.

Městští povozníci už věděli, co tento šlechetný cestující udělal pro Isidoria. Novinář se teď octl na rozpacích, koho z nich vybrat. Všichni mu nabízeli své služby s přesvědčením, že budou odměněni stejně jako jejich kamarád.

Zdá se možná divné, že Isidorio nevyžadoval čest – ne-li právo – odvézt reportéra na nejbližší železniční stanici a připojit třeba dalších deset tisíc dolarů k těm. ke kterým se mu Harris T. Kymbal už upsal. Je však pravděpodobné, že praktický Španěloameričan byl už stejně spokojen jako unaven. Přišel se však aspoň s žurnalistou rozloučit. Ten si už sjednal jiného povozníka a chystal se vyjet ve tři odpoledne z města.

„Tak co, příteli, jak se vede?“ zeptal se Isidoria.

„Dobře, pane.“

„My se ovšem nerozcházíme, protože jste se stal podílníkem na mém jmění.“

„Tisíceré díky, pane Kymbale, ale ani si nezasluhuji.“

„Ale ano… na mně je, abych vám poděkoval, protože bez vašeho přičinění a obětavosti bych byl přijel pozdě a byl bych ze hry vypadl. A stačilo k tomu pouhých deset minut!“

Isidorio naslouchal tomuto pochvalnému ocenění klidně a pak s obvyklou vychytralostí řekl:

„Když jste spokojen vy, pane Kymbale, jsem spokojen i já.“

„Správně. A ten papír, co jsem vám podepsal, dobře schovejte. Až se dozvíte, že jsem byl vyhlášen vítězem Hypperboneovy hry, od jeďte do Cliftonu, vsedněte na vlak do Chicaga a odeberte se do banky. A buďte si jist, že udělám svému podpisu čest.“

Isidorio však zavrtěl hlavou, poškrábal se na čele a, zamrkal se zřejmým výrazem nerozhodného člověka, který chce něco říci, ale váhá.

„Nu copak?“ řekl Harris T. Kymbal. „Nezdá se vám snad ta odměna dostatečná?“

„To ano,“ odpověděl Isidorio, „ale sto tisíc dolarů… dostanu… jen když vyhrajete.“

„Uvažujte, příteli, uvažujte! Může tomu být jinak?“

„A proč by nemohlo?“

„Hleďte, mohl bych vám nabídnout takovou částku, kdybych neměl v kapse tolik miliónů?“

„Ach, pane Kymbale, to chápu… Dokonce velmi dobře to chápu. Ale raději bych měl…“

„Copak?“

„Sto dobrých dolarů.“

„Místo sta tisíc?“

„Ano,“ odpověděl klidně Isidorio. „Nerad počítám s náhodou… A kdybyste mi dal hned sto dolarů, bylo by to poctivější.“

Harris T. Kymbal snad v hloubi duše zalitoval své šlechetnosti, ale vytáhl z kapsy sto dolarů a dal je tomu chytrákovi, který reportérův úpis na kousky roztrhal.

Novinář pak odjel za hlučného přání šťastné cesty a zmizel na konci široké ulice města Santa Fe. Nový kočí se snad v podobném případě ukáže méně filozofickým než jeho kolega.

A když se Isidoria ptali na příčinu jeho rozhodnutí,řekl: „Sto dolarů je sto dolarů. A pak… já tomu novináři nedůvěřuji. Je si sám sebou příliš jist. Já sám bych na něho nevsadil ani pětadvacet centů!“

XI
OBAVY JOVITY FOLEYOVÉ

Lissy Wagová byla podle pořadí pátá ve hře. Až od odjezdu Maxe Réala.z Chicaga uplyne devět dní, opustí hlavní město státu Illinois i ona.

S jakou netrpělivostí prožila tu nekonečnou dobu – vlastně správněji řečeno, jak to místo ní prožívala Jovita Foleyová! Lissy ji nedokázala uklidnit. Její přítelkyně nejedla, nespala, prostě nežila. Přípravy na cestu vykonala hned druhý den po prvním vrhu kostek 1. dubna v osm hodin ráno. A po dvou dnech přinutila Lissy k cestě do divadelního sálu, kde mělo dojít k druhému vrhu v přítomnosti stále četného a stále vzrušeného davu. Ve dnech 5. a 7. dubna byly vyhlášeny výsledky třetího a čtvrtého vrhu. Ještě osmačtyřicet hodin a osud rozhodne i o obou přítelkyních, které byly stále spolu. Obě mladé dívky tvořily jen jednu osobu.

Nutno však tomu rozumět. Jovita Foleyová ovlivňovala Lissy Wagovou, která se omezovala jen na roli rádkyně, jejíž rady nikdo neposlouchal.

Je snad zbytečné dodávat, že pan Marshall Field dal své pokladní a prodavačce dovolenou od 16. dubna, den po přečtení závěti. Obě dívky už nemusely do obchodu chodit. To však té rozumnější z nich jen přidávalo na neklidu. Jestliže se její nepřítomnost protáhne na týdny až měsíce, bude se moci jejich šéf bez nich obejít?

„Neděláme správně," opakovala Lissy.

„Samozřejmě," odpovídala Jovita. „A budeme v tom pokračovat, jak dlouho bude třeba."

Po těch slovech nepřestávala ta nervózní a citlivá osůbka přecházet jejich malým bytem na Sheridanově ulici. Otvírala jediné zavazadlo s prádlem a s cestovními potřebami, přesvědčovala se, zda nezapomněla na nic, co budou během dlouhého cestování potřebovat. Pak zase přepočítávala peníze – všechny jejich úspory přeměněné v bankovky a ve zlato, které k velké Lissině lítosti zhltnou hotely, železnice, povozy a nečekané výdaje. Jovita o tom hovořila s četnými spolunájemníky obrovského úlu, jakým jsou sedmnáctiposchoďové chicagské domy. Jezdila zdviží nahoru i dolů, jakmile se něco nového dověděla z novin nebo od kamelotů.

„Ach Lissy," řekla jednoho dne, „pan Max Réal už odjel. Ale kde je? O průběhu své cesty do Kansasu neřekl nikomu nic."

A opravdu. Ani nejchytřejší novinářský slídil se nemohl pustit po malířových stopách. První zprávy o něm čekali všichni až před patnáctým, to znamená týden po odjezdu Lissy Wagové a Jovity Foleyové.

„Abych byla upřímná," prohlásila Lissy, „ten mladý muž mě zajímá ze všech spoluhráčů nejvíc."

„Protože ti přál šťastnou cestu, vid?" usmála se Jovita. „A také proto, že si podle mého soudu zaslouží přízeň Štěstěny."

„Ale až po tobě, Lissy!"

„Ne. přede mnou."

„Chápu. Kdybys hru sedmi nevyhrála ty, držela bys palec jemu."

„Držím mu palec už teď…"

„Dobrá, ale protože hraješ také a já jako tvá přítelkyně hraji s tebou, žádám tě, bys vzývala bohyni štěstí spíš pro mne než pro něho. Opakuji ti ostatně, že nevíme, kde ten umělec je… Předpokládám, že není příliš daleko od Fořtu Riley. Ledaže by nějaká nehoda…"

„Doufejme, že žádná, Jovito."

„Musíme samozřejmě doufat, že žádná… to se rozumí samo sebou, Lissy."

Těmito ironickými slovy odpovídala obyčejně Jovita na obavy Lissy Wagové.

A nakonec ji zlobila dotazem:

„Proč nikdy nemluvíš o tom odporném Tomu Crabbeovi, který už je se svým průvodcem na cestě do Texasu? Nepřeješ snad štěstí i tomu nemehlu?"

„Já si jen přeji, Jovito, aby nás osud nezavál do příliš dalekých krajů…"

„A co kdyby?"

„Hleď, Jovito, jsme jen ženy a sousední stát by nám vyhovoval."

„Souhlasím, Lissy, ale nepůjde-li osud ve své galantnosti tak daleko, aby bral v úvahu naši slabost, a pošle nás až k Atlantskému oceánu… nebo k Mexickému zálivu… budeme se muset podřídit."

„Podřídíme se, protože to chceš ty, Jovito."

„Ne proto, že to chci, ale protože to je nutné, Lissy. Ty myslíš jen na odjezd, a nikdy ne na příjezd… do třiašedesátého pole… Já však na to myslím dnem i nocí… a pak na návrat do Chicaga… kde na nás čekají v pokladně toho výtečného notáře milióny.“

„Ano, ty báječné milióny z dědictví“ řekla Lissy s úsměvem.

„Hleď, Lissy, což to ostatní hráči nepřijali bez jediné námitky? Nejsou snad už manželé Titburyovi na cestě do Maine?“

„Těch ubožáků je mi líto.“

„Ty mě nakonec rozzlobíš!“ zvolala Jovita.

„Poslyš, Jovito, jestli se neuklidníš, budeš-li se tak vzrušovat, jak to už děláš celý týden, onemocníš z toho a já zůstanu doma, abych tě ošetřovala. Upozorňuji tě na to.“

„Já, a onemocnět? Blázníš? Ta nervozita mi jen pomáhá a zvyšuje mou odhodlanost. A nervózní budu po celou cestu.“

„Dobrá, Jovito, ale neulehneš-li ty, ulehnu já.“

„Ty? Jen se opovaž onemocnět!“ zvolala výtečná a výbušná dívka a vrhla se Lissy Wagové kolem krku.

„Nu, buď klidná,“ utěšila ji Lissy a opětovala její polibek. „Vše půjde dobře.“

Jovita Foleyová se dokázala s velkým úsilím ovládnout vyděšena představou, že by její přítelkyně mohla být v den odjezdu upoutána na lůžko.

Dne 7. května ráno vrátila se Jovita z divadla se zprávou. že čtvrtý hráč Harris T. Kymbal získal šest bodů a odjel přes Niagarské vodopády do Santa Fe v Novém Mexiku.

Lissy k tomu řekla jen to, že reportér *Tribuny* tam bude musit zaplatit pokutu.

„To jeho noviny do rozpaků nepřivede,“ mínila její přítelkyně.

„Jistě ne, Jovito, ale nás by přivedlo do značných nesnází, kdybychom musily vyklopit tisíc dolarů hned na začátku nebo během cesty.“

Jovita odpověděla jako obvykle zavrtěním hlavou, což jasně znamenalo: Ne, to se nestane… To se opravdu nestane!

V hloubi duše se však toho bála, ač to nedala nijak najevo. Každou noc v neklidném spánku, kterým rušila i Lissy Wagovou, snila nahlas o mostech, studnách, hotelích, vězeních a o všech neblahých polích, na nichž musí hráči platit jednu, dvě nebo tři pokuty, aby mohli pokračovat v cestě.

Konečně přišel osmý květen, po němž se měly obě mladé cestovatelky vydat na cestu. Jovita celý den předtím chodila jako na žhavém uhlí. Koupila si už Všeobecného průvodce Spojenými státy, listovala v něm znovu a znovu, pročítala jej a studovala, ač nedokázala sestavit žádný cestovní program.

Stačilo ostatně pročítat časopisy hlavního města i kterýchkoli jiných měst. Mezi státy, které byly vylosovány, docházelo ihned k čilé korespondenci s údaji o každém místě, které William J. Hypperbone ve svém dodatku označil. Pošta, telegraf a telefon se daly ihned do práce. Raníky i večerníky přinášely sloupce víceméně fantastických informací. Ostatně obyčejní čtenáři i předplatitelé se vždy shodnou v mínění, že je lepší hodně falešných zpráv než žádné.

Tyto informace závisely pochopitelně na hráčích a na jejich jednání. Tak třeba zprávy o Maxu Réalovi nemohly být správné, protože malíř kromě matky nikoho do svých záměrů nezasvětil. Nebyl s Tommym zastižen ani v Omaze, ani v Kansas City při opuštění parníku *Dean Richmond,* a proto reportéři se marně pídili po jeho stopách. Nikdo nevěděl, co se s ním stalo.

Stejné tajemství zahalovalo Hermanna Titburyho. Všichni věděli, že odjel 5. května a že v jeho domě zůstala jen služka, onen ženský hafan, o němž jsme se už zmínili. Nevědělo se však, že cestuje pod falešným jménem, takže snaha reportérů zastihnout ho na cestě byla marná. Nové zprávy o manželském páru přijmou asi až v den, kdy se Titburyovi dostaví v Calais na poštovní úřad vyzvednout si svůj telegram.

O Tomu Crabbeovi už bylo zpráv víc. Ten odjel 3. května z Chicaga velmi okázale. Se svým trenérem byl interviewován ve všech městech, kudy projížděl, nakonec v New Orleansu, odkud vyplul do Galvestonu. *Svobodný tisk* si k tomu pospíšil napsal, že *Sherman* je americká loď, čili kus mateřské země. A protože bylo hráčům zakázáno opustit území státu, nemohlo se použít cizí lodi, i kdyby plavidlo neopustilo americké vody.

Co se Harrise T. Kymbala týče, o něm došlo zpráv dost; protože novinář nešetřil ani telegramy, ani články, ani dopisy, kterými *Tribunu* zasypával. Čtenáři věděli o jeho průjezdu Jacksonem i Detroitem a netrpělivě čekali na podrobnosti o recepci uspořádané na jeho počest v Buffalu a v Niagara Falls.

Přišel sedmý květen. Pozítří měl notář Tornbrock za přítomnosti Georgese B. Higginbothama vyhlásit v sále divadla výsledek pátého vrhu kostek. Ještě šestatřicet hodin a Lissy Wagová bude znát svůj úděl.

Snadno si lze představit, s jakou netrpělivostí by byla Jovita prožívala ony dva dny, kdyby nebyla bývala zmítána nejvážnějším neklidem.

V noci ze sedmého na osmého května přepadly totiž Lissy Wagovou náhle prudké bolesti v krku a dívka dostala takovou horečku, že musela svou přítelkyni ve vedlejším pokoji vzbudit.

Jovita ihned vstala, poskytla jí první péči, připravila jí osvěžující nápoj, teple ji přikryla a klidným hlasem prohlásila:

„To nic není, Lissy, to nic není…“

„Doufám,“ odpověděla Lissy, „protože by to znamenalo onemocnět v nepravou chvíli.“

To byl i názor Jovity Foleyové, která odmítla jít spát, bděla u mladé dívky nad jejím velmi neklidným spánkem.

Nazítří za svítání věděl celý dům, že pátá hráčka je tak nemocná, že si musila poslat pro lékaře, kterého čeká v devět hodin.

Celý dům byl do události zasvěcen a po něm i celá ulice, pak čtvrť a nakonec celé město, protože zpráva o tom se rozšířila rychlostí elektrické jiskry, což se stává právě u zpráv neblahých.

A co je na tom divného? Vždyť slečna Wagová byla nejpopulárnější ženou a od odjezdu Harrise T. Kymbala osobností ve středu pozornosti. K ní se nesl zájem veřejnosti jako k jediné hrdince mezi šesti hrdiny Hypperboneovy hry.

A teď Lissy Wagová onemocněla – patrně vážně – pravé v předvečer dne, kdy měl osud o ní rozhodnout.

Konečně krátce po deváté dostavil se zavolaný lékař dr. P. Pudge. Napřed se vyptal Jovity na náladu mladé dívky. „Je výborná,“ odpověděla Jovita.

Doktor si pak sedl k loži nemocné, pozorně si ji prohlédl, přikázal jí vypláznout jazyk, zjistil její tep, naslouchal odezvám a podrobně ji vyšetřil. Na srdci nezjistil nic, na játrech nic. na žaludku nic. Po svědomité prohlídce, která mu vynesla nejméně čtyři dolary, prohlásil:

„Nebude to nic vážného, nedojde-li ovšem k nějakým nebezpečným komplikacím…“

„A lze se takových komplikací obávat?“ zeptala se Jovita, lékařovým prohlášením velmi znepokojená.

„Ano a ne,“ odpověděl dr. P. Pudge. „Ne v případě, když nemoc bude od svého vzniku ustupovat, ano v případě, když přes všechnu péči bude postupovat tak, že léky ji nebudou moci zastavit.“

„Můžete se vůbec o té nemoci nějak vyslovit?“ zeptala se Jovita, kterou lékařova váhavá odpověď ještě víc znepokojila.

„Ano, a zcela odpovědně.“

„Mluvte tedy, pane doktore.“

„Nuže, zjistil jsem prostý katar průdušek… Ale jsou zasaženy oba plicní hroty. Pak je tu ten chrapot… Ale pohrudnice je netknutá. Takže zatím zánět pohrudnice nehrozí… ale…“

„Co ale?“

„Katar průdušek může přejít v zápal plic a zápal plic v plicní, krvácení… A právě tomu říkám nebezpečné komplikace.“

A lékař předepsal k užívání léky: líh s akonitem, utišující sirup, horký bilinný čaj, a především klid. Pak se slibem další návštěvy opustil dům, aby se rychle dostál do své ordinace, kterou už jistě obléhají reportéři. Dojde ke komplikacím? A co se stane, když k nim dojde? Jovita nad takovou možností ztrácela hlavu. V dalších hodinách se zdálo, že Lissy je stále nemocnější a sklíčenější. Třesavka ohlásila další záchvat horečky, tep byl nepravidelný a ochablost vzrůstala.

Jovita, zkroušená morálně stejně jako nemocná Lissy tělesně, neodcházela od lože, nespouštěla z nemocné oči, otírala jí rozpálené čelo, podávala jí na lžíci léky, oddávala se nejzoufalejším představám a nepřestávala proklínat tak vyloženou smůlu. Říkala si:

„Proč nedostal den před odjezdem katar průdušek Toni Crabbe, Titbury, Kymbal a Max Réal? A ani kapitána Urricana zřejmě takové neštěstí nepotká. Musela to být právě ubohá Lissy, děvče tak zdravé! A zítra… zítra dojde k pátému vrhu kostek! A kdyby nás kostky poslaly daleko, kdyby zdržení pouhých pěti dnů nám zabránilo dojet včas na místo, kdybychom nemohly 23. května opustit Chicago… Kdyby na to už bylo pozdě… Kdybychom byly vyloučeny ze hry, dříve než jsme ji započaly…“

Ano, to nešťastné slůvko kdyby vířilo Jovitě mozkem tak, až jí bušilo ve spáncích.

Ke třetí hodině horečka poklesla. Lissy se probrala z hlubokého otupení a i kašel zřejmě polevoval. Když dívka otevřela oči, Jovita se nad ni sklonila s dotazem:

„Tak jak se cítíš? Lépe… viď? Nechceš nic?“

„Trochu pít,“ odpověděla Lissy hlasem bronchitidou změněným.

„Vezmi si tenhle dobrý léčivý odvar… a horké mléko… A pak, podle doktorova příkazu, pusu na zámek!“

„Vezmu si vše, co mi dáš, Jovito.“

„Pak to bude snadné.“

„Ano, bude to snadné.“

„Zdá se, že už nemáš bolesti.“

„Víš, Jovito, že když horečka opadne, je člověk jako zbitý, ale cítí jistou úlevu.“

„To už je uzdravování!“ zvolala Jovita. „Zítra už bude dobře.“

„Uzdravování… už…?“ zašeptala s úsměvem nemocná.

„Ano,‘ už! A až přijde lékař, řekne ti, zda už můžeš vstát.“

„Mezi námi, Jovito, přiznej mi, že nemám žádnou naději na výhru!“

„Žádnou naději? Ty?“

„Ano, já. Osud se velmi zmýlil, když nevybral tebe místo mne. Zítra bys byla v divadle… a večer bys odjela.“

„Že bych odjela a nechala tě tady v takovém stavu? Nikdy!““

„Však bych tě k tomu dokázala přinutit.“

„O to teď přece nejde!“ odpověděla Jovita. „Pátým hráčem nejsem já… Příštím Hypperboneovým dědicem nejsem já… ale ty! Uvažuj přece, Lissy! Nic nebude ztraceno, i kdyby se náš odjezd o osmačtyřicet hodin opozdil. Zbylo by nám k cestě ještě třináct dní. A za třináct dní se dostaneš z jednoho konce Spojených států na druhý.“

Lissy k tomu už nechtěla namítnout, že její nemoc se může protáhnout na týden… a možná i přes těch povolených čtrnáct dní. Spokojila se proto s prohlášením:

„Slibuji ti, Jovito, ze se uzdravím, jak nejrychleji budu moci.“

„Nic jiného od tebe nežádám. Ale prozatím dost už řečí! Neunavuj se! Pokus se trochu spát… budu u tebe sedět.“ i „Ještě z toho onemocníš i ty.“

„Já? Buď klidná! Máme ostatně dobré sousedy, kteří by mě v případě potřeby vystřídali. Jen klidně spi, Lissy!“

Lissy stiskla své přítelkyni ruku a za chvíli usnula.

Jovitu však znepokojilo a pobouřilo ještě něco jiného. Odpoledne došlo na ulici jinak klidné k jakémusi oživení. Hluk byl takový, že mohl rušit spánek Lissy Wagové i v devátém poschodí jejich domu. Na chodnících se seskupovali zvědavci. Jindy uspěchaní lidé se zastavovali a dohadovali se navzájem před domem číslo 19. Přijížděly hlučné vozy a rychle zas odjížděly k hlavním městským čtvrtím.

„Ach, ubohá slečna! Někteří lidé opravdu nemají štěstí.“

„Štěstí je přece už v tom, že je jedním ze sedmi hráčů Hypperboneovy hry.“

„Pěkná výhoda, když jí nemůže využít!“

„I když bude moci sednout do vlaku, bude schopna snášet únavu takových cest?“

„Určitě… skončí-li hra po několika vrzích kostek, což je možné.“

„Ale bude-li to trvat celé měsíce?“

„A lze se vůbec spoléhat na náhodu?“ A tisíce dalších řečí tohoto druhu.

Do domu Jovity Foleyové přišlo samozřejmě plno lidí – snad zvědavců, a určitě reportérů. Jovita přes jejich naléhání odmítla je přijmout. Z toho vznikly další, navzájem si odporující dohady o průběhu nemoci, dohady plné nadsázek a ve všech směrech falešné. Rozlétly se však celým městem. Jovita se držela dobře. Odvážila se přistoupit k oknu, odkud proklínala hlučný halas na ulici. Jedinou výjimku učinila v případě úředníka obchodního domu Marshalla Fielda. kterému dala velmi uspokojivou informaci. Je to rýma… docela obyčejná rýma.

Mezi čtvrtou a pátou hodinou se halas ještě zvětšil. Jovita vyhlédla z okna a uprostřed hlučného hloučku poznala kapitána Urricana. Doprovázel ho asi čtyřicetiletý muž, zřejmě námořník, silný, zavalitý a živě gestikulující chlapík. Zdál se být ještě prudší a popudlivější než strašný kapitán.

Kapitánově spoluhráčce nemohlo být rozhodně příjemné, že Hodge Urrican je teď v Sheridanově ulici, že se prochází pod jejími okny, že je očima přímo hltá. A Jovita si jasně všimla i toho, že kapitánův společník mává pěstmi jako člověk, který se nedokáže ovládat.

Když kdosi v jeho blízkosti prohlásil, že nemoc Lissy Wagové je jen pouhá indispozice, vykřikl:

„Který pitomec to řekl?“

Mluvčí se nehodlal ze strachu před následky přiznat. „Vede se jí moc zle,“ tvrdil kapitán Urrican. „A čím dál tím hůře,“ doplnil ho jeho společník. „Kdyby mi někdo tvrdil opak…“

„Poslyš, Turku, mírni sel“

„Abych se mírnil?“ namítl Turek a zakoulel očima jako rozzuřený tygr. „To můžete vy, kapitáne, když jste jeden z nejtrpělivějších lidí! Ale já? Mám snad poslouchat takové řeči? To mě rozběsní… A když už to nemohu vydržet…“

„Tak dobrá… už dost!“ nařídil mu Hodge Urrican a zatřásl společníkovi rukou, div mu ji neurval.

Po těch několika větách se ukázalo něco, čemu by byl nikdo nevěřil. Ze totiž na světě existuje člověk, vedle něhož lze kapitána Urricana pokládat za anděla laskavosti.

Oba sem přišli rozhodně jen s přáním dovědět se špatné zprávy a ujistit se, že Hypperboneovy hry se zúčastní už jen šest hráčů.

To napadlo i Jovitě Foleyové, která se musila ovládnout, aby nevyběhla na ulici. Měla chuť vypořádat se s oběma hrubci podle zásluhy navzdory nebezpečí, že bude těmi šelmami s lidskou tváří sežrána.

Zkrátka z tohoto souběhu okolností vyplývalo, že první večerníky vyšlé v šest hodin večer byly plné nejpodivnějších zpráv plných rozporů.

Podle jedněch nemoc Lissy Wagové po lékařově návštěvě ustoupila a dívčin odjezd se ani o den neopozdí.

Podle druhých nejde o nemoc nijak vážnou. Děvče však bude potřebovat nezbytný odpočinek a na cestu se bude moci vydat až koncem týdne.

Nejpoplašnější zprávy přinesly *Chicagský svět* a *Chicagský večerník,* listy dívce jinak příznivé. Psaly o konzultaci nejlepších lékařů… o nutnosti operace… o zlomené ruce (podle jedněch) a noze (podle druhých). A notář Tornbrock dostal anonymní dopis, že pátý hráč se vzdal svého případného podílu na dědictví.

Chicagská pošta se zřejmě ztotožnila s názory kapitána Urricana a neváhala prohlásit, že Lissy Wagová odpoledne vydechla naposledy.

Když se tyto zprávy dověděla Jovita Foleyová, div z toho neonemocněla. Naštěstí jí doktor Pudge při večerní návštěvě do jisté míry uklidnil.

„Jde opravdu jen o prostý katar průdušek,“ opakoval. „Nedošlo k žádným příznakům zápalu plic nebo pohrudnice… aspoň doposud… Postačí několik dní klidu a odpočinku.“

„Asi sedm až osm.“

„Sedm až osm!“

„Pod podmínkou, že pacientka se nevystaví průvanu.“

„Sedm až osm dní!“ opakovala nešťastná Jovita a zalomila rukama.

„Nedojde-li ovšem k nebezpečným komplikacím.“

Noc nebyla příliš klidná. Horečka se vrátila. Záchvat trval až do rána a vyvolal silné pocení. Bolesti v krku však polevily a vykašlávání hlenů probíhalo už bez obtíží.

Jovita vůbec nespala. Trávila nekonečné hodiny u lůžka své ubohé přítelkyně. Která ošetřovatelka by se jí byla vyrovnala v péči, pozornosti a píli? Ona by byla ostatně své místo nepřepustila nikomu.

Ráno po chvilce nevolnosti a neklidu Lissy usnula.

Přišel den 9. května, kdy mělo dojít v divadle k pátému vrhu kostek Hypperboneovy hry.

Jovita by byla dala deset let života za to, aby tam mohla být. Ale opustit nemocnou? Nikdy! Na to nesměla ani pomyslit. Ale stalo se přece jen něco. Lissy se brzo probudila, zavolala kamarádku a řekla jí:

„Jovito, popros naši sousedku, aby tě přišla u mne vystřídat!“

„Ty chceš, abych…“

„Chci, abys šla do divadla… Je to v osm hodin, že?“

„Ano, v osm hodin.“

„Nuže, ty se za dvacet minut vrátíš… Byla bych ráda, kdybys tam šla… a protože věříš v mé štěstí…“

Samozřejmě, byla by řekla Jovita před třemi dny, ale dnes na to neodpověděla. Políbila Lissy na čelo a poprosila sousedku, velmi hodnou paní. aby se za ni posadila k lůžku nemocné. Pak vyšla na ulici, zavolala drožku a dala se odvézt do divadla.,

Bylo sedm hodin čtyřicet minut, když Jovita dorazila ke dveřím naplněného sálu. Lidé ji ihned poznali a zasypali ji otázkami.

„Jak se daří Lissy Wagové?“

„Výborně!“ prohlásila Jovita a prosila, aby ji pustili k jevišti, což se stalo.

Protože některé ranní noviny přinesly zprávu o smrti mladé dívky, divili se mnozí z přítomných, že důvěrná přítelkyně zesnulé sem přichází, a dokonce ne ve smutku.

Když bylo za deset minut osm, objevili se na jevišti členové *Klubu výstředníků* v doprovodu notáře Tornbrocka s hliníkovými brýlemi a usadili se u stolu.

Před notářovýma očima byla rozložena mapa hry. Obě kostky ležely v koženém pouzdře. Ještě pět minut a v divadelním sále ukážou hodiny osm hodin.

Ticho, které s jistými obtížemi nastalo, přerušil náhle silný hlas.

Podle hlubokého zabarvení ho všichni poznali; byl to hlas kapitána Urricana, který žádal o slovo ke krátkému prohlášení. Bylo mu uděleno.

„Zdá se mi, pane předsedo,“ začal se stupňováním hlasové intenzity při každém slově, „že bychom se měli podřídit přesným nebožtíkovým pokynům a neprovádět pátý vrh, protože pátá hráčka není ve stavu, aby…“

„Ano… ano…,“ křičeli někteří ze skupiny kolem Hodge Urricana. A zuřivěji než ostatní křičel prudký chlapík, který kapitána včera doprovázel pod okny Jovity Foleyové.

„Drž hubu, Turku!“ okřikl ho kapitán Urrican, jako by okřikoval psa.

„Já že mám mlčet?“

„A hned!“

Turk se pod blýskavým kapitánovým pohledem rozhodl pro mlčení a Urrican pokračoval:

„Přednáším tento návrh v pevném přesvědčení, že pátá hráčka nebude moci ani dnes, ani zítra odjet.“

„Ani za týden ne!“ vykřikl kdosi z konce sálu.

„Ani za týden, ani za měsíc, ani za dva,“ prohlásil kapitán Urrican, „protože dnes ráno v pět hodin sedmačtyřicet minut zemřela.“

Toto prohlášení bylo přijato dlouhým mručením. To však bylo rázem přerušeno ženským hlasem, který opakoval:

„To je lež… lež… lež..! Já, Jovita Foleyová, jsem opustila Lissy Wagovou před pětadvaceti minutami živou a zdravou!“

Ozvalo se nové mručení a nově protesty Urricanovy skupiny. Podle formálního kapitánova prohlášení však Lissy Wagová pravidla hry skutečně porušila. Co když je podle Urričanova tvrzení opravdu mrtvá?

Buď jak buď, kapitánovo prohlášeni mohlo být bráno vážně jen s velkými výhradami. Nicméně neoblomný kapitán své argumenty poněkud změnil a pokračoval.

„Budiž! Pátá hráčka není tedy mrtvá, ale lepší to s ní není! Proto za této situace žádám, aby můj vrh kostek byl o dva dny uspíšen a dnešní vrh, ke kterému za několik minut dojde, byl přiřčen šestému hráči, který se tím zařadí na páté místo!“

Urričanova žádost byla doprovázena novým pokřikem a dupáním jeho přívrženců, hodných plavby pod jeho vlajkou.

Když se notáři Tornbrockovi konečně podařilo hlučnou společnost uklidnit a když zas nastalo ticho, prohlásil:

„Návrh pana Urricana vychází z nesprávného výkladu odkazatelovy poslední vůle a je v rozporu s pravidly ušlechtilé americké hry. Ať je zdravotní stav páté hráčky jakýkoli, ať se třeba zhorší tak, že by hráčka snížila počet živých, mou povinností jako vykonavatele závěti zemřelého Williama J. Hypperbonea je provést 9. května vrh kostek pro slečnu Lissy Wagovou. Jestliže se do čtrnácti dnů nedostaví na určené místo, bude zbavena práva na účast ve hře a ta bude pokračovat jen se šesti hráči."

Následovaly protesty Hodge Urricana. Zuřivým hlasem prohlásil, že vykládá-li si někdo závěť špatně, je to notář Tornbrock, ačkoli je pověřen *Klubem výstředníků.* Při těchto výhrůžných slovech vypadal kapitán navzdory své brunátnosti vedle svého společníka jako bledý, protože Turk zrudl až do nachová.

Kapitán viděl, že musí Turka zadržet, aby nedošlo k neštěstí. Zarazil ho právě ve chvíli, když se rozzuřený Turk pokoušel prodrat dopředu.

„Kam se hrneš?" zeptal se ho.

„Tamhle!" ukázal Turk na jeviště.

„Proč?"

„Abych chytil toho Tornbrocka za krk a vyhodil ho ven jako mořskou sviňuchu!"

„Tady zůstaneš, Turku!" nařídil mu Urrican.

Z Turkovy hrudi bylo slyšet temné mručení špatně zkrocené šelmy, která by nejraději svého krotitele sežrala.

Odbila osmá hodina.

Ruch v sále byl vystřídán hlubokým tichem.

A notář Tornbrock – snad trochu předrážděnější než obvykle – vzal do pravé ruky pouzdro s kostkami a zatřepal jimi. Bylo slyšet narážení kostek na kožené stěny pouzdra, a když byly kostky vrženy, dopadly na mapě až ke kraji stolu.

Notář Tornbrock vyzval Georgese B. Higginbothama a jeho kolegy, aby ověřili počet vržených bodů, a jasným hlasem zvolal:

„Devět – šest a tři!"

Šťastné číslo, protože pátá hráčka mohla skočit přímo na šestadvacáté pole, do Wisconsinu.

XII
PÁTÁ HRÁČKA

„Ach drahá Lissy, jaké štěstí… Jaký nádherný vrh kostek!" zvolala prudká Jovita.

Vstoupila neopatrně do pokoje, nedbajíc, že vyruší nemocnou, která třeba v této chvíli spí.

Lissy však byla vzhůru, ještě bledá, a hovořila s dobrou paní, která seděla u její postele.

Po vyhlášení notáře Tornbrocka opustila Jovita divadlo a nechala dav zabývat se jeho úvahami a Hodge Urricana zuřit nad tím, že nemohl takového vrhu využít sám.

„Jaký počet padl?" zeptala se Lissy a nadzdvihovala se.

„Devět, má drahá, devět, šest a tři! To znamená skok na šestadvacáté pole!"

„A to pole…"

„Je Wisconsin… Milwaukee… rychlíkem pouhé dvě hodiny!"

Pro začátek hry nemohly dívky opravdu doufat v nic lepšího.

„Ne, opravdu ne," opakovala nadšeně Jovita. „Vím přece, že devíti body ze čtyř a pěti bychom šli přímo na třiapadesáté pole. Ale to pole – podívej se na mapu! – je Florida. A jet na Floridu je, jinak řečeno, jet až na konec světa!"

Celá rudá a udýchaná ovívala se mapou jako vějířem. „Máš skutečně pravdu," řekla Lissy. „Florida je trochu daleko."

„Máš všechny šance, má drahá," řekla Jovita. „Opravdu všechny šance! A ti ostatní mají smůlu."

„Buď šlechetnější!"

„Chceš-li, tak z toho vyjmu pana Réala, protože mu držíš palec."

„Jistě.“

„Ale vraťme se k naší záležitosti, Lissy. Víš, jakou výhodu nám dává šestadvacáté pole? Až dosud byl v čele hry novinář Harris T. Kymbal, a to je teprve na dvanáctém poli, zatímco my… pouhých sedmatřicet bodů a jsme v cíli!“

Jovitu však rozladilo, že Lissy její nadšení nesdílí. Zvolala:

„Nevypadáš, že by ses z toho radovala.“

„Ale ano, Jovito… Pojedeme do Milwaukee ve Wisconsinu…“

„Ach, máme dost času, Lissy. Nemusíme jet ani zítra, ani pozítří… Za pět šest dní, až budeš zdravá… a třeba až za čtrnáct, bude-li to nutné… Jen abychom tam byly 23. května před polednem.“

„Nu, všechno je tedy v nejlepším pořádku, když jsi tak spokojená.“

„Jsem právě tak spokojená, má drahá, jako je kapitán Urrican nespokojen. Ten ničema tě chtěl vyřadit ze hry… a donutit Tornbrocka, aby mu přiřkl pátý hod pod záminkou, že ty ho nemůžeš využít, že budeš celé týdny na lůžku… Dokonce se říkalo, že už nežiješ! Ach, ten odporný mořský vlk! Víš přece, že nikomu nepřeji nic zlého, ale tomu kapitánovi přeji, aby zabloudil v bludišti, spadl do studny a shnil ve vězení… aby musil zaplatit všechny pokuty, prostě aby ho potkalo všechno zlé, co tato hra chystá těm, kdo nemají štěstí a ani si je nezaslouží…! Škoda že jsi neslyšela, co mu notář Tornbrock řekl. Ten notář je výtečný chlapík! Byla bych ho políbila!“

Odmyslíme-li si všechna Jovitina obvyklá přehánění, musíme jí dát za pravdu. Ten vrh devíti bodů ze šesti a tří byl nejlepší, jaký mohl pro začátek hry vůbec být. Nejenže dával pátému hráči výhody před čtyřmi předešlými, ale poskytoval Lissy Wagové čas k úplnému uzdravení.

Stát Wisconsin totiž sousedí se státem Illinois.

A tak devátý květen, který mohl být velmi osudný, začal tím nejšťastnějším způsobem. Je ovšem pravda, že vzrušení Lissy Wagové její nemoc trochu zhoršilo. Když ji odpoledne přišel navštívit dr. P. Pudge, shledal ji rozčilenější než včera. Drásavý kašel vyvolal dlouhé vysílení a záchvat horečky. Nedalo se však dělat nic jiného než pokračovat v předepsaném léčení.

„Klid… jen klid,“ doporučoval lékař Jovitě Foleyové, když ho vyprovázela ven. „Radím vám, slečno, abyste slečnu Wagovou chránila před jakoukoli únavou. Ať zůstane sama… a spí!“

„Pane doktore, vy jste znepokojen?“ ptala se Jovita, které se zmocňovaly nové obavy.

„Ne; opakuji vám, že to je jen katar průdušek, který probíhá normálně. Na plicích není nic… na srdci také nic. Ale především dejte pozor na průvan! A ať se také posílí trochou jídla. Třeba z donucení, bude-li třeba… Mléko… a hovězí vývar.“

„Pane doktore, nemůže dojít k vážným komplikacím?“

„Je vždycky dobré to předpokládat, slečno.“

„Ano, já vím. Ale mohu doufat, že se nemocná do týdne uzdraví?“

Lékař na to nechtěl odpovědět jinak než pokrčením ramen, což nebylo příliš uklidňující.

Dost zmatená Jovita se rozhodla opustit pokoj nemocné a zůstat Ve svém. Dveře však nechala otevřené. Sedla si ke stolu před mapu americké hry, listovala ve svém průvodci a dlouho studovala Wisconsin až po nejmenší osadu, jeho zdravotnictví i zvyky a mravy obyvatel, jako by se tam chtěla usadit natrvalo.

Všechny noviny Unie přinesly, jak se slušelo, zprávu o pátém vrhu kostek. Psaly i o incidentu s Urricanem; některé na podporu divokého kapitána, jiné jeho obviňování odsuzovaly. Většinou se však projevovaly vůči kapitánovi spíš nepřátelsky. Neměl přece právo využít toho vrhu ve svůj prospěch a notář Tornbrock správně prosadil pravidla hry v celé jejich přísnosti.

Ostatně přes tvrzení Hodge Urricana Lissy Wagová nebyla mrtvá a ani se k poslednímu výdechu nechystala. Ve veřejnosti pak došlo zcela přirozeně ke změně názorů v její prospěch. Lissy se stala zajímavější, i když se nedalo věřit, že vydrží námahu cestování až do konce. A co se její nemoci týče, nešlo ani o katar průdušek, ani o zánět hrtanu a do čtyřiadvaceti hodin už nemohlo být o nemoci řeči.

Protože jsou však čtenáři lační po informacích, byla každé ráno a každý večer vydávána zpráva o zdravotním stavu páté hráčky, jako by šlo o princeznu z královské krve.

Dne 9. května nedošlo k žádné změně ve stavu nemocné. Nezhoršil se ani v následující noci, ani 10. května. Jovita z toho ihned vyvodila, že postačí týden, aby se její přítelkyně plně sebrala. A i kdyby si její uzdravování vyžádalo deset… jedenáct… dvanáct, a dokonce třináct nebo čtrnáct dní, šlo přece jen o dvouhodinovou jízdu vlakem! Stačí, když budou obě 23. května před polednem v Milwaukee. Tak zněla podmínka Hypperboneovy hry. A bude-li si muset Lissy trochu odpočinout, odpočine si i tam.

Noc z 10. na 11. května byla klidná. Lissy pocítila jen dvakrát nebo třikrát lehké zamrazení. Zdálo se, že období horečky je pryč. Kašel však dívku ještě vyčerpával, ale na prsou se jí už uvolnilo, hlas pozbyl chraptivosti, dýchalo se jí lépe. K žádné nové komplikaci nedošlo.

Lissy Wagové už bylo mnohem lépe, když se Jovita ráno vrátila po hodinové nepřítomnosti domů. Kde byla? Neřekla to před odchodem ani sousedce, takže ta nemohla na Lissinu otázku odpovědět.

Jakmile Jovita vstoupila do pokoje, nezdržovala se ani sejmutím klobouku a běžela Lissy políbit na čelo. Když Lissy viděla oživlou tvář své přítelkyně a její šelmovsky blýskající oči, neubránila se otázce:

„Co je to s tebou dnes, Jovito?“

„Nic, Lissy, nic! Mám jen radost, že už vypadáš trochu zdravěji. A pak… je tak krásně! Jak lehce se dýchá! Ach, a kdybys už mohla zůstat hodinku u okna! Pořádná dávka lunce a jsem si jista, že bys byla hned zdravá. Ale jen žádnou neopatrnost! Aby se nedostavily nějaké kompilace!“

„A kde jsi vlastně byla, Jovito?“

„Kde jsem byla? Napřed v obchodě pana Marshalla Fielda podat zprávu o tobě… Šéf si to denně vyžaduje, chtěla jsem mu také poděkovat.“

„Dobře jsi udělala, Jovito. Byl hodný, že nám dal dovolenou. Ale co až skončí?“

„To už je vyjednáno. Pan Field nám naše místa drží.“

„A co jsi dělala potom?“

„Potom?“

„Jinam jsi už nešla?“

„Jinam?“

Zdálo se, že Jovita váhá s odpovědí. Přešlo to však a bylo zřejmé, že dívka už déle mlčet nevydrží. Lissy se však? ptala: „Není dnes 11. května?“

„Je, Lissy,“ odpověděla Jovita výrazným hlasem, „a do dvou dnů bychom se měli ubytovat v hotelu krásného města Milwaukee, kdyby nás tady nezadržel tvůj katar průdušek.“

„Ale je-li dnes jedenáctého, pak musilo dojít k novému vrhu kostek,“ pokračovala Lissy. „To také došlo.“

„Nu a…?“

„Vidíš přece, že jsem dosud nikdy neměla takovou radost… nikdy! Dovol, abych tě políbila! Nechtěla jsem ti to říkat… aby ses nevzrušovala… ale přemohlo mě to!“

„Tak mluv, Jovito!“

„Představ si, že mu také padlo devět bodů… ale ze čtyř a pěti!“

„Komu?“

„Kapitánu Urricanovi.“

„Ale to je snad dobrý vrh, ne?“

„Ano, protože posílá hráče ihned na třiapadesáté pole… daleko před všechny ostatní… ale zároveň to je vrh velmi špatný.“

A Jovita se dala do smíchu stejně bouřlivého jako nevysvětlitelného.

„Proč by to byl špatný vrh?“ ptala se Lissy.

„Protože poslal kapitána k čertu.“

„K čertu?“

„Ano, daleko… až na Floridu!“

Takový byl skutečně důsledek ranního vrhu kostek, který s viditelným potěšením vyhlásil notář Tornbrock. Byl totiž ještě rozezlen na kapitána Urricana. Jak kapitán tento návrh přijal? Jistě zuřivě a možná že musil zakročit, aby Turk nevyvedl nějakou pitomost. O tom ovšem Jovita už nevěděla, protože sál hned po vrhu opustila.

„Až na konec Floridy,“ opakovala, „na úplný konec Floridy… přes dva tisíce mil odtud!“

Buď jak buď, tato zpráva nevzrušila nemocnou tak, jak se její přítelkyně obávala. Dobrá zpráva ji vedla spíš k soucitu s kapitánem.

„Ty se na to díváš takhle?“ zvolala Jovita.

„Vždyť je to ubožák,“ vzdychla Lissy.

Nebyl to špatný den, ačkoli se nemocná dosud ne uzd rafala. Zmizely však obavy z komplikací, které lékař patrnosti připouštěl. Od 12. května se už mohla Lissy posilovat trochou jídla, měla sice ještě dovoleno opouštět lože, ale protože horečky pominuly a čas oběma dívkám plynul zoufale nudně –

především Jovitě –, sedla si netrpělivá dívka do pokoje k nemocné a konverzace neměla konce, i když to byl spíš monolog.

Ráno 13. května zvědavost celého Chicaga ještě vzrostla. Časopisy vzrušily veřejnost na nejvyšší míru. Divadelní sál byl přeplněn zvědavci stejně jako v den čtení Hypperboneovy závěti. V osm hodin měl být vyhlášen výsledek sedmého vrhu kostek ve prospěch tajemné a záhadné osobnosti označené písmeny XKZ.

Marně se lidé snažili odhalit její inkognito. Ztroskotali na tom i nejobratnější reportéři, nejprozíravější novinářští slídilové. Několikrát už mysleli, že jsou na správné stopě, ale vždy se pustili falešnou cestou. Zprvu si lidé vzhledem k dodatku závěti mysleli, že nebožtík označil některého člena *Klubu výstředníků* a poskytl mu sedminu naděje ve hře. Bylo citováno dokonce jméno Georgese B. Higginbothama, ale ctihodný předseda vše důrazně popřel.

A když se ptali Tornbrocka, notář prohlásil, že nic neví a že má pouze za úkol posílat telegramy do míst, kde je má ta osoba očekávat. Šlo o výsledky vrhů pro „maskovaného muže“ – což bylo označení přijaté celou veřejností.

Všichni teď doufali – snad právem –, že dnes ráno se pan XKZ v divadle ozve na vyvolání svých iniciál. Proto ten nával, z něhož jen malá část se dostala před jeviště, kde se objevil notář Tornbrock a členové *Klubu výstředníků.* V okolních ulicích a ve stínu parku se tísnily tisíce dalších zvědavců.

Ale zvědavost všech byla zklamána, hrubě zklamána. Žádné individuum – ani v masce, ani bez masky – se nepřihlásilo, když notář vrhl kostky na mapu a hlasitě oznámil:

„Devět součtem šesti a tří, šestadvacáté pole, stát Wisconsin!“’

Podivná náhoda! Stejný vrh měla i Lissy Wagová: devět ze šesti a tří. Pro Lissy to byla okolnost velmi vážná. Podle pravidel zesnulého bude muset postoupit své místo v Milwaukee hráči XKZ, zastihne-li ji tam ještě. Znamenalo by to pro ni nutnost vrátit se zpět a začít hrát znovu. A představte si, že by nemohla z Chicaga odjet!

Dav nechtěl sál opustit. Nikdo se však nepřihlásil. S tím se museli lidé smířit. Noviny vyjádřily ve večerních vydáních všeobecné roztrpčení články velmi nesympatickými vůči nešťastnému XKZ. Takhle si přece nelze s veřejností zahrávat!

Plynuly dny. Každých osmačtyřicet hodin docházelo pravidelně k vrhům kostek podle pravidel hry a výsledky byly oznamovány telegraficky hráčům tam, kde měli v ustanovenou dobu být.

Tak přišel 22. květen. O panu XKZ nedošla žádná nová zpráva. Stačilo mu ovšem dostavit se na poštovní úřad ve Wisconsinu až 27. května. Mohla Lissy Wagová podle pravidel hry odjet ihned do Milwaukee a zmizet odtamtud, dříve než tam dorazí XKZ? Mohla, protože jí už bylo dobře. Ale byly obavy, že nyní onemocní po prudké nervové krizi Jovita Foleyová. Dostala horečku a musela ulehnout.

„Říkala jsem ti to, Jovito,“ prohlásila Lissy. „Ty nemáš rozum!“

„To nic nebude, Lissy. Ostatně situace je teď jiná. Já nejsem ve hře, a nebudu-li moci odjet, odjedeš sama.“

„To nikdy, Jovito.“

„Ale přesto budeš muset.“

„Říkám ti, že nikdy! S tebou ano… i když je to proti zdravému rozumu.. Ale bez tebe – nikdy!“

Kdyby Jovita nemohla Lissy doprovázet, byla Lissy rozhodnuta vzdát se naděje na získání dědictví po Williamu J. Hypperboneovi.

Ale Jovita byla po jediném dni diety a odpočinku zase fit. Odpoledne 22. května mohla už vstát a zamknout s konečnou platností cestovní kufr obou cestovatelek, kufr, který je měl doprovázet na cestě Spojenými státy.

„Ach,“ zvolala, „dala bych deset let života za to, abychom už byly na cestě!“

S deseti lety, které už chtěla několikrát obětovat a které ještě několikrát bude ochotna obětovat během cesty, zbylo by jí k životu na tomto světě věru málo času.

Odjezd byl stanoven na den 23. května v osm hodin láno. Obě dívky měly jet vlakem, který odjíždí za dvě hodiny do Milwaukee. kde Lissy dostane v poledne telegram notáře Tornbrocka. Poslední den v Chicagu by byl uplynul bez zvláštních příhod, kdyby byla k oběma dívkám nepřišla v pět hodin návštěva, kterou vůbec nečekaly.

Lissy a Jovita byly právě vykloněny z okna a pozorovaly ulici, kde se shromažďoval značný počet zvědavců. Všichni zdvihali oči k oknům obou děvčat.

Vtom někdo zazvonil. Jovita šla otevřít.

Z výtahu vystoupil jakýsi muž.

„Slečna Lissy Wagová?“ zeptal se, když dívku pozdravil. „To je zde, pane.“..Mohu s ní mluvit?“

..Slečna Wagová byla těžce nemocná, takže…,“ váhala s odpovědí Jovita.

„Já vím… já vím… řekl návštěvník. „Ale myslel jsem. že už je docela zdravá.“

„To je, pane, protože zítra ráno odjíždíme.“

„Ach, mám jistě čest se slečnou Jovitou Foieyovou.“

„Ano, to jsem já, pane. Mohu snad ve vaší věci zastoupit Lissy Wagovou?“

„Raději bych ji viděl… vlastníma očima… je-li to možné.“

„Mohu se vás zeptat proč?“

„Nemám, co bych skrýval, slečno. Chtěl bych si v Hypperboneově hře vsadit velkou částku na pátou hráčku… a vy jistě chápete… že bych si přál…“

Jakpak by Jovita nechápala, jakpak by nebyla polichocena! Konečně se našel člověk, který pokládal naděje Lissy Wagové za tak vážné, že byl ochoten riskovat pro ni tisíce dolarů.“

„Má návštěva bude krátká, velmi krátká,“ dodal návštěvník s úklonou.

Byl to asi padesátiletý muž se šedivějící bradkou, i za brýlemi živých očí, dokonce živějších, než odpovídalo jeho věku. Byl to zřejmě gentleman ušlechtilé tváře, přímé postavy a neobyčejně jemného hlasu. Když na přijetí Lissy Wagovou tak naléhal, dělal to velmi zdvořile a omlouval se, že ruší právě v předvečer tak důležité cesty.

Jovita usoudila, že v přijetí neznámého není nic závadného, protože návštěva neměla trvat dlouho.

„Mohu znát vaše jméno, pane?“

„Humphry Weldon z Bostonu, Massachusetts,“ odpověděl gentleman a vstoupil do prvního pokoje, který Jovita otevřela. Pak zamířil k druhé místnosti, kde seděla Lissy. Když návštěvníka spatřila, chtěla vstát. „Neobtěžujte se, slečno,“ řekl muž. „Jistě omluvíte mou opovážlivost… ale chtěl jsem vás spatřit… opravdu jen na chviličku.“

Přesto však musil přijmout židli, kterou mu Jovita přistavila.

„Na chviličku… jenom na chviličku.. opakoval. ,“Jak už jsem řekl, chtěl bych na vás vsadit značnou částku, protože věřím ve váš konečný úspěch. Chtěl jsem se proto ujistit o vašem zdravotním stavu…“

„Jsem docela zdráva, pane,“ odpověděla Lissy, „a děkuji vám za projevenou důvěru. Ale mé naděje jsou… opravdu…“

„To je věc předtuchy, slečno,“ odpověděl pan Weldon rozhodným tónem.

„Ano… předtuchy,“ dodala Jovita.

„O tom se nediskutuje,“ tvrdil ctihodný gentleman.

„Vy tedy myslíte, že má přítelkyně Lissy vyhraje?“ zvolala Jovita. „Já si tím jsem jista!“

„Jsem si tím neméně jist… jestliže se nepostaví jejímu odjezdu nic v cestu,“ prohlásil pan Weldon.

„Zítra ráno budeme obě dvě na nádraží,“ ujistila ho Jovita, „a před polednem nás vlak vysadí v Milwaukee!“

„Kde si ostatně budete moci několik dní odpočinout, bude-li to nezbytné,“ připomněl pan Weldon.

„Vůbec ne,“ namítla Jovita.

„Pročpak?“

„Protože tam nesmíme být v den, kdy tam dorazí pan XKZ. Jinak bychom musily začít hru znovu.“

„To je pravda.“

„,Ale kam nás pošle další vrh?“ řekla Lissy. „To se právě obávám.“

„Ach, na tom nezáleží, Lissy,“ zvolala Jovita a vylétla jako na křídlech z křesla.

„Doufejme, slečno Wagová,“ pokračoval gentleman, „že další vrh kostek bude stejně šťastný, jako byl ten první.“

A výtečný gentleman se rozhovořil o nezbytné opatrnosti při cestování, o nutnosti studia jízdních řádů, o přesné kombinaci spojů celé železniční sítě pokrývající území USA.

„Vidím ostatně s uspokojením, slečno Wagová,“ dodal, „že nepocestujete sama.“

„Ne, doprovází mě má přítelkyně, přesněji řečeno, vleče mě s sebou.“

„To je správné, slečno Foleyová,“ odpověděl pan Weldon. ,“Vždycky je lepší cestovat ve dvou… Je to příjemnější.“

„A rozumnější… když se nemá zmeškat vlak,“ prohlásila Jovita.

„Spoléhám na vás,“ prohlásil pan Weldon k Jovitě, „že se přičiníte o vítězství své přítelkyně.“

„Počítejte se mnou, pane Weldone!“

„Přeji vám štěstí, slečny, protože váš úspěch bude i mým úspěchem.“

Návštěva trvala dvacet minut. Pak pan Weldon požádal o dovolení stisknout ruku Lissy i její příjemné družce Jovitě, která ho doprovázela k výtahu, odkud ji ještě naposledy pozdravil.

„Ubožák,“ řekla Lissy. „A když si pomyslím, že ho o ty peníze připravím já!“

„Už se nedá nic dělat,“ namítla jí Jovita. „Vzpomeň si však, co jsem ti řekla… Tihle starší pánové mívají dobrý nos. Jejich čich nikdy nezklame. A tenhle úctyhodný gentleman je ve tvé hře vlastně talisman.“

Přípravy byly už dávno skončeny a dívky mohly jít večer klidně spát, aby se ráno za svítání probudily. Čekaly však ještě poslední návštěvu lékaře, který slíbil večer přijít. Dr. P. Pudge si přispíšil a mohl konstatovat, že zdravotní stav jeho pacientky nemůže být ani lepší a že všechny obavy z komplikací jsou zažehnány.

Nazítří, 23. května v pět hodin ráno byla ta netrpělivější z obou cestovatelek už na nohou. Ale ještě v poslední nervové krizi si vzala do hlavy, že třeba narazí na celou řadu překážek a protivenství, zdržení a nehod… Kdyby se vůz cestou na nádraží převrhl… Kdyby mu nával na ulici nedovolil projet… Kdyby vlaky na poslední chvíli změnily jízdní řád… Kdyby došlo k vykolejení..

„Prosím tě, Dovito, uklidni se,“ opakovala stále Lissy.

„Nemohu, nemohu, má drahá.“

„To budeš v takovém stavu po celou cestu?“

„Pořád!“

„Pak raději zůstanu doma.“

Vůz už čeká dole… Lissy! Vzhůru na cestu!“ Vůz opravdu už čekal, o hodinu dříve, než bylo třeba, obě přítelkyně sestoupily, doprovázeny pozdravy celého domu. A v oknech se přes časnost doby objevilo několik set hlav.

Povoz vysadil obě cestovatelky před nádražím v sedm hodin deset minut.

Jovita Foleyová byla možná trochu zklamaná konstatováním, že odjezd páté hráčky nepřilákal příliš velký dav zvědavců. Lissy Wagová rozhodně nebyla favoritkou Hypperboneovy hry. Skromná dívka si však na to nestěžovala. Opouštěla Chicago bez pozornosti publika.

„Dokonce ani pan Weldon tu není,“ upozornila ji Jovita. Skutečně. Včerejší návštěvník nepřišel doprovodit k vagónu hráčku, o kterou projevil tak živý zájem.

„Tak vidíš.“ řekla Lissy. „I on mě opustil.“ Konečně vlak vyjel, aniž někdo Lissy Wagovou pozdravil. Žádné provolávání slávy, kromě toho, které si na svou počest provolala sama Jovita Foleyová.

Vlak projel oblastí velkých jezer a před desátou hodinou zastavil na nádraží v Milwaukee.

„Jsme tady! Jsme tady!“ zvolala Jovita a oddechla si s takovou úlevou, že se jí závoj zvedl jako plachta ve větru.

„A o dobré tři hodiny dříve,“ upozornila Lissy s pohledem na hodinky.

„Ale se čtrnáctidenním zpožděním,“ namítla Jovita a seskočila na nástupiště.

Mezi hromadami zavazadel pak vyhledaly dívky svůj kufr.

Kufr se cestou neztratil, ač se toho Jovita z neznámých úvodů bála. Předjel kočár. Obě dívky nasedly a daly se odvézt do slušného hotelu, jehož adresu našly ve svém průvodci. Když se jich v hotelu ptali, zdrží-li se v Milwaukee, Jovita odpověděla, že to řeknou až po návratu z pošty. Pravděpodobně však odjedou ještě odpoledne dnešního dne.

Pak se obrátila k Lissy s otázkou: „Nemáš hlad?“

„Nu, docela bych něco pojedla.“

„Tak se tedy najíme a pak se půjdeme projít.“

„Víš však, že v poledne…“

„Vím, vím, má drahá.“ posadily se v jídelně, ale zůstaly tam jen asi půl hodiny.

Protože dosud neudaly svá jména, což slíbily udělat až po návratu z pošty, nemělo město ani zdání, že pátá hráčka Hypperboneovy hry je už v jeho zdech.

Zkrátka ve tři čtvrtě na dvanáct vstoupily obě dívky do poštovního úřadu a Jovita se zeptala úředníka, nedošel-li telegram pro slečnu Lissy Wagovou.

Při tom jménu zvedl úředník hlavu a jeho oči vyjádřily živé uspokojení.

„Slečna Lissy Wagová?“ zeptal se.

„Ano, z Chicaga,“ odpověděla Jovita.

„Telegram už na vás čeká,“ řekl úředník a podal telegram adresátce.

„Ukaž… ukaž!“ vyhrkla Jovita. „Ty bys to otvírala moc dlouho… a já bych dostala nervový záchvat.“

Rukama roztřeseným netrpělivostí roztrhla obálku a četla:

Lissy Wagová, poštovní úřad v Milwaukee, Wisconsin. Dvacet zdvojením deseti, šestačtyřicáté pole, stát Kentucky, město Mammouth Caves. *Tornbrock*

XIII
DOBRODRUŽSTVÍ KAPITÁNA URRICANA

Dne 11. května v osm hodin ráno dostal kapitán Urrican zprávu o počtu bodů šestého vrhu a v devět hodin pětadvacet minut opustil Chicago.

Jak je vidět, neztrácel čas – a nesměl ho opravdu ztrácet, protože musel do čtrnácti dnů dorazit na nejjižnější cíp Floridy.

Devět bodů součtem čtyř a pěti, jeden z nejlepších vrhů hry! Prvním vrhem byl šťastný hráč poslán na třiapadesáté pole. Ale podle Hypperboneovy mapy byla tímto polem Florida, nejvzdálenější stát na jihovýchodě Unie.

Přátelé Hodge Urricana – lépe řečeno jeho přívrženci, protože žádné přátele neměl – chtěli mu při odchodu z divadla blahopřát. Mnozí z nich věřili, že tak nevycválaný chlap bude mít ve hře štěstí.

„Proč byste mi blahopřáli?“ řekl jim nerudným tónem, který dodával jeho hovorům tolik rázovitosti. „Proč mě zdržovat poklonami, když se musím vydat na cestu? To by byla pro mne nadměrná přítěž.“

„Kapitáne,“ ujišťovali ho, „pět a čtyři je skvělý začátek.“

„Skvělý… především pro toho, myslím, kdo má na Floridě nějaké jednání!“

„Uvažte však, kapitáne, že předhoníte všechny konkurenty.“

„Myslím, že to je jen správné, protože mě osud poslal jako posledního.“

„To jistě, kapitáne. Nyní by stačilo, aby vám padlo deset bodů a jste v cíli. Získal byste dvěma vrhy celou hru!“

„To je pravda, pánové. Ale padne-li mi devět, musil bych jeden vrh vynechat… a padne-li víc než deset, musel bych se vrátit… a ví se až kam?“

„Na tom nesejde, kapitáne. Každý jiný na vašem místě by byl spokojen.“

„Dobrá, ale já nejsem.“

„Uvažte jen, že na vás po návratu možná čeká šedesát miliónů dolarů!“

„Dostal bych je stejně lehce, kdyby třiapadesáté pole bylo v sousedství našeho státu.“

Bylo to správné, ale i když to kapitán odmítal uznat, jeho výhoda proti ostatním pěti partnerům byla nepopiratelná. Nikdo z nich se nemohl dostat na poslední pole dalším vrhem, zatímco jemu k tomu stačilo deset bodů.

Ale protože Hodge Urrican zavíral uši před pravdou, bylo pravděpodobné, že by to udělal i v případě, kdyby byl poslán do některého ze států sousedících s Illinois.

S bručením a s proklínáním vrátil se kapitán Urrican domů i s Turkem, jehož brblání se stávalo tak zuřivým, že mu jeho velitel musel nařídit mlčet.

Jeho velitel? Byl snad Urrican Turkovým pánem, když bylo v Americe zrušeno přece otroctví a když řečený Turk přes svou snědost nemohl být pokládán za černocha?

Nebo snad byl Turk jeho sluhou? Ano a ne.

Především Turk přes svůj služební poměr nedostával žádný plat, a když potřeboval peníze – ovšem jen málo! – požádal o ně a dostal je. Byl spíš tím, čemu říkáme „společník“, jako se dámám v průvodu princezen říká společnice. Ostatně sociální postavení dělící oba muže nedovolovalo pokládat Turka ani za společníka.

Turk se opravdu jmenoval Turk. Byl to bývalý námořník federálního loďstva. Plavil se jen na státních lodích a začínal od píky jako lodník a pak palubní mistr. Nutno poznamenat, že sloužil na palubě stejných lodí jako Hodge Urrican. který se stal z plavčíka postupně bocmanem, poručíkem a kapitánem. Oba dva se navzájem dobře znali a Turk byl jediný člověk, s nímž se bouřlivý důstojník dokázal

shodnout. Snad proto, že Turk byl ještě nerudnější než kapitán, stál při svém patronu ve všech hádkách a byl vždy ochoten provést něco zlého každému, kdo se kapitánovi znelíbil.

Během plaveb vykonával Turk často pro Urricana zvláštní služby. Kapitán si jeho vlastností cenil a nakonec se bez Turka neobešel. Když nadešel Turkovi po skončení služební doby čas odpočinku, opustil námořník loďstvo, připojil se ke kapitánovi a sloužil mu za podmínek, které jsme už uvedli. Teď už tři roky s ním bydlel v jeho domě ve funkci správce, který nic nespravuje.

Nebylo však dosud řečeno – a nikdo o tom taky nevěděl –, že Turk byl v podstatě člověk mírný, neútočný, nehádavý a nejvýš snášenlivý. Na palubě se nikdy nehádal, nikdy se nezúčastňoval rvaček námořníků, nikdy na nikoho nevztáhl ruku ani po nepočítaných sklenkách whisky nebo džinu.

Ale z čeho potom pramenila snaha tohoto klidného a mírného člověka překonávat – nebo to aspoň předstírat – v prudkosti toho nejprudšího ze všech?

Turk totiž pojal ke kapitánovi přes jeho nesnášenlivost opravdovou náklonnost. Byl jako věrný pes, který štěká na každého, na koho se jeho pán rozzlobí. Pes je ovšem poslušen své přirozenosti, kdežto Turk svou přirozenost potlačoval. Ale zvyk vybouchnout při všem ještě prudčeji než Hodge Urrican nijak nezměnil mírnost jeho povahy. Zlost vždy jen předstíral a svou roli hrál výborně.

Dělal to jen z čiré náklonnosti ke svému veliteli a s cílem uklidnit ho obavami, že jeho přehánění by mohlo mít zlé následky. A skutečně vždy, když Turk zakročil. Urrican se nakonec uklidnil. Když kapitán chtěl některému hrubci říci své, Turk mluvil o zpohlavkování, a chtěl-li kapitán někoho zpohlavkovat, hned mluvil o zabití. Kapitán se pak snažil Turka uklidnit a ten statečný chlapík tím nejednou zabránil aférám, z nichž by byl kapitán beze škody nevyšel.

A tak když šlo o vyslání Urricana na Floridu a když si to chtěl kapitán s notářem vyřídit – jako by byl notář za to mohl –, začal Turk křičet, že Tornbrock je podvodník, a přísahal, že mu uřízne obě uši a udělá z nich kytici pro svého velitele.

Takový byl tento chlapík – dost obratný, aby někdo jeho hru neprohlédl –, který toho jitra doprovázel kapitána Urricana na chicagské hlavní nádraží.

Při odjezdu šestého hráče se tam shromáždil velký dav a v něm, když ne kapitánovi přátelé, tak aspoň lidé rozhodnutí riskovat peníze sázkou na jeho hlavu. Nevypadal snad kapitán jako muž tak násilnický, že by byl schopen znásilnit i štěstí?

A jakou trasu kapitán zvolil? Samozřejmě tu, která mu jako nejkratší zajišťovala co nejméně zdržení.

„Poslyš, Turku.“ řekl po návratu z divadla, „dobře se dívej!“

„Poslouchám a dívám se, kapitáne.“

„Tohle je mapa Spojených států.“

„Dobrá… mapa Spojených států.“

„Ano. A tady je Chicago… Illinois… a tady Florida.“

„Ano, já vím,“ odpověděl Turk s temným zamručením. „Kdysi jsme se tam plavili a rvali, kapitáne.“

„Jistě chápeš, Turku, že kdyby šlo o cestu do hlavního města Floridy, bylo by snadnější a rychlejší použít několika tratí, které tam vedou.“

„Ano, to by bylo snadnější a rychlejší,“ opakoval Turk.

„A když si pomyslím, že té huse Lissy Wagové stačí jet jenom z Chicaga do Milwaukee…!“

„Ničemnice!“ zabručel Turk.

„A že ten Hypperbone…“

„Ach kapitáne, kdyby už nebyl mrtev…!“ zvolal Turk a zdvihl ruce, jako by chtěl zesnulého nešťastníka uškrtit.

„Uklidni se, Turku! Hypperbone je mrtev. Ale proč měl tak nesmyslný nápad vybrat na Floridě to nejvzdálenější místo z celého státu? Až na nejzazším cípu, který se už smáčí v Mexickém zálivu.“

„Zasloužil by za to zbičovat do krve!“ prohlásil Turk.

„Teď budeme muset vláčet svá zavazadla až na ostrov Key West ze souostroví Pine Islands, vhodného nejvýš pro postavení majáku, kam však přesto natlačili celé město!“

„To jsou špatné vody, kapitáne,“ odpověděl Turk. „A ten maják jsme nejednou zahlédli před vjezdem do Floridského průlivu.“

„A já si myslím,“ pokračoval kapitán Urrican, že bude nejlepší. nejkratší a nejrychlejší vykonat první část cesty po zemi a druhou po moři… To znamená devět set mil do Mobile a pak pět až šest set mil na Key West.“

Turk nic nenamítal, protože tento zcela rozumný návrh námitky nepřipouštěl. Za šestatřicet hodin jízdy vlakem by byl Hodge Urrican v Mobile a pak mu stačilo k plavbě na Key West dvanáct dní.

„A nedorazíme-li tam," prohlásil kapitán, „pak jedině proto, že po vodách už žádné lodi neplují."

„Nebo že v moři už není žádná voda." dodal Turk hrozivě na adresu Mexického zálivu

Je jasně, že obou eventualit se bát nemuseli.

Nebylo taky problémem najít v Mobile loď plující na Floridu. Je to přístav velmi frekventovaný, s pozoruhodným množstvím lodních spojů. Díky své poloze mezi Mexickým zálivem a Atlantikem stal se Key West zastávkovou stanicí všech lodí.

Tento cestovní program se do jisté míry kryl s programem Torna Crabbea.

Hodge Urrican a Turk se s četnými zavazadly vydali tedy v devět hodin ráno na nádraží. Jejich úbor prozrazoval námořníky. Navíc byli ozbrojeni šestirannými revolvery, jaké nosí v kapse kalhot každý Američan.

Jejich odjezd nebyl vyznačen žádnou příhodou kromě obvyklého provolávání slávy a trochu živější diskuse s přednostou kvůli tříminutovému zpoždění vlaku.

Konečně vyjel vlak plnou rychlostí z nádraží. Je jasné, že kapitán Urrican necestoval pro radost z cestování, nýbrž aby se dostal co nejrychleji na určené místo. Ostatně cestování po souši ho jako námořníka nezajímalo. A Turka tím spíš.

V deset hodin večer se vlak zastavil v Mobile. Dlužno uvést, že Hodge Urrican neměl ani jednou příležitost pohádat se se strojvedoucím, s topičem, s průvodčími, se železničními úředníky, a dokonce ani se spolucestujícími.

Před nikým netajil, kdo je, a celý vlak proto věděl, že veze svárlivého šestého hráče Hypperboneovy hry.

V přístavu se dal kapitán odvézt do hotelu. Bylo příliš pozdě hledat nějakou vyplouvající loď. Ráno kapitán i Turk vyjdou ze svých pokojů, a najdou-li nějaké plavidlo připravené k plavbě Floridským průlivem, ještě téhož dne na ně nasednou.

Nazítří za východu slunce se už oba procházeli po mobilském nábřeží.

Některým lidem však štěstí nepřeje, takže nemohou uniknout zlému osudu. Také Hodge Urrican měl teď příčinu ke spravedlivému hněvu. Přijel totiž do Mobile v době generální stávky přístavních dělníků, která byla vyhlášena právě předešlého dne. A hrozilo, že stávka potrvá několik dní! A tak žádná z odjíždějících lodí se nebude moci vydat na moře, dokud nedojde k dohodě stávkujících s loďaři rozhodnutými odmítnout všechny požadavky dělníků.

Hodge Urrican teď čekal marně až do 15. května, až bude nějaká loď naložena a připravena k vyplutí. Náklad však ležel na nábřeží, ohně pod kotly nebyly zapáleny, přístav zavalovaly žoky bavlny a lodi byly stejně nehybné, jako kdyby přístav zamrzl. Tento nenormální stav se mohl protáhnout na celý týden – i na víc! Co dělat?

Kapitánovi přívrženci vnukli Urricanovi docela rozumnou myšlenku odjet až k severním hranicím Floridy a odtud podle pobřeží do Pensacoly, kde by mohl být za dvanáct hodin.

Hodge Urrican – a to mu je nutno přiznat – byl muž činu a dovedl se bez zaváhání rozhodnout. Proto 16. května ráno vsedl s Turkem na vlak a večer dorazil do Pensacoly.

Zbývalo mu ještě devět dní a to bylo opravdu víc, než potřeboval na cestu z Pensacoly do Key Westu. třeba jen na palubě plachetnice.

K dovršení smůly nebyla sice v Pensacole stávka, ale stejně tam nebyla ani jediná loď připravená k vyplutí – aspoň jihovýchodním směrem, k Antilám nebo k Atlantiku. Tím neměl Urrican spojení ani do Key Westu.

„Tohle nepůjde," řekl Hodge Urrican a kousal se do rtů.

„A není tu nikdo, koho bych mohl popadnout za chřtán," odpověděl Turk se zuřivým pohledem kolem sebe.

„Nemůžeme tu přece viset na kotvě celý týden!"

„To ne… Musíme stůj co stůj– odrazit, kapitáne!" prohlásil Turk.

To byla pravda. Ale jak se dostat z Pensacoly do Key Westu?

Hodge Urrican však neztrácel čas. Obcházel všechny lodi, parníky i plachetnice, ale všude narážel jen na neurčité sliby. Loď vypluje… , jen co naloží zboží a doplní zásoby… Nic určitého, ač kapitán nabízel za převoz vysokou částku. Nakonec se Urrican obořil na ty prokleté kapitány, a dokonce i na správce přístavu navzdory nebezpečí, že ho dají zavřít.

Zkrátka tak uplynuly dva dny, do večera 18. května. Nezbylo než pokusit se dosáhnout cíle po souši, když to nešlo po moři. Ale to si vyžádá mnoho námahy – o možném zpoždění nemluvě.

Přišel den 19. května. Kapitánovi už zbývalo jen šest dní. Ale vzhledem ke složitosti železničních spojů nebylo možno s cestou po souši počítat.

Toho rána oslovil Urricana na nábřeží jeden z lodních patronů, napůl Američan, napůl Španěl, zabývající se krátkými plavbami podél floridského pobřeží.

Jmenoval se Huelcar a s rukou u čepice se zeptal:

„Tak co, kapitáne, stále žádná loď plující na Floridu?“

„Žádná,“ odpověděl Hodge Urrican. „A kdybyste o nějaké věděl, máte u mne deset piastrů.“

„O jedné vím.“

„O které?“

„O mé.“

„O vaší?“

„Ano… Mám hezkou goeletu *Chladu* o nosnosti pětačtyřiceti tun a se třemi muži posádky. Dělá si za dobrého větru obvykle svých osm uzlů a…“

„Je to americká loď?“

„Americká.“

„Připravená k odplutí?“

„Připravená na vaše rozkazy,“ odpověděl Huelcar.

Asi pět set mil z Pensacoly do Key Westu – přirozeně přímou linií – s průměrnou rychlostí pouhých pěti uzlů as přihlédnutím k odbočkám během plavby a k nepříznivým větrům – dalo se v šesti dnech udělat!

Za deset minut byl už Hodge Urrican s Turkem na palubě *Chicoly,* kterou si znaleckým okem prohlédl.

Bylo to malé plavidlo s nepatrným ponorem, určené k plavbě mělčinami podle pobřeží a dost široké, aby uneslo silné plachtoví.

Dva námořníci stejně jako kapitán Urrican a jeho bývalý lodní mistr nebyli lidé, kteří by se moře báli. Patron Huelcar se už dvacet let plavil se svou goeletou těmito vodami a mnohokrát už plul až do Key Westu.

„Kolik chcete za tu plavbu?“ zeptal se kapitán.

„Sto piastrů za den.“

„S jídlem?“

„S jídlem.“

Bylo to drahé, ale Huelcar využíval situace.

„Okamžitě vyplujme!“ nařídil kapitán Urrican.

„Ano, jakmile budete mít zavazadla na palubě.“

„Kdy nastává odliv?“

„Už začal. Za hodinu budeme na volném moři.“

Použít *Chicoly* byl jediný prostředek jak se dostat do Key Westu, kam měl šestý hráč dorazit nejpozději před polednem 25. května.

V osm hodin zaplatil Urrican účet v hotelu a nalodil se s Turkem na *Chicolu.* Za padesát minut vyplouvala už goeleta ze zálivu.

XIV
DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ KAPITÁNA URRICANA

Počasí bylo nejisté. Vanul dost prudký východní vítr. Moře chráněné hradbou floridského poloostrova nepocítilo dosud dlouhé vlny z Atlantiku a *Chicola* se držela dobře.

Ostatně ani kapitán, ani Turk se nemusili bát mořské nemoci, která tak ohavně zkrušila Torna Crabbea. A oba byli ochotní pomoci Huelcarovi a jeho třem mužům, kdyby to řízení lodi při poryvech větru vyžadovalo.

Chicola plula v protivném větru, aby zůstávala pod ochranou břehů. Plavba se tím patrně protáhne, ale bouře v zálivu jsou zlé a tak lehké plavidlo se nemohlo pouštět daleko od přístavů, zálivů, zátok, ústí

řek a potoků, tak četných na floridském pobřeží a pro lodě s malým ponorem splavných. *Chicola* tím měla možnost uchýlit se za bouře na několik hodin do nějaké zátoky. Byla by to ovšem ztráta času a ten nesměl Hodge Urrican ztrácet.

Vítr se držel po celý den i noc, ale uklidňoval se. Kdyby se obrátil, umožnil by plavbu zrychlit. Naneštěstí však ráno zcela ustal. Na povrchu klidného moře *Chicola* ani se všemi plachtami nezdolala víc než dvacet mil jihovýchodním směrem. Námořníci musili dokonce nasadit vesla, aby nebyli strženi na volné moře. Tak uplynulo osmačtyřicet hodin skoro bez pohybu. Kapitán si hryzal netrpělivostí prsty a s nikým nemluvil. Dokonce ani s Turkem, ne.

Ale po klidném jitru se zdálo, že vzhled oblohy věští blízkou změnu počasí.

Kapitán Urrican a Turk se v tom nemýlili stejně jako námořníci z goelety.

„Počasí se pravděpodobně změní," řekl toho rána kapitán Urrican.

„Zdvihne-li se západní vítr, může nám to jen prospět/' odpověděl Turk.

„Moře něco cítí," potvrdil patron Huelcar „Podívejte se na ty dlouhé těžké vlny, které se počínají na volném moři zelenat!"

Pak po pečlivé prohlídce obzoru potřásl hlavou a dodal:

„Nemám rád, když jde vítr z téhle strany."

„To je přece v pořádku," řekl Turk. „Aspoň nás popožene tam, kam chceme plout."

Hodge Urrican mlčel. Byl zřejmě znepokojen vzhledem západního a jihozápadního obzoru. Je dobré mít příznivý vítr, ale nutno se také držet dobře na moři. Ale s touhle kocábkou o čtyřiceti tunách a s palubou jen napůl krytou?

Nikdy se nedovíme, co se dělo v kapitánové bouřlivé mysli. Ale jestliže se na moři zdvihala bouře, zdvihala se i v hloubi kapitánova srdce.

Odpoledne se vítr stočil s konečnou platností k západu a projevil se prudkými poryvy s krátkými přestávkami. Námořníci musili stáhnout horní plachty a goeleta se na rozbouřeném moři zmítala jako pírko na vzdutých vlnách.

Nastala zlá noc. Lodníci musili spustit další plachty.

Chicola teď byla hnána k floridským břehům víc, než se slušelo. Ale protože už neměla čas vyhledat si nějaké útočiště, musela se držet stůj co stůj přídí k jihovýchodu.

Patron manévroval jako obratný námořník. Turk s rukou na kormidle snažil se seč byl zajistit goeletu proti náhlým výkyvům.

Kapitán Urrican pomáhal posádce při seřizování plachet. Nechali jen malou stěhovku. Bylo velmi nesnadné vzdorovat větru a zároveň proudu, který je strhával k pevnině.

Ale ráno 23. května se z nakupených mlh vynořil na obzoru nízký břeh.

Huelcar a jeho lidé jej poznali, i když s jistými obtížemi.

„Je to whitewaterská zátoka!" prohlásili.

Tato zátoka zařezávající se hluboko do pobřeží je oddělena od Floridského průlivu jen úzkým výběžkem pevniny chráněným pevností Poinsett na konci Písečného mysu.

Ještě dvanáct mil tímto směrem a goeleta by zátoku přeplula.

„Bojím se. že tu budeme muset zakotvit." řekl Huelcar.

„Zakotvit? Abychom za tohoto větru nemohli už vyplout?" zvolal Turk. Hodge Urrican mlčel.

„Jestliže se tam neuchýlíme'" pokračoval patron, „a jestli nás u Písečného mysu strhne proud do průlivu, nedostaneme se do Key Westu, ale k Bahamám na širém Atlantiku!"

Kapitán stále mlčel. Snad proto, že měl hrdlo tak staženo a rty tak sevřeny, že nedokázal vyslovit jediné slovo.

Patron ovšem dobře věděl, že uchýlí-li se *Chicola* do whitewaterské zátoky, zůstane tam zablokována několik dní. Bylo však 23. května a Urrican musel být za dva dny v Key Westu.

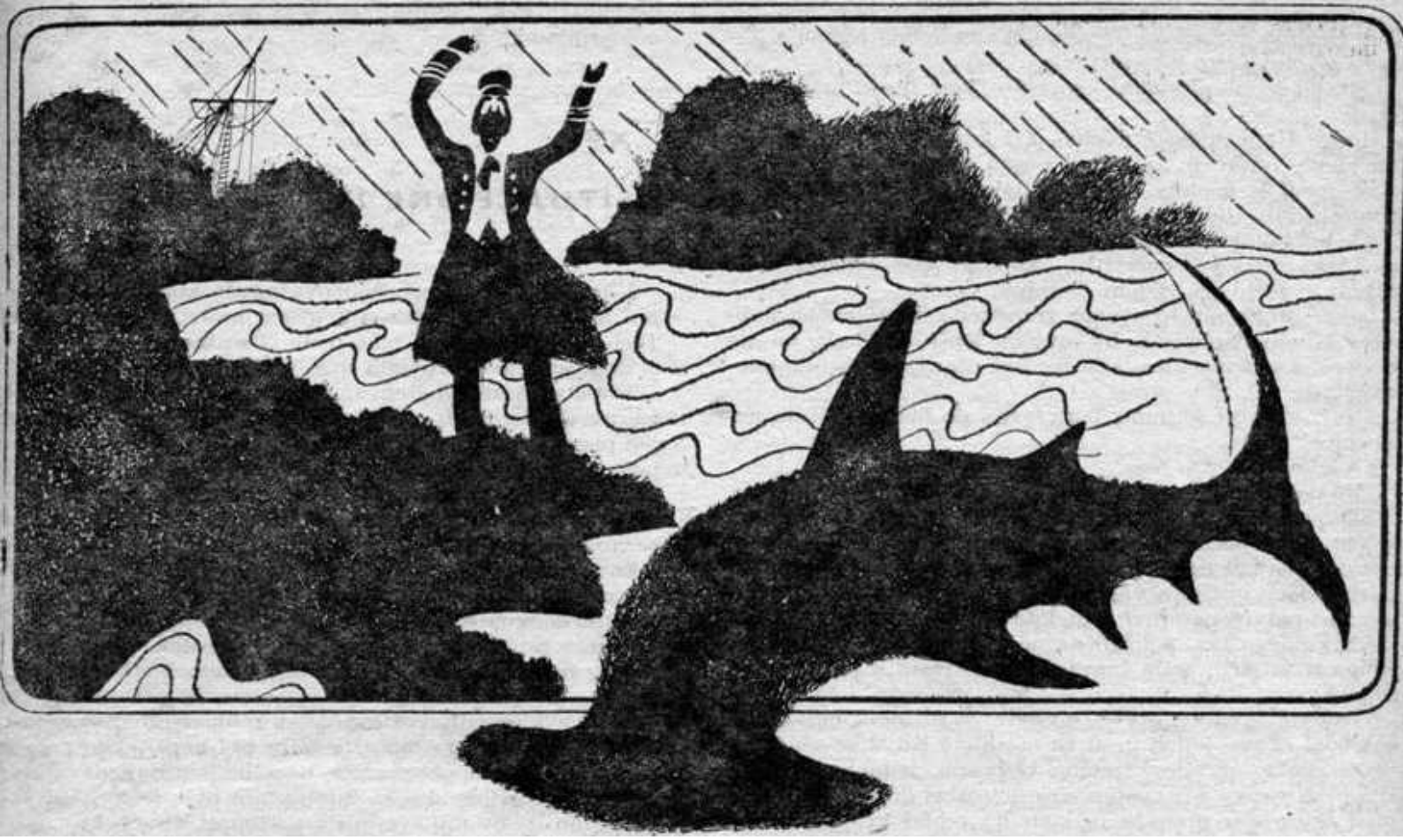

Posádka se překonávala v odvaze i v obratnosti, aby udržela loď proti bouři z moře. i když se vystavovala nebezpečí, že vichr strhne stožáry nebo loď překotí. Pokoušeli se držet směr jen s přední a zadní stěhovkou. Během dne a noci ztratila goeleta další čtyři míle. Neobrátí-li se vichr k severu nebo k jihu, nebude už loď moci vzdorovat a nazítří najede na břeh.

A to bylo zcela zřejmé, když se 24. května v prvních ranních hodinách objevilo pěl mil před lodí strašné pobřeží Písečného mysu, zježené skalisky a obklopené pásmem útesů. Ještě několik hodin a *Chicola* bude stržena do Floridského průlivu.

Přesto bylo dosud možné dosáhnout s největším úsilím a s využitím přílivu whitewaterské zátoky. „Je to nutné," prohlásil Huelcar.

„Ne!" odpověděl Urrican.

„Nemohu riskovat ztrátu lodi a našich životů umíněným setrváváním na moři."

„Já vaši loď koupím…"

„Není na prodej."

„Každá loď je na prodej, nabízí-li se za ni víc, než jakou má cenu."

„Kolik dáváte?"

„Dva tisíce piastrů."

„Smluveno," odpověděl Huelcar, okouzlený obchode tak výnosným.

„Je to její dvojnásobná cena," řekl kapitán Urrican. „Tisíc za loď a tisíc pro vás a pro vaše muže."

„A splatno?"

„Šekem, který vám vystavím v Key Westu."

„Ujednáno, kapitáne."

„A teď, patrone, přídí na volné moře!"

Chicola po celý den hrdinně bojovala, mnohokrát byla zaplavena vlnami a s pažením napůl pod vodou. Ale Turk ji řídil pevnou rukou a posádka vše prováděla stejně odvážně jako obratně.

Goeletě se podařilo vzdálit od pobřeží, především dík lehké změně větru, který se stočil trochu k severu. Ale s přišlou nocí vítr ulehl a prostor se naplnil hustou mlhou.

Nastal velký zmatek. Za dne nemohli námořníci stanovit polohu lodi. Je už goeleta na úrovni Key Westu, nebo už minula pásmo skalisk, která prodlužují výběžek poloostrova?

Podle odhadu patrona Huelcara byla *Chicola* velmi blízko řetězu ostrůvků, od nichž s bouřlivými proudy Floridského průlivu vychází teplý Golfský proud.

„Kdyby nebyla mlha, jistě bychom spatřili keywestský maják," řekl Huelcar. „Musíme dát pozor, abychom nenarazili na skaliska. Podle mého mínění by bylo lepší počkat do rána. A jestliže se mlha rozpustí…"

„Čekat nebudu," prohlásil kapitán Urrican.

A čekat skutečně nemohl, chtěl-li být před zítřejším polednem v Key Westu.

Chicola pokračovala v plavbě k jihu na uklidňujícím se už moři a uprostřed mlh, když k páté hodině ranní loď na něco narazila a hned nato znovu.

Goeleta najela na skálu.

Pak se mohutnou vlnou zvednuta potřetí a napůl rozbita, s přídí roztrženou, položila na levý bok.

V té chvíli se ozval výkřik. Turk poznal kapitánův hlas.

Zavolal na něho, ale odpověď nedostal.

Mlha byla tak hustá, že skaliska kolem goelety nebylo vidět.

Patron a jeho tři muži se zachránili na skalisku. Spolu s Turkem kapitána zoufale hledali a stále volali…

Marné volání, marné hledání…

Rozplynou se ty mlhy a najde Turk svého kapitána ještě živého? Neodvážil se v to doufat. Po tvářích mu stékaly velké slzy…

K sedmé hodině se počalo vyjasňovat a viditelnost na moři se zvětšila na několik desítek metrů.

Chicola uvázla a ztroskotala na shluku bělavých útesů a záchranný člun, nárazem rozbitý, nebyl k potřebě. Na východě i na západě se pásmo skalisek táhlo na půl míle daleko a mezi útesy se pěnil zuřivý příboj.

Všichni počali kapitána znovu hledat a jeden z námořníků ho nakonec našel mezi dvěma výčnělky skaliska.

Turk přiběhl a vrhl se ke svému veliteli, vzal ho do náruče, zdvihl ho a mluvil na něho, aniž však dostal odpověď.

Ale ze rtů Hodge Urricana ještě unikal slabý dech a srdce mu znatelně tlouklo.

„Žije! Žije!" zvolal Turk.

Hodge Urrican však byl ve stavu opravdu zbědovaném. Při pádu narazil hlavou na skalní výběžek. Nekrvácel však už. Ránu, která se sama zavřela, ovázal Turk kusem plátna namočeným do sladké vody z goelety. Pak kapitána, stále v bezvědomí, přenesli na vyčnívající část ostrůvku, kam už vzduté moře nedosahovalo.

Nebe se zatím zcela vyjasnilo a viditelnost se zvětšila na několik desítek mil.

Bylo devět hodin dvacet minut, když Huelcar zdvihl ruce k západu a zvolal:

„Keywestský maják!"

Opravdu. Key West nebyl dál než čtyři míle západním směrem. Kdyby byla bývala jasná noc, byli by námořníci včas spatřili jeho světla a goeleta by nebyla na těch nebezpečných útesech ztroskotala.

Ale neměly tím být naděje šestého účastníka Hypperboneovy hry pokládány za definitivně ztracené? Vždyť neměl žádnou možnost, jak překonat vzdálenost dělící Key West od ostrůvku, na němž *Chicola* ztroskotala. Nezbývalo mu než zůstat na skalisku a čekat, až se objeví nějaké plavidlo, které by trosečníky dopravilo do Key Westu.

Byla to pro ty muže smutná situace, když uvázli na bělavém shluku skal, vyčnívajících sotva pět šest stop nad příbojovou čáru. Kolem nich se vinuly pestré sargasové chaluhy, obrovské řasy i drobné útržky vyrvané podmořskými víry Golfského proudu.

A kolem dokola se mezi útesy potloukali při hladině strašní žraloci, především kladivouni, dlouzí šest až sedm stop a s obrovskými čelistmi, příšery nejobávanější.

Čas plynul a nešťastný kapitán přes veškerou péči nepřicházel k sobě. Prodlužování této situace dělalo Turkovi vážné starosti. Kdyby mohl svého velitele dopravit do Key Westu a svěřit ho lékaři, pak při tělesné konstituci silného námořníka mohl by ho snad zachránit. Ale kolik dní uplyne, než budou moci trosečníci ostrov opustit? Uvolnit uvázlou goeletu nebylo možné stejně jako opravit pod ponorem proražený trup. První nečas rozptýlí její trosky v okolních vodách.

Turk si už samozřejmě nedělal žádné iluze o výsledku Hypperboneovy hry. Partie byla pro Hodge Urricana ztracena. Jestli kapitán přijde k sobě, dostane strašný záchvat zuřivosti. Ale nebylo by to při tak pekelné smůle omluvitelné?

Bylo krátce po desáté, když jeden z námořníků *Chicoly* z místa své hlídky na vrcholu skaliska zvolal: „Člun! Člun!“

K ostrůvku se skutečně s lehkým východním větrem blížila rybářská šalupa. Huelcar začal okamžitě dávat znamení, které lidé v člunu zahlédli, a za půl hodiny už byli trosečníci na palubě lodice, která zamířila přídí ke Key Westu.

Turkovi se zas vrátila naděje. A byla by se jistě vrátila i Hodge Urricanovi, kdyby se byl mohl probrat z bezvědomí, v němž své okolí vůbec nevnímal.

Brízou hnaná šalupa zdolala rychle vzdálenost čtyř mil a v jedenáct hodin patnáct minut přistála v přístavu.

Trosečníky okamžitě obklopilo několik set lidí. Čekali sice kapitána Urricana, ale ne v takovém stavu, v jakém se jim představil – vlastně byl představen!

Moře rozhodně hráčům Hypperboneovy hry nepřálo. Tom Crabbe dorazil do Texasu jako nehybná hmota a kapitán připlul skoro jako mrtvola.

Odnesli ho do přístavní kanceláře, kam ihned přispěchal lékař.

Hodge Urrican ještě dýchal, a i když mu srdce tlouklo jen slabě, zdálo se, že žádný orgán nebyl porušen. Když však spadl z goelety, narazil hlavou na skálu a hodně krvácel: byly tudíž obavy z poranění mozku.

Ale přes veškerou péči, přes mohutnou masáž – při které se Turk přirozeně nešetřil – kapitán sice dvakrát nebo třikrát vydechl, ale vědomí nenabyl.

Lékař proto navrhl převoz zraněného do nějakého dobrého hotelu, nebylo-li by ovšem lepší dopravit ho do keywestské nemocnice, kde by byl ošetřen lépe než kdekoli jinde.

„Ne!“ vzepřel se tomu Turk. „Ani do hotelu, ani do nemocnice!“

„A kam tedy?“

„Na poštovní úřad!“

Statečnému Turkovi něco napadlo – něco, co všichni kolem něho pochopili a s čím souhlasili. Protože Hodge Urrican dorazil do Key Westu v určený den, možno říci, že navzdory vlnám a větru, proč by neměla být jeho přítomnost potvrzena právě tam, kde měl dnes být?

Přinesli nosítka, položili na ně žíněnku, na žíněnku kapitána a zamířili stále houstnoucím davem k poštovnímu úřadu.

Poštovní úředníci zprvu mysleli, že tu jde o omyl. Nepokládal někdo jejich úřad za márnici? Když se však dověděli, že to je tělo kapitána Urricana, jednoho z hráčů Hypperboneovy hry, ustoupil jejich úžas dojetí. Byl tady, před telegrafní přepážkou, kam ho poslal vrh kostek… Ale v jakém stavu!

Turk postoupil vpřed a silným hlasem, který všichni slyšeli, zvolal:

„Je tady nějaký telegram pro kapitána Hodge Urricana?“

„Ještě ne,“ odpověděl úředník.

„Nuže pane, potvrďte mi laskavě, že jsme sem dorazili dříve než depeše!“

To také bylo před mnoha svědky potvrzeno.

Bylo jedenáct hodin pětačtyřicet minut, a tak nezbývalo než čekat na telegram, který musil být odeslán dnes ráno z Chicaga.

V jedenáct hodin třiapadesát minut zazněl zvonek telegrafního přístroje. Mechanismus začal pracovat a papírová páska se počala odvíjet.

Jakmile ji úředník vytáhl, přečetl adresu a řekl:

„Telegram pro kapitána Hodge Urricana.“

„Zde!“ –ozval se Turk za svého velitele, u něhož lékař ani tady nedokázal objevit známky života.

Telegram zněl:

Chicago. Illinois, 25. května, 8 h 13 min. Pět bodů ze tří a dvou, osmapadesáté pole, Death Walley, Kalifornie.

Tornbrock

Kalifornie! Druhý konec Unie, kterou bude muset kapitán projet od jihovýchodu na severozápad!

Nejen však, že Kalifornii dělí od Floridy vzdálenost více než dvou tisíc mil, ale navíc to bylo osmapadesáté pole ušlechtilé husí hry, na němž byla umístěna umrlčí hlava. Proto také William J, Hypperbone zvolil na tomto poli místo Death Valley (údolí Smrti). A hráč, který na to pole dorazí, musí se vrátit na pole první a začít hru znova.

„Bylo by lepší, kdyby můj velitel zůstal v bezvědomí," prohlásil Turk, „protože po této zprávě by se už nikdy nevzpamatoval."

XV
SITUACE DNE 27. KVĚTNA

Víme už, že Hypperboneova závěť stanovila původně pro ušlechtilou americkou hru šest hráčů určených losem. Těch šest vyvolených také podle Tornbrockových instrukcí doprovázelo v průvodu výstředníkův pohřební vůz.

Víme také, že při čtení závěti v divadelním sále 15. dubna uvedl nečekaný dodatek hráče sedmého, označeného jen písmeny XKZ. Byl tento nováček hry vylosován z urny jako ostatní hráči, nebo byl hráčům vnucen prostou vůlí zesnulého? To nikdo nevěděl. Buď jak buď, ona klauzule dodatku k závěti byla tak jednoznačná, že ji nikdo nemohl pominout. Pan XKZ – muž s maskou – měl stejná ptává jako šest vyvolených, a získá-li to obrovské dědictví, nikdo mu nebude moci v převzetí majetku bránit.

V důsledku této klauzule provedl notář Tornbrock 13. května v osm hodin ráno sedmý vrh kostek. A zapamatujme si, že mu padlo devět bodů součtem šesti a tří, takže XKZ se musil odebrat do Wisconsinu. A jestliže neznámý hráč nebyl posedlý cestováním a touhou po změně, která sžírala reportéra *Tribuny*, jestliže byl nepřítelem pohybu, pak mohl být spokojen. Za několik hodin jízdy vlakem mohl být v Milwaukee, a kdyby tam byla ještě Lissy Wagová, musila by mu své místo postoupit a začít hru znova.

Nikdo však nevěděl, zda maskovaný muž odjel do Milwaukee hned po oznámení výsledku vrhu. Měl k tomu ovšem celých čtrnáct dní.

Veřejnost byla zprvu uvedením nové osoby do liry velmi vzrušena. Kdo je to? Určitě je z Chicaga, protože pravidla hry připouštěla pouze chicagské rodáky. Nic víc se však o něm nevědělo, čímž zvědavost jen narůstala.

A tak 13. května, v sedmém dni vrhů kostek, čekal před nádražím v době odjezdu vlaků z Chicaga do Milwaukee dav lidí.

Všichni doufali, že poznají pana XKZ podle chování, podle nějaké zvláštnosti, podle nějaké osobité vlastnosti. Došlo však ke všeobecnému zklamání. Všude jen obvyklé postavy běžných cestujících všech společenských vrstev a nic odlišného od obyčejných smrtelníků. Přesto však ve chvíli odjezdu vlaku byl jakýsi muž pokládán za maskovaného hráče a stal se k vlastnímu zděšení předmětem ovací, které si nezasloužil.

Nazítří přišel k nádraží znovu početný dav zvědavců; pozítří jich už bylo málo a ještě méně v dalších dnech. Nikdo však nezahlédl člověka, který by vypadal jako hráč Hypperboneovy hry.

Zbývala jediná věc, kterou také lidé, vábení tajemným panem XKZ a ochotní riskovat velké sázky, udělali. Zasypali notáře Tornbrocka dotazy na onu tajemnou osobnost.

„Musíte přece vědět, kdo ten XKZ je!" tvrdili mu.

„Vůbec ho neznám," odpověděl jim.

„Však vy ho znáte!"

„Neznám. A i kdybych ho znal, neměl bych asi právo prozradit jeho inkognito."

„Musíte přece vědět, kde bydlí… ať už v Chicagu, nebo jinde… Vždyť jste mu přece musel oznámit výsledek vrhu!"

„Nic jsem mu neoznamoval. Dověděl se to buď z novin nebo z vyhlášek. Mohl také slyšet mé oznámení výsledku vrhu v divadelním sále."

„Ale vy mu přece budete muset posílat telegramy s oznámením výsledků dalších vrhů!"

„Telegrafovat mu samozřejmě budu."

„Ale kam?"

„Tam, kde bude, to znamená, kde bude muset být. První telegram odešlu do Milwaukee ve Wisconsinu."

„Ale na jakou adresu?"

„Poste restante XKZ."

„A co když tam nebude?"

„Nebude-li tam, tím hůř pro něho. Pozbude pak všech práv."

Jak je vidět, měl pan Tornbrock na všechna „ale“ zvědavců stejnou odpověď. Nic nevěděl a nemohl nic říci.

Tím se stalo, že prvotní zájem o muže z dodatku poklesl a lidé ponechali starost o odhalení totožnosti pana XKZ budoucím dnům. Ostatně vyhraje-li, stane-li se jediným dědicem Hypperboneových miliónů, rozletí se jeho jméno všemi díly světa. Nevyhraje-li, pak už nebude nikomu záležet na tom, je-li mladý nebo starý, velký nebo malý, tlustý nebo hubený, plavý nebo tmavý, bohatý nebo chudý a pod jakým jménem je zapsán do matriky své farnosti.

Všichni teď pozorně sledovali průběh hry se zaujetím, které je pochopitelné v zemi spekulací, honby za penězi a hráčů kostek. Finanční zprávy uváděly denně stav hry spolu se sázkovými kursy, a to nejen v Chicagu, ve městě sázek, ale ve všech velkých městech Unie, ve všech osadách a vesnicích, kde se uzavíraly pozoruhodné sázky. Vznikly skutečné burzy s nabídkami a poptávkami, na nichž se prodávaly a kupovaly za proměnlivé ceny naděje jednotlivých hráčů.

Tento proud se však neomezoval jen na Spojené státy: Převalil se přes hranice do Kanady, do Mexika i do malých států Střední Ameriky a zaplavil celý Nový svět. A bláznivé hry se nakonec zúčastnila i Evropa, Asie, Austrálie, Nový Zéland a Japonsko.

I když zesnulý chicagský výstředník za svého života mnoho hluku nevyvolal, svou smrtí rozpoutal přímo bouři. Ctihodní pánové Higginbotham a jeho kolegové mohli být hrdi na svou spoluúčast na jeho posmrtné slávě.

A kdo byl teď favoritem tohoto závodu nového druhu?

Těžko říci, protože až dosud bylo známo jen několik vrhů. Zdálo se však. že nejvíce přívrženců získal čtvrtý hráč, Harris T Kymbal. Především o něm psaly noviny a sledovaly ho krok za krokem podle jeho denních hlášení. Max Réal, nevycházející ze své rezervy, Hermann Titbury, cestující zprvu pod falešným jménem, a Lissy Wagová, jejíž odjezd se zpozdil až na poslední den, nemohli y očích veřejnosti soupeřit s hlučným reportérem *Tribuny*.

Nutno však poznamenat, že Tom Crabbe, velmi propagovaný Johnem Milnerem, získal na svou stranu značný počet sázkařů. Lidem připadalo přirozené, že tak ohromnému tělu připadne i ohromné jmění. Náhoda si však libuje v překvapeních a místo ustálených zvyků má vrtochy; s nimiž nutno počítat.

Co se kapitána Urricana týče, ten byl zprvu ve vysokém kursu. Vrhem devíti bodů z pěti a čtyř se dostal na třiapadesáté pole. Báječný úspěch! Ale druhým vrhem byl poslán na osmapadesáté pole do Kalifornie a přinucen počít hru znova. Tím ztratil všechny příznivce. Vědělo se také o jeho ztroskotání u Key Westu a o jeho žalostném přistání. Vědělo se i to, že 23. května ráno nenabyl ještě vědomí. Bude vůbec schopen odjet do údolí Smrti? Není vlastně už dvakrát mrtev – jako člověk i jako hráč?

Zbýval konečně pan XKZ. Bylo možno předvídat, že šibalové a chytráci, kteří mají zvláštní dispozice k čenichání výhod, obrátí svou pozornost k němu. Jestliže se na něho zatím nesázelo, pak jen proto, že nikdo nevěděl, zda se už vůbec vydal na cestu do Wisconsinu Ale tato otázka bude brzy vyřešena, jakmile se dostaví v Milwaukee na poštu, aby si vyzvedl svůj telegram.

A ten den se blížil. K vrhu pro maskovaného muže dojde 27. května. Toho dne mu notář Tornbrock pošle telegram na poštu v Milwaukee, kam se pan XKZ musí do polední hodiny dostavit. Lze si představit, jaký dav zvědavců se shromáždí u pošty, aby spatřil nositele oněch tří písmen. I když se lidé nedovědí jeho jméno, spatří aspoň jeho tvář a pohotoví fotografové pořídí snímky, které noviny ještě téhož dne zveřejní.

Dlužno si všimnout toho, že William J. Hypperbone rozmístil různé státy Unie na svou mapu zcela libovolně. Státy nebyly řazeny ani abecedně, ani geograficky. A tak Florida a Georgie. které spolu sousedí, byly umístěny jedna na osmadvacáté pole a druhá na třiapadesáté. Texas a Jižní Karolína byly státy desátého a jedenáctého pole, ač je dělí vzdálenost osmi až devíti set mil. Stejně tomu bylo s ostatními státy. Toto rozdělení nepřipomínalo záměrnou volbu. Snad bylo odkazatelem také vylosováno.

Buď jak buď, tajemná osobnost měla čekat telegram **s** výsledkem druhého vrhu ve Wisconsinu. A protože Lissv Wagová nemohla být **s** Jovitou Foleyovou v Milwaukee dříve než 23. května, musila velmi spěchat s okamžitým odjezdem, aby se na městské poště nesetkala se svým partnerem.

Konečně přišel 27. květen. Pozornost všech byla upřena k osobě, která z neznámých důvodů nechtěla své jméno prozradit.

Toho dne se v divadelním sále tísnil velký dav lidí a byl by býval ještě větší, kdyby byly tisíce zvědavců neodjely ranním vlakem do Milwaukee, aby u poštovního úřadu spatřily tajemného XKZ.

V osm hodin zatřepal notář Tornbrock v kruhu členů *Klubu výstředníků* kostkami, vrhl je na stůl a do hrobového ticha oznámil zvýšeným hlasem:

„Čtrnáctý vrh pro sedmého hráče, deset ze čtyř a šesti.“

A jaké byly důsledky tohoto vrhu?

XKZ byl na šestadvacátém poli ve Wisconsinu. Deset bodů by ho bylo poslalo na pole šestatřicáté, které však bylo určeno státu Illinois. Počet bodů musil být tedy zdvojnásoben. Hráč se tak musil odebrat na šestačtyřicáté pole, které na Hypperboneově mapě zabíral stát Columbia.

Náhoda zřejmě tajemné osobnosti přála. Po prvním hodu stát sousedící **s** Illinois, po druhém mu stačilo projet cestou do Columbie jen třemi státy: Indianou, Ohiem a Virgínií. Jaký to rozdíl proti většině konkurentů posílaných z jednoho konce Unie na druhý!

Na takového šťastlivce se opravdu mohlo sázet… jestliže ovšem vůbec existoval.

Ale toho rána nemohl už o jeho existenci nikdo pochybovat. Chvíli před polednem se dav před poštou v Milwaukee rozestoupil, aby propustil muže střední postavy, silné konstrukce, prošedivělé brady a **s** brýlemi na nose. Na sobě měl cestovní šaty a v ruce držel malý kufřík.

„Máte zde telegram na značku XKZ?“ zeptal se úředníka. „Tady je!“ odpověděl tázaný.

Sedmý hráč – neboť to byl on – vzal telegram, přečetl jej, složil a uložil do náprsní tašky. Aniž dal najevo jakýkoli projev spokojenosti nebo zklamání, prošel vzrušeným a ztichlým davem zpět.

Konečně lidé neznámého hráče spatřili! Existuje tedy!

Není to vymyšlená postava! Je to příslušník lidského rodu. Ale kdo to je, jak se jmenuje, čím je, z jaké společenské vrstvy pochází? To nikdo nevěděl. Mlčky přišel a mlčky odešel. Ale co na tom? Jestliže se octl v určený den v Milwaukee, bude jistě v určený den i ve Washingtonu! A je vůbec nutné znát jeho civilní povolání? Ne! Zcela nepochybně splňuje podmínky závěti, když byl určen samotným odkazatelem. A k čemu se pokoušet vyzvědět víc? Jen ať si na něho sázkaři bez váhání vsadí! Může se stát velkým favoritem, protože už podle prvních vrhů se zdá, že bohyně štěstí ho bude provázet po celou jeho cestu.

Uveďme teď přehled situace ke dni 27. května.

Max Réal opustil Austin v Texasu a odjel na pětatřicáté pole, do Ohia.

Hermann Titbury po odsedění trestu opustil 19. května Calais v Maine a odebral se na čtvrté pole, do Utahu.

Harris T. Kymbal odjel 21. května ze Santa Fe **v** Novém Mexiku, aby se odebral na dvaadvacáté pole, do Jižní Karolíny.

Lissy Wagová odjela 23. května z Wisconsinu na osmatřicáté pole, do Kentucky.

A jestliže kapitán Urrican není mrtev – a lze si přát, aby nebyl – pak dostal 25. května telegram, který ho poslal na osmapadesáté pole, do Kalifornie, odkud se bude muset vrátit do Chicaga a začít hru znova.

A konečně XKZ byl 27. května poslán na šestačtyřicáté pole, do Columbie.

Veřejnosti nezbývalo než čekat na další události a na nové vrhy kostek, ke kterým dojde vždy po dvou dnech.

V té době uveřejnila *Tribuna* nápad, který měl velký úspěch a byl přijat nejen v Americe, ale na celém světě.

Protože je hráčů sedm, proč nepřidělit každému z nich určitou barvu, jako se přiděluje žokejům koňských dostihů? A nebylo by vhodné volit sedm barev tak, jak se k sobě řadí v duze?

A tak Max Réal dostal fialovou barvu, Tom Crabbe indigovou, Hermann– Titbury modrou, Harris T. Kymbal zelenou, Lissy Wagová žlutou, Hodge Urrican oranžovou a XKZ červenou.

A na mapě ušlechtilé americké hry byly denně zapichovány vlajky na místech, kde se hráči právě nacházeli.

DÍL DRUHÝ

I
NÁRODNÍ PARK

Na poštovním úřadě ve Fortu Riley dostal v poledne 15. května Max Réal telegram odeslaný téhož dne z Chicaga. Deset bodů z pěti a pěti – to byl výsledek druhého vrhu kostek prvního hráče.

Deset bodů posílalo však hráče z Kansasu do Illinois: Pravidla v tom případě předepisovala počet bodů zdvojnásobit. A dvacet bodů poslalo malíře na osmadvacáté pole, do Wyomingu.

„Báječné!“ zvolal Max Réal, když se s Tommym vrátil do hotelu.

„Když je můj pán spokojen,“ prohlásil chlapec, „jsem spokojen i já.“

„A já jsem spokojen ze dvou důvodů,“ řekl Max Réal. „Za prvé nebude naše cesta dlouhá, protože Kansas sousedí s Wyomingem, a za druhé budeme mít čas navštívit nejkrásnější kout Spojených států, nádherný Yellowstonský národní park, který ještě neznám. Vidím v tom svou šťastnou hvězdu, že mi padlo právě těch deset bodů, které mi umožnily dvojí skok a určily mi do cestovní trasy Wyoming! Chápeš to, Tommy, chápeš to?“

„Ne, pane.“ odpověděl Tommy.

Tommy opravdu nebyl s to pochopit důmyslné kombinace ušlechtilé americké hry, která mladého malíře tak okouzlovala

Na tom však nezáleželo. A Max Réal si mohl jen blahopřát, ač byl stále ještě za Lissy Wagovou a kapitánem Urricanem, který ovšem – jak už víme – byl nucen začít partii znovu. Tato cesta nebyla pro malíře opravdu nijak namáhavá a dovolovala mu navštívit ony podivuhodné kouty Wyomingu.

Protože tomu chtěl věnovat co možná nejvíc času a protože měl k dispozici jen čtrnáct dní – od 15. do 29. května – rozhodl se opustit okamžitě Fort Riley.

Příští telegram měl Max Réal čekat v hlavním městě Wyomingu Cheyennu, nebude-li ovšem partie do té doby skončena. Vždyť stačilo, aby Hodgeovi Urricanovi padlo deset bodů, čímž by se dostal na třiašedesáté pole. První vrh mu dal totiž výhodu před všemi konkurenty tím, že ho poslal na třiapadesáté pole.

„A ten strašný chlap je toho schopen,“ řekl Max Réal, když noviny vrh zveřejnily. „Pak bych měl po dědictví a tebe bych si nemohl koupit, Tommy. Ale aspoň bych měl vzpomínku na návštěvu Yellowstonu. Sbal zavazadla, bídný otroku, a vzhůru na cestu do národního parku!“

Nesmírně poctěný bídný otrok vykonal rychle přípravy na cestu.

Fialová vlajka – Max Réal – odjela odpoledne 16. května s malířskou krosnou na zádech a s Tommym’obtíženým cestovními vaky. Vlak přejel v noci geometrickou hranici dvou států a zastavil se časně ráno v Denveru. Max Réal se prohlídkou tohoto města nezdržoval. Do Cheyennu odjížděl vlak už za hodinu a jeho zmeškáním by byl malíř ztratil celý den.

Ani v Cheyennu neprozradil Max Réal své inkognito. Nikdo v městě nevěděl, že toho dne přibyl jeden z hráčů Hypperboneovy hry, kterého ostatně nikdo ještě nečekal, protože měl dorazit až 29. května. Tak se malíř vyhnul všem recepcím, nezáživným banketům a nudným ceremoniím, jichž objektem by se byl určitě stal.

Hned ráno 16. května učinil Max Réal opatření k okamžitému odjezdu do národního parku. Měl dost času, a proto se rozhodl pro jízdu povozem, aby se mohl podle libosti zastavovat a prohlédnout si celou tu zajímavou oblast. Nic nemohlo být pro mladého malíře tak svůdné jako cesta za takových podmínek. Nesměl však zapomínat, že se v něm k malíři pojí i hráč, že je vlastně jen hříčkou náhody, vydán na milost a nemilost kostkám, že je nucen přemísťovat se v rozmezí dvou dat, že je jen pouhým pěšcem na šachovnici. V hloubi duše tím byl trochu pokořen.

„Je pravda,“ říkal si, „že jsem jen pěšec, kterého posunuje pouhá náhoda. Ztrácím tím vlastně lidskou důstojnost, a to jen pro naději jedna ku sedmi, že shrábnu dědictví toho výstředníka. Každý pohled Tommyho mi vhání červeň do tváří. Měl jsem poslat notáře Tornbrocka k čertu, nezúčastnit se té hry a zříci se jí k velké radosti všech Titburyů, Crabbeů, Kymbalů a Urricanů! Nemluvím ovšem o něžné a skromné Lissy Wagové, protože ta dívka nebyla svou účastí ve hře nijak nadšena. K čertu, opravdu bych to měl ihned udělat a zůstal bych podle libosti ve Wyomingu, nebýt mé statečné matky, která by mi

vzdání hry neodpustila. Ale když už jsem v tom neuvěřitelném Wyomingu. budu se snažit spatřit v těch deseti dnech co nejvíc!“

Tak uvažoval Max Réal a nebyly to úvahy hloupé, když si prostudoval cestovní trasu, tak dobře odpovídající jeho záměrům. Kdyby ostatně cestoval podle libosti, hrozilo by mu nejen zpoždění, ale i různá nebezpečí. Pro cestování bez průvodu nebyly tehdy wyominské planiny nijak jisté. Hrozila možná setkání s divokými zvířaty, s medvědy i s jinými šelmami stejně jako s Indiány, s kočovnými Siouxy, kteří nebyli ještě usazeni v rezervacích.

Večer téhož dne usadili se Max Réal a Tommy ve vlaku, stejně neznámí při odjezdu jako při příjezdu, projeli rozlehlými jezernatými pláněmi v kraji Laramie a ráno 17. května se zastavili v Ogdenu v Utahu. Téhož dne přejeli hranice Idaha a zastavili se v Oxfordu.

Rychlík je pak dopravil do stanice Monida, odkud se malíř vydal s dokonale organizovanou výpravou do národního parku Tam také strávil všechen čas, kterým mohl disponovat. Naštěstí nikdo z výpravy netušil, že jedním z účastníků je i hráč Hypperboneovy hry. Jinak by byl býval malíř přepaden stovkou dotěravců. Takto mohl projíždět volně parkem a obdivovat jeho přírodní zvláštnosti, které ovšem Tommyho obdiv nevzbudily Mladému černochovi se víc líbila četná malířova plátna než skutečné kouzelné krajiny. Ale Max Réal na divy národního parku nikdy nezapomene!

„Jen abych nezmeškal 29. května příjezd do Cheyennu! Velký bože! Co by tomu řekla matka!“

Tak procházel Max Réal údolími a kaňony této nesrovnatelné oblasti plné načekaných jevů, jakoby vyvolaných pohádkovým proutkem kouzelníka.

II
TRAGICKÁ ZÁMĚNA

„Nevěřím, že přijel.“

„A pročpak tomu nevěříte?“

„Protože mé noviny o tom nic neříkají“

„Vaše noviny mají špatné informace, zato v mých novinách je o tom dlouhá zpráva.“

„Pak tedy zruším předplacení.“

„A uděláte dobře.“

„To jistě, protože jde-li o událost tak důležitou, nemohou si noviny dovolit nepřinést o tom zprávu a nechat své čtenáře bez informací.“

„To je neodpustitelné.“

Tento rozhovor vedli dva občané z Cincinnati, když se procházeli po visutém mostě přes řeku Ohio mezi městy Newportem a Covingtonem v Kentucky.

Oba občané, jichž jména a sociální postaveni nebudou bohužel pro budoucnost zachována, pohlíželi sítí lan visutého mostu na lodi proplouvající po proudu i proti proudu pod třemi mosty spojujícími dva sousední státy.

Toho dne, 28. května, mnozí další, stejně neznámí lidé skoro všude debatovali podobně ve všech městských čtvrtích, v továrnách a v dílnách. Nezdálo se však, že by debatující patřili k horním vrstvám! Všichni patřili spíš k vrstvám nižším, nebydleli ve vznešených čtvrtích, v módních ulicích a na nábřežích.

Kdo by se byl procházel mezi debatujícími skupinami a naslouchal hovorům, byl by slyšel věty jako:

„Viděl jste ho?“

„Ne… Přijel velmi pozdě večer a jeho průvodce ho hned v zavřeném voze odvezl.“

„Kam?“

„To se právě neví. Ale bylo by zajímavé vědět to.“

„Nepřijel přece do Cincinnati proto, aby se tu neukázal. Myslím, že se někde objeví.“

„Ano, pozítří… jak se říká… na velké soutěži ve Spring Grove.“

„A tam bude asi lidí!“

„Umačkají se tam.“

Mínění o hrdinovi dne nebylo však jednotné. Na jatkách, kde jsou lidé nejnáchylnější oceňovat spíš tělesné vlastnosti než vlastnosti duševní, hlavně postavu, sílu a mohutnost svalstva, velmi mnoho robustních zabíječů dobytka krčilo rameny.

„Pověst o něm přehání,“ říkali jedni.

„U nás je dost takových, kteří se mu vyrovnají.“ prohlašovali druzí.

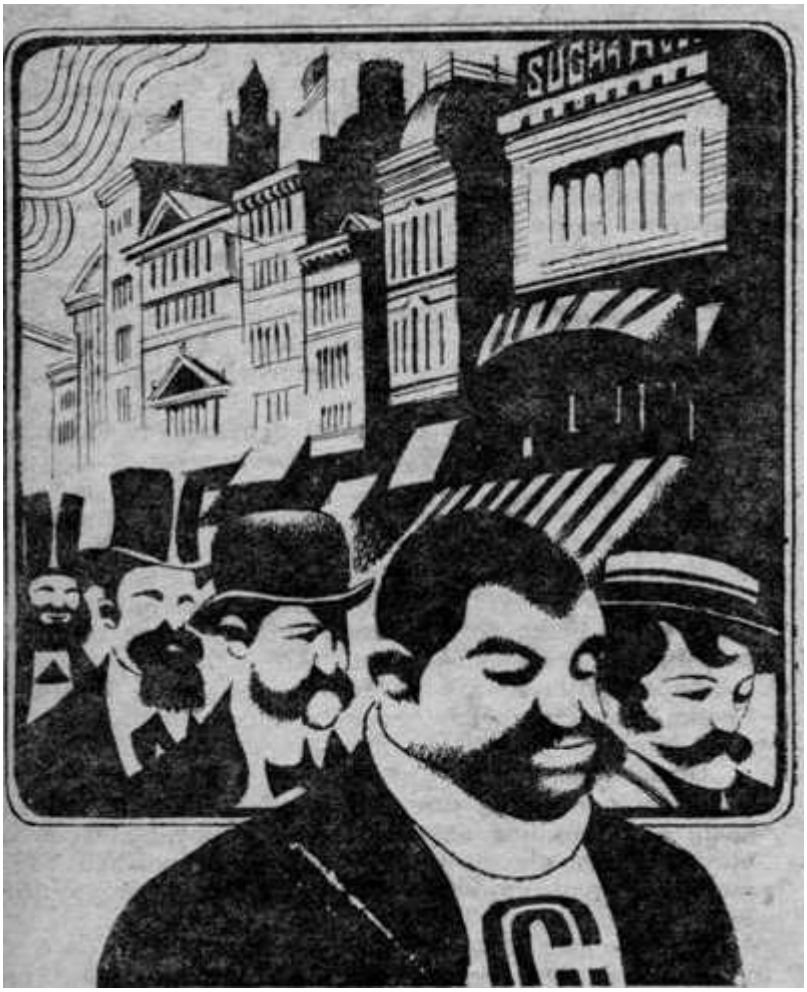

„Podle reklamy měří přes šest stop.“

„Ale stop, které asi nemají dvanáct palců!“

„Musili bychom ho vidět.“

„Přesto se zdá. že má stále šance zvítězit nad všemi soupeři.“

„Nu říká se, že drží rekord. Ale to má jen přilákat lidi, kteří jsou pak ošizeni.“

„My se tady ošidit nedáme.“

„Což nepřijel z Texasu?“ ptal se robustní chlapík s širokými rameny a se silnými pažemi potřísněnými krví z jatek.

„Přímo z Texasu,“ odpověděl mu jeden neméně robustní kamarád.

„Počkáme si tedy.“

„Ano, počkáme. Takových sem přišlo už víc – a byli by udělali lip, kdyby byli zůstali doma.“

„Ale co když vyhraje? Je to možné a neudivilo by mě to.“

Jak je vidět, ocenění byla různá, což by bylo Johna Milnera moc neuspokojilo. Přijel včera do Cincinnati s Torném Crabbem, kterého poslední vrh kostek poslal z hlavního města Texasu do metropole Ohia.

Dne 17. května v poledne dostal John Milner v Austinu telegram s výsledkem vrhu pro indigovou vlajku, pro slavného chicagského rohovníka

Tom Crabbe se mohl rozhodně pokládat za šťastného, dokonce spíš než Max Réal, ačkoli malíř udělal díky zdvojenému vrhu velký skok. Ale poněvadž ho takový hod vracel do Illinois, musil i on body zdvojnásobit na čtyřiadvacet, což ho přeneslo z jedenáctého pole na pětatřicáté.

Před odjezdem z Austinu všichni Johnu Milnerovi blahopřáli Toho dne sázky na Torna Crabbea vzrostly a boxerův kurs stoupl nejen v Texasu, ale i v jiných státech kromě Illinois, kde na něho agentury braly sázky jedna u pěti. což bylo ještě víc než na dosavadního favorita Harrise T. Kymbala.

„A šetřte ho! Šetřte ho!“ doporučovali všichni Johnu Milnerovi. „Nemyslete si, že má konstrukci z meteorického železa a svaly z chromové oceli. Nevystavujte ho nebezpečí! Ať dorazí k cíli bez nehod!“

„Spolehněte se na mne,“ prohlásil stručně trenér. „V kůži Torna Crabbea není Tom Crabbe, ale John Milner!“

„A už žádné plavby po moři!“ dodávali sázkaři. „Ani krátké, ani dlouhé, protože mořská nemoc ho zbavuje těsné i duševní kondice.“

„Což netrvalo dlouho,“ namítl John Milner. „Ale neboj se! Z Galvestonu do New Orleansu žádná plavba nebude. Do Ohia pojedeme vlakem s přestávkami a s procházkami, protože na cestu do Cincinnati máme čtrnáct dní“

Podle určení závěti bylo pětatřicáté pole mapy obsazeno právě tímto hlavním městem. A Tom Crabbe se tak měl dostat před všechny konkurenty kromě kapitána Urricana. Toho dne byl Tom Crabbe dopraven na nádraží za povzbuzování a oslavování svých stoupenců, zabalen z opatrnosti do pokrývek vzhledem k teplotním rozdílům mezi jihem a Texasem Potom vlak vyjel a zamířil přímo k hranicím Louisiany.

Oba cestující si na čtyřiadvacet hodin odpočinuli v New Orleansu, kde byli přijati ještě nadšeněji než předtím. Byl to důsledek stále stoupajícího kursu slavného boxera. Tom Crabbe byl žádán ve všech

sázkových agenturách a jeho kurs stoupal ve všech městech Unie. Sázkařská vášeň se měnila v zuřivost. Noviny odhadovaly výšku sázek na druhého hráče částkou půldruhého miliónu dolarů, a to jen během jeho jízdy z Texasu do Ohiá.

„To je úspěch!“ říkal si John Milner. „A jaké přivítání nás čeká v Cincinnati! To bude přímo triumf. A já mám nápad!“

A nápad Johna Milnera měl ještě víc zvýšit vzrušení a zájem veřejnosti ve věci Torna Crabbea.

Někdo by si byl myslil, že šlo o halasné oznámení příjezdu amerického šampióna pomocí reklamy a o vyzvání nejodvážnějších cincinnatských boxerů k zápasu, z něhož by vyšel Tom Crabbe pravděpodobně jako vítěz, aby pak pokračoval v dalším putování. John Milner by to ostatně jednoho dne stejně udělal, kdyby se mu k tomu naskytla příležitost.

Teď však chtěl dojet v přísném inkognitu, nechat dav sázkařů beze zpráv o favoritovi, vyvolat dojem, že boxer zmizel a že 31. května nebude na určeném místě. A pak ho předvede veřejnosti za takových okolností, že objev boxera bude přijat jako zjevení svatého Eliáše.

John Milner se právě z novin dověděl, i že 30. května bude v Cincinnati velká dobytkářská soutěž, na níž budou významnými cenami odměněna rohatá i jiná dobytčata. Jaká to příležitost ukázat ve Spring Grove Torna Crabbea právě při této hlučné slavnosti těm. kdo už ztratili všechnu naději, že ho spatří. A to v předvečer dne, kdy se měl dostavit na poštovní úřad hlavního města.

Zbytečno dodávat, že John Milner o tom svého společníka neinformoval – a právem. Oba dva odjeli v noci, aniž komu co řekli, a vystoupili na první stanici za New Orleansem. Co se s nimi stalo? Na to se druhého dne ptalo celé město.

John Milner nesledoval původní trasu z Illinois do Louisiany. Cestoval beze spěchu jen v noci, aby přítomnost Torna Crabbea nikde neprozradil. Ve dne odpočívali a starali se. aby nevzbudili nikde pozornost. Tak indigová vlajka se svým trenérem projela státy Mississippi, Tennessee a Kentucky a zastavila se 20. května za prvního rozbřesku v prostém hotelu na předměstí Covingtonu. Teď oběma stačilo přejít jen řeku Ohio a octnout se na půdě Cincinnati.

Tak došlo ke šťastné realizaci nápadu Johna Milnera a Tom Crabbe prošel zcela nepoznán branami hlavního města. Ani nejinformovanější noviny nevěděly, co se s ním stalo. Všechny jeho stopy za New Orleansem zmizely. A co vlastně znamenaly ty hovory, které jsme prve uvedli? A co by si byl pomyslel John Milner, kdyby je byl mohl vyslechnout?

Trenér právem počítal s dojmem, jaký vyvolá nečekané objevení Torna Crabbea na soutěži ve Spring Grove. Obyvatelstvo Cincinnati bylo už zoufalé, že boxera nespatří 31. května, na určeném místě. A sázkaři, kteří na něho vsadili pozoruhodné částky, stále se marně pídili po nějakých zprávách v novinách celé Unie.

Tom Grabbe zatím bez nehod a bez námahy dorazil na hranice Kentucky. Během texaského pobytu nabyl zas své obvyklé síly a tělesné zdatnosti. Cestou z Texasu z toho nic neztratil; byl ve výborné formě. To bude triumf, až se objeví na dobytkářském shromáždění ve Springs Grove!

Ráno po příjezdu se chtěl John Milner projít městem, samozřejmě bez doprovodu toho jedinečného tvora. Před odchodem z hotelu mu řekl:

„Tome, nechávám tě tu samotného. Čekej tady na mne!“

Protože toto doporučení nemělo formu otázky, neměl k tomu boxer co říci.

„V žádném případě nesmíš pokoj opustit,“ dodal John Milner

Kdyby se Tomu Crabbeovi řeklo, že má odejít, odešel by. Řeklo se mu však, že odejít nesmí, a tak neodešel.

„Kdybych se s návratem opozdil,“ pokračoval trenér, „přinesli by ti první a pak druhou snídani, potom přesnídávku, oběd a večeři. Dám patřičné příkazy, takže se o jídlo nemusíš starat.“

Tom Crabbe se tedy starat nebude a za takových podmínek bude klidně čekat na Milnerův návrat. Zamířil se svým obrovským tělem k pohovce, usadil se, lehce ji rozhýbal a pohroužil se do svých nicotných myšlenek.

John Milner sestoupil do hotelové kanceláře, sestavil sled podstatných jídel, která měla být jeho společníku předložena, vyšel z hotelu, zamířil k řece Ohiu, dal se převézt na druhý břeh a vstoupil do obchodní čtvrti města.

Zjistil , že tam panuje značné vzrušení. Snažil se cestou zachytit z hovorů několik slov. Vůbec nepochyboval, že se všichni zabývají brzkým příjezdem druhého hráče.

Tak bloudil John Milner všemi ulicemi mezi spěchajícími lidmi, zastavoval se u hloučků před hostinci a na náměstích, kde se vedly hovory nejhlučnější. Do hovorů se mísily i ženy, které jsou v Americe stejně výmluvné jako všude ve Starém světě.

John Milner byl vrcholně spokojen, ale chtěl vědět, do jaké míry lidi znepokojuje nepřítomnost Torna Crabbea v Cincinnati. Cestou zahlédl ve dveřích jednoho krámu ctihodného uzenáře Dicka Wolgoda s vysokým kloboukem, v černém oděvu a v pracovní zástěře. Vstoupil dovnitř a poručil si šunku, pro niž měl, jak víme, dobré upotřebení. Když bez smlouvání zaplatil, řekl ve chvíli odchodu:

„Zítra je ta soutěž…“

„Ano… úžasný podnik,“ odpověděl Dick Wolgod, „který udělá našemu městu čest.“

..Ve Spring Grove se jistě sejde hodně lidí,“ soudil John Milner.

„Bude tam celé město, pane,“ odpověděl Dick Wolgod se zdvořilostí vlastní všem počestným uzenářům vůči zákazníkovi, který si koupí celou šunku. „Jen si považte, – pane, kdo tam bude předveden!“

John Milner nastražil uši. Trochu ho to zarazilo. Jak mohli lidé vědět, že má v úmyslu předvést veřejnosti ve Spring Grove Torna Crabbea? Řekl:

„Nikdo se tedy nebojí… že by mohlo dojít k nějakému zdržení?“

„Vůbec ne.“

Protože v té chvíli vstoupil do krámu další zákazník, John Milner celý zmatený odešel. Jen se do jeho stavu vmyslete!

Neušel ani sto kroků, když se na rohu páté ulice náhle zastavil, zvedl paže k nebi a upustil šunku na chodník.

Na nároží domu spatřil totiž plakát, na němž velkými literami stálo:

PRIJÍŽDÍ…! PŘIJÍŽDÍ…! PŘIJÍŽDÍ…! PŘIJEL…!

Tohle už přesahovalo všechny meze. Jak to? Jak se tu o příjezdu Torna Crabbea dověděli? Už tu vešlo ve známost, že se nikdo o včasný příjezd šampióna Ameriky nemusí strachovat! Tím byla také vysvětlena radost ovládající celé město a uspokojení projevené uzenářem Dickem Wolgodem!

Je vpravdě nesnadné – ne-li nemožné –, aby slavná osoba unikla důsledkům své proslulosti. John Milner se musel napříště vzdát úmyslu zahalit ramena Torna Crabbea pláštěm inkognita.

Ostatně další plakáty se už neomezovaly jen na ohlášení příjezdu, ale uváděly, že přijel přímo z Texasu a že se zúčastní soutěže ve Spring Grove.

„Co je moc, to je moc!“ zvolal John Milner. „Vědí už o mém úmyslu předvést tam Torna Grabbea..! Ale vždyť jsem nikomu nic neřekl! Aha! Mluvil jsem o tom před Tomem… a ten pitomec, který nikdy neotevře hubu. vyžvanil to nějakému čmuchalovi někde cestou Jinak to není možné.“

John Milner se vrátil na předměstí Covington. vstoupil do hotelu právě k druhé snídani, ale Tomovi o jeho indiskreci neřekl ani slovo. Setrval však při svém úmyslu boxera neukazovat a zůstal až do večera s ním.

Nazítří zamířili oba v osm hodin k řece, přešli po visutém mostě a prošli městskými ulicemi.

Velká dobytkářská výstava se měla konat ve Spring Grove severozápadně od města. Už teď tam proudily davy lidí a John Milner si mohl všimnout, že nikdo neprojevoval žádný neklid. Ze všech stran se valily skupiny veselých a hlučných lidí, jejichž zvědavost měla hv1 brzy uspokojena.

John Milner si před příchodem do Spring Grove pomyslil, že Torna Crabbea všichni poznají podle postavy, vzhledu a tváře, tisíckrát zveřejněné fotografiemi a známé i v nejmenších osadách Unie. A přesto se to nestalo. Nikdo se o boxera nezajímal. Nikomu nenapadlo, že tento obr, srovnávající svůj krok s krokem Milnerovým, je slavný boxer a hráč Hypperboneovy hry, muž, kterého čtyřiadvacet bodů poslalo na pětatřicáté pole do Cincinnati v Ohiu.

Tak dorazili do Spring Grove přesně v devět hodin. Prostranství soutěže už bylo zaplněno. Do hluku diváků se mísilo bučení, bečení a chrochtání zvířat, z nichž ta nejlepší se měla ke své velké cti octnout na stránkách seznamu oceněných.

Uprostřed prostranství bylo pódium, na němž měla být vítězná zvířata vystavena.

A tu dostal John Milner nápad, že by mohl prorazit davem, vystoupit na pódium, vzít s sebou Torna Crabbea a zvolat do velkého shromáždění:

„Tady je Tom Crabbe, šampión Ameriky, druhý hráč Hypperboneovy hry!“

Jaký by to byl nečekaný účin, kdyby se nad rozpáleným davem objevil hrdina dne!

Postrčil proto Torna Crabbea dopředu, a jako by vlečen mocným remorkérem, pronikl vlnami davu, aby vystoupil na pódium.

Ale místo už bylo obsazeno. A kým? Prasetem! Obrovským prasetem, kolosálním prasetem, nestvůrným produktem dvou amerických plemen. Prasetem prodaným za dvě stě padesát dolarů a vážícím tisíc devět set čtyřiapadesát liber!

Byl to představitel suillienského plemene, přivezený z Texasu. Tedy příjezd prasete oznamovaly plakáty v Cincinnati! Prase na sebe soustředilo pozornost všeho obyvatelstva! Prase za potlesku davu představoval jeho šťastný chovatel!

Před touto novou hvězdou vybledla hvězda Torna Grabbea! Před nestvůrným prasetem, které získalo první cenu soutěže ve Spring Grove!

Ohromený John Milner ucouvl. Pak dal Tomu Crabbeovi znamení, aby šel za ním, vrátil se postranními ulicemi do hotelu a odmítl vycházet ven.

III
ŽELVÍM KROKEM

Potvrzuji příjem tří set dolarů od pana Hermanna Titburyho z Chicaga jako pokutu, k níž byl odsouzen rozsudkem ze 14. května pro porušení zákona o alkoholických nápojích.

Calais, Maine, 19. května 1897
Walter Hoek
zapisovatel

Tím skončil dlouhý odpor Hermanna Titburyho, odpor, který trval až do 19. května. Po zaplacení pokuty byla totožnost třetího hráče patřičně ověřena a potvrzeno, že pan a paní Titburyovi cestovali pod jmény pana a paní Fieldových. Po třídenním věznění jim soudce Ordak zbytek trestu prominul. Byl nejvyšší čas.

Toho dne, 19. května v osm hodin ráno, provedl notář Hornbrock šestý vrh kostek a poslal do Calais telegram. Obyvatelé toho městečka, uražení tím, že jeden z hráčů Hypperboneovy hry se u nich skrýval pod falešným jménem, neprojevili se nijak příznivě a Titburyovým se pro u příhodu vysmáli. Zprvu byli nadšeni, že Hypperbone vybral pro svou hru ve státu Maine právě Calais, ale nehodlali odpustit modré vlajce, že se nedala po příjezdu poznat. Proto také Hermannovo jméno nevyvolalo po prozrazení žádný dojem. Jakmile vězeňský strážce manžele propustil, odešli oba lakomci do svého hostince. Nikdo je nedoprovázel, nikdo se po nich cestou neotočil. Oni ovšem netoužili po přízni davu jako Harris T. Kymbal. Měli jediné přání: opustit co nejdříve Calais. Bylo devět hodin ráno a Hermann musil čekat ještě tři hodiny na návštěvu v telegrafní kanceláři. Při snídani se manželé zabývali nad čajem s topinkami pořádáním svých účtů.

„Kolik jsme utratili od odjezdu z Chicaga?“ ptal se manžel.

„Osmadvacet dolarů a sedmatřicet centů,“ odpověděla manželka.

„Tolik?“

„Ano, přestože jsme cestou penězi nemrhali.“

Každý, kdo neměl v žilách titburyovskou krev, mohl se právem divit nad útratou tak malou. Je ovšem pravda, že tato částka vzrostla o tři sta dolarů pokuty, což útraty značně zvýšilo a titburyovskou pokladnu doslova zakrvácelo.

„Jen aby nás telegram z Chicaga nepřinutil k cestě na druhý konec státu,“ vzdychl si pan Titbury.

„A kdyby… musili bychom se tomu podřídit!“ prohlásila pevně paní Titburyová.

„Raději bych se vzdal…“

„Opovaž se!“ zvolala přísná matróna. „Ať to je naposled, co takhle hovoříš, Hermanne! Panebože, vzdát se naděje na šedesát miliónů dolarů!“ Tři hodiny konečně uplynuly. Ve tři čtvrtě na dvanáct děli už oba v místnosti poštovního úřadu a čekali, pochopitelně s velkou netrpělivostí, na telegram. Na poštu se s nimi dostavilo sotva půl tuctu zvědavců. Jaký to rozdíl proti poprasku ve Fort Riley, v Austinu, Santa Fe, v Milwaukee a v Key Westu u telegrafních přepážek!

„Je tady telegram pro pana Titburyho z Chicaga!“ ohlásil úředník.

Vyvolanou osobu přepadla ve chvíli osudového rozhodnutí slabost. Nohy jí podklesly a jazyk zdřevěněl, takže se nemohla přihlásit.

„Zde!“ ozvala se paní Titburyová a zatřásla manželovými rameny.

„Jste skutečně adresátem tohoto telegramu?“ zeptal se úředník.

„Aby nebyl!“ zvolala paní Titburyová.

„Ano, jsem,“ prohlásil konečně třetí hráč. „Zeptejte se na to pana Ordaka! Stálo mě to příliš moc peněz, aby mě ještě někdo kvůli totožnosti týral.“

Nedalo se o tom opravdu pochybovat. Telegram byl proto odevzdán paní Titburyové, která jej roztřesenou rukou otevřela, protože jejímu muži by se to nebylo podařilo.

A slábnoucím hlasem, který ke konci téměř zanikl, četla:

Hermann Titbury, dva body součtem jeden a jeden, Salt Lake City, Utah. Tornbrock.“

Manželský pár se za špatně skrývaného posměchu přítomných zhroutil, takže ho musili usadit na lavici.

Poprvé byli posláni vrhem dvou bodů na druhé pole v Maine, podruhé stejným vrhem na čtvrté pole v Utahu. Čtyři body ve dvou vrzích! A k dovršení všeho po odjezdu z Chicaga na druhý konec Unie měli teď odjet do nejzápadnějšího kouta státu.

Když uplynulo několik minut pochopitelné slabosti, paní Titburyová se vzchopila, nabyla zas své rozhodnosti, s jakou vládla doma, vzala muže za paži a odvlekla ho do hostince.

Ne, měli opravdu hroznou smůlu! Jak daleko už byli před nimi jejich partneři, Tom Crabbe, Max Réal, Harris T. Kymbal a Lissy Wagová, o kapitánu Urricanovi nemluvě. Ti uháněli jako zajíci a manželé Titburyovi se vlekli jako želvy. K tisícům mil z Chicaga do Calais musili teď přidat dva tisíce dvě stě mil z Calais do Salt Lake City.

A jestliže nechtěli hru vzdát, nesměli se už v Calais zdržovat a museli se zříci i několikahodinového odpočinku v Chicagu. V době od 19. května do 2. června se musili dostat do Utahu. A protože paní Titburyová odmítla hru vzdát, opustil manželský pár ještě téhož dne prvním vlakem Calais, doprovázen přáním všeho zdaru – jejich konkurentům. Po takové smůle klesl kurs třetího hráče – byl-li vůbec ještě nějaký – na zcela směšnou výši. Modrá vlajka už nebyla v kursovních záznamech vedena.

Nešťastný pár se nemusil příliš zabývat trasou své cesty. Po příjezdu do Chicaga budou mít k dispozici trať společnosti Union Pacific, po níž se dostanou až do Utahu.

Městečko tím bylo zbaveno přítomnosti nesympatických lidí, kteří se tam projevili jako postavy velmi smutné. Všichni doufali, že náhody ušlechtilé americké hry je do Calais už nepřivedou. Lze věřit, že manželé doufali v totéž.

Za osmačtyřicet hodin vystoupili Titburyovi v Chicagu, samozřejmě značně utrmácení cestováním, které jejich věk a jejich zvyky už těžko snášely. Museli dokonce zůstat několik dní ve svém domě. Pan Titbury byl totiž cestou napaden revmatismem padesátníků, kterého si obvykle moc nevšímal – což byl postup velmi úsporný a v souhlasu **s** jeho neobyčejnou lakotou.

Nohy mu vypověděly službu, takže z nádraží domů se musel dát odvézt.

Jeho příjezd oznámily pochopitelně všechny noviny. Navštívili ho reportéři listu, který mu byl nakloněn. Ale když zjistili jeho stav, musili ho ponechat jeho smůle a sázkové kanceláře už nenašly nikoho, kdo by si na něho vsadil třeba sedm ku jedné.

Nepočítali však s paní Titburyovou, panovačnou dámou, a ona jim to brzy ukázala. Revmatismus svého muže nepřešla nevšímavostí, nýbrž zaútočila na něj. Za pomoci své dragounské služky třela manžela tak silně, že mu div kůži **z** nohou nesedřela. Nikdy žádný kůň nemohl prožít takové hřebelcování. Zbytečno dodávat, že k zásahu nebyl povolán žádný lékař, což snad pacientovi jen prospělo.

Zkrátka zdržení se omezilo jen na čtyři dny. Manželé si však musili vyzvednout několik tisíc dolarů a 24. května ráno se vydali znova na cestu. K dosažení hlavního města mormonů měli ještě čas.

Odpoledne 28. května dorazili do Ogdenu, odkud vede poboční trať do Salt Lake City.

Tam došlo ke srážce. Řekněme však hned, že nikoli ke srážce vlaků, ale ke srážce dvou hráčů, ke srážce, která mohla mít neobyčejné následky.

Toho odpoledne se Max Réal právě vrátil z návštěvy národního parku do Ogdenu. Odtud se chtěl vydat 29. května do Cheyennu, aby si tam vyzvedl zprávu o výsledku třetího vrhu kostek. Ale na nádražním nástupišti se octl tváří v tvář panu Titburyovi, s nímž kráčel v pohřebním průvodu Williama J. Hypperbonea.

Manželský pár se tentokrát střežil cestovat pod falešným jménem. Nechtěl se znova vystavovat nepříjemnostem, jaké jej potkaly v Calais. Cestou se sice manželé prozradit nechtěli, ale v hotelu v Salt Lake City se jistě zapíší pravými jmény. Bylo by přece zbytečné prozrazovat se na cestě jako budoucí milionáři. Dost na tom, že to budou musit udělat v hlavním městě Utahu, a kdyby tam toho chtěli lidé zneužít, pan Titbury se už bude umět ubránit.

Lze si proto představit nepříjemné překvapení modré vlajky, když zaslechla slova fialové vlajky:

„Nemýlím-li se, mám tu čest s panem Hermannem Titburym z Chicaga, mým soupeřem v Hypperboneově hře…“

Manželský pár se zachvěl. Pan Titbury byl zjevně roztrpčen, že budí pozornost veřejnosti. Otočil se a předstíral, že toho dotěravce nikdy neviděl, ač ho samozřejmě velmi dobře poznal.

„Nechápu, pane… ,“ odpověděl. „To se ptáte mne?“

„Odpusťte,“ pokračoval mladý malíř, „nemohu se. přece mýlit. Byli jsme společně na tom úžasném pohřbu v Chicagu. Jsem Max Réal, první hráč.“

„Max Réal?“ podivila se paní Titburyová, jako by to jméno slyšela poprvé.

„Max Réal se vzrůstající netrpělivostí řekl:

„Tak tedy, pane, jste nebo nejste pan Hermann Titbury z Chicaga?“

„Jakým právem se opovažujete mě vyslýchat?“ zeptal se ostře Titbury.

„Ach, tak to s vámi je?“ řekl Max Réal a posunul si klobouk nazad. „Nechcete být tedy pan Titbury, jeden ze sedmi hráčů, poslaný napřed do Maine a pak do Utahu… Dobrá! To je vaše věc. Co se mne týče, jmenuji se Max Réal a cestuji z Kansasu do Wyomingu. A teď dobrý večer!“

Protože vlak do Cheyennu právě odjížděl, skočil malíř Tommym do vagónu a nechal zaražený manželský pár proklínat všechny ty budižkničemu, kterým se říká umělci. V té chvíli se k nim přiblížil muž, který k té scénce se zájmem přihlížel. Byl to chlapík vybraně oblečený, starý i čtyřicet let a s upřímnou tváří vzbuzující důvěru i v lidech nejpodezřívavějších. Uklonil se před paní Titburyovou a řekl: „To je opravdu nestoudný člověk, který by si za svou dotěrnost zasloužil pořádné pokárání… A kdybych se nebal mísit se do věci, do které mi nic není…“

„Děkuji vám, pane.“ odpověděl Hermann Titbury, polichocený podporou člověka tak zdvořilého.

A zdvořilý člověk pokračoval: „Je to opravdu váš spoluhráč Max Réal?“

„Ano… myslím… opravdu…,“ odpověděl pan Titbury, „ačkoli ho příliš dobře neznám.“

„Nu,“ pokračoval neznámý cestující, „přeji mu všechny možné nepříjemnosti za to, že zcela beze studu hovořil s osobami tak úctyhodnými. A vám přeji. pane. abyste ho v té hře porazil… jeho a samozřejmě i všechny ostatní.“

Jen velký hlupák by nepřijal kladně projevy člověka tak zdvořilého a uctivého, gentlemana, který se tolik zajímal o úspěch pana a paní Titburyových.

Ale co to bylo za člověka? Byl to Robert Inglis ze Salt Lake City, který se tam právě toho dně vracel Jako obchodní cestující znal dokonale tento kraj, kterým už řadu let projížděl. Když udal své jméno a zaměstnání, nabídl se velmi galantně manželům jako průvodce a prohlásil, že je dovede do vhodného hotelu.

Jak odmítnout služby pana Roberta Inglise, zvlášť když prohlásil, že vsadil značnou částku na výhru třetího hráče. Vzal nepatrné zavazadlo z rukou paní Titburyové a umístil je ve vlaku, který právě odjížděl do Odgenu. Pan Titbury byl velmi polichocen především tím, že Robert Inglis se o Maxu Réalovi vyjádřil tak, jak si to ten uličník zasluhoval. Mohl si ostatně jen blahopřát k setkání s cestovním společníkem tak příjemným, který mu poslouží v hlavním městě Utahu jako průvodce.

Vše bylo v nejlepším pořádku. Naši cestující nastoupili do vagónu a dlužno říci, že jim nikdy neplynul čas tak rychle jako při této jízdě, s níž ostatně překonali jen vzdálenost padesáti mil.

Pan Inglis byl stejně zajímavý jako neúnavný. A výtečnou paní Titburyovou zajímal především fakt, že pan Inglis byl třiačtyřicátým dítětem mormonské rodiny, ovšem z doby, než president Spojených států mnohoženství mormonům zakázal.

Pan Inglis se rozhovořil o dějinách mormonské sekty a o jejím papeži Brighamu Yougovi a o Elise Snowové, jedné z jeho duchovních žen.

„Byla hezká?“ zeptala se paní Titburyová.

„Odporně ošklivá, paní Titburyová, ale co znamená krása ženy?“

K tomu se paní Titburyová souhlasně usmála. „Jak je slavný Brigham Youg dnes starý?“ zeptal se pan Titbury.

„Je už mrtev… ale kdyby ještě žil, bylo by mu dvě stě let.“

„A co vy?“ zeptala se váhavě paní Titburyová. „Jste ženat?“

„Já, paní? K čemu se ženit, když je mnohoženství zakázáno? Vždyť zvládnout jednu ženu je těžší než zvládnout jich šedesát.“

A pan Inglis se dal své odpovědi do takového smíchu, že se k jeho veselí musil přidat i manželský pár. V půl osmé se vlak zastavil na nádraží v Salt Lake City. Na návštěvu města Titburyovi nepomýšleli. Chtěli si napřed najít vhodný hotel. A protože pan Titbury prohlásil, že nesmí být drahý, navrhl jim jejich průvodce hotel *Úspora.*

Už tento název manžele zaujal a uspokojil. Nechali zavazadla na nádraží, a bude-li jim hotel vyhovovat, vrátí se pro ně. Pak se vydali za svým průvodcem, který jinak nedal a chopil se vaku a přikrývky „výtečné a ctihodné dámy“.

Cestu k hotelu shledali manželé trochu dlouhou, ale protože si mysleli, že čím bude hotel dál od středu města, tím bude levnější, nehodlali si stěžovat.

Konečně v půl deváté, už za úplné tmy, dorazili před budovu, jejíž vzhled pod zataženou oblohou nemohli posoudit.

Za několik minut je hoteliér – dlužno říci, že chlapík hrubé tváře – uvedl do přízemního pokoje vybíleného vápnem a zařízeného jedinou postelí, stolem a dvěma židlemi. To jim však stačilo. Poděkovali panu Inglisovi, který se s nimi rozloučil a slíbil, že pro ně ráno přijde.

Unavení manželé povečeřeli ze zbytků zásob, které jim zůstaly v cestovním vaku, a ulehli. Brzy bok po boku usnuli a oběma se zdálo, že všechna přání pana Inglise se splnila a že nový vrh kostek jim umožnil přeskočit dvacet polí.

Probudili se v osm hodin po dobrém nočním odpočinku. Beze spěchu vstali, protože neměli nic jiného na práci než čekat na svého průvodce, aby si s ním prohlédli město. Nemohli přece odmítnout nabídku Roberta Inglise, který jim chtěl ukázat zajímavosti hlavního města mormonů.

Do devíti hodin se však nikdo neobjevil. Pan a paní Titburyovi vyhlíželi z okna na silnici vedoucí k hotelu.

Hotel *Úspora* stál zřejmě o samotě, protože pan Titbury ani vykloněním z okna nezahlédl žádný dům. Všude byla jen temná hradba borových lesů, táhnoucí se až ke svahům vysokých hor.

V deset hodin stále nikdo. Manželé počali být netrpěliví **a** pociťovali už hlad.

„Pojďme!“ řekla paní Titburyová.

„Pojďme!“ souhlasil manžel.

Otevřeli dveře pokoje a vstoupili do hostinské místnosti, z níž se vycházelo na silnici

Na prahu však stáli dva bídně oblečení chlapi velmi nelákavého vzhledu, s očima otupělýma džinem. Zřejmě strážci východu.

„Ven se nesmí!“ řekli hrubým hlasem panu Titburymu.

„Cože? Ven že se nesmí?“

„Bez zaplacení ne!“

„Bez zaplacení?“

Toto slovo se ze všech anglických slov líbilo panu Titburymu nejméně, týkalo-li se jeho.

„Mám snad zaplatit, abych mohl vyjít? To je snad žert!“

Paní Titburyová, jata náhle neklidem; chápala to jinak a zeptala se:

„Kolik?“

„Tři tisíce dolarů.“

A náhle ten hlas poznala. Byl to hlas Roberta Inglise, který se objevil před vchodem do hotelu.

Ale pan Titbury, méně prozíravý než jeho žena, bral to stále jako žert.

„Sláva!“ zvolal. „Tady je náš přítel!“

„Osobně,“ odpověděl Robert Inglis.

„A stále v dobré náladě.“

„Stále.“

„Ta výzva k zaplacení tří tisíc dolarů je opravdu velmi směšná.“

„Co chcete, pane Titbury?“ odpověděl Inglis. „Je to cena za nocleh v hotelu *Úspora.“*

„To myslíte vážně?“ zeptala se zbledlá paní Titburyová. „Velmi vážně, madam.“

Pan Titbury se chtěl v návalu vzteku prodrapat ven. Dvě mocné paže mu však dopadly na ramena a přibily ho na místo.

Robert Inglis byl docela prostě jeden z ničemů, s jakými se lze setkat v těchto dalekých končinách Unie a kteří jsou vždy připraveni využít jakékoli příležitosti. Třiačtyřicáté dítě mormonského manželství už podvedlo mnoho cestujících pomocí dvou lotrů z bídné krčmy nazvané *Úspora,* dvou hrdlořezů, nebo aspoň zlodějů. Po dotazu Maxe Réala dostal se Inglis na správnou stopu a nabídl manželům své služby. A když se dověděl, že mají u sebe tři tisíce dolarů – což bylo od nich přiznání velmi neopatrné –, zavedl je do osamělé krčmy, kde mu byli vydáni na milost a nemilost.

Pan Titbury to pochopil příliš pozdě.

„Pane Inglisi,“ řekl, „očekávám, že mé necháte okamžitě odejít. Mám v městě co dělat.“

„Ale až 2. června, kdy má přijít telegram,“ odpověděl s úsměvem Inglis. „A dnes je teprve 29. května.“

„Chcete nás tady držet pět dní?“

„Dokonce déle,“ odpověděl zdvořilý gentleman, „ledaže byste zaplatili tři tisíce dolarů dobrým šekem chicagské banky.“

„Bídáku!“

„Chovám se k vám zdvořile, pane Titbury. Račte se tedy chovat stejně zdvořile, pane modrá vlajko!“

„Ale ty peníze! Vždyť je to všechno, co mám.“

„Bohatý pan Titbury si může dát velmi snadno poslat z Chicaga tolik, kolik bude třeba. Jeho pokladna je plná. A uznejte, vzácný hoste, že máte ty tři tisíce v kapse a že já si je z ní mohu klidně vzít. Ale my nejsme zloději! Ta částka je cena noclehu v hotelu *Úspora;* s tím se musíte smířit.“

„Nikdy!“

„Jak je libo.“

Na ta slova se dveře zavřely a oba manželé byli v místnosti uvězněni.

Jak teď zlořečili té prokleté cestě i všem trampotám a nebezpečím, které se na ně snášely. Po pokutě v Calais krádež v Salt Lake City. A jaká smůla, že se tu setkali s tím banditou Inglisem!

„A za to vše může ten ničema Réal“! volal pan Titbury. „Chtěli jsme svá jména až do příjezdu utajit a ten bídák je při plném nádraží vykřikoval na celý Ogden. A ten lupič to musil zaslechnout. Co budeme dělat?“

„Obětovat ty tři tisíce dolarů.“ řekla paní Titburyová.

„Nikdy! Nikdy!“

„Hermanne…!“ řekla jen panovačná a svárlivá žena.

K této tvrdé krajnosti musilo ostatně dojít. Kdyby si pan Titbury umínil odmítat, ti zločinci by ho dokázali přinutit k povolnosti. A kdyby mu peníze vzali a hodili ho, i s manželkou do řeky, kdo by se zajímal o dva cizince, o jejichž přítomnosti v městě nikdo nevěděl?

Ale pan Titbury přesto vzdoroval. Doufal v nějakou pomoc… Co kdyby se na silnici objevil oddíl policie? Nebo kdyby zavolal na pomoc náhodné chodce? Marná naděje! Oba manželé byli odvedeni do místnosti s oknem na vnitřní dvůr. Hrubián hostinský jim tam přinesl trochu jídla. Nebylo rozhodně přehnané chtít za tři tisíce dolarů denní penze kromě ubytování i trochu jídla.

Uplynuly dva dny za stejných podmínek. Nelze vylíčit, do jakého vzteku se dostali oba vězni. Neměli ani možnost spatřit Roberta Inglise, který se držel – patrně ze skromnosti – stranou, aby to snad nevypadalo, že chce použít vůči svým hostům nátlaku.

Konečně se na kalendáři objevil první červen. Nazítří před polednem se měl třetí hráč dostavit osobně na telegrafní úřad v Salt Lake City. Kdyby se nedostavil, ztratil by právo pokračovat v této hře, pro modrou vlajku tak katastrofální.

Ale ne! Pan Titbury nehodlal ustoupit… A neustoupí! Paní Titburyová však v časové tísni rázně zakročila, aby prosadila svou vůli. Co kdyby ty vrtošivé kostky poslaly pana Titburyho do hotelu, do bludiště, do studny nebo do vězení? Nemusit by pak platit dvojí nebo trojí pokutu? A váhal by se zaplacením? Jistě ne! Nuže, v nynější situaci bylo zaplacení stejně nutné, neboť je-li dobré lpět na penězích, je ještě lepši lpět na životě. A protože jejich život je v rukou těch ničemů, je nutné zaplatit!

Pan Titbury vzdoroval až do sedmi hodin, doufaje v pomoc prozřetelnosti. Ta však nepřišla.

Přesně v půl osmé se dal ohlásit velmi milý a zdvořilý pan Inglis.

„Zítra je váš velký den," řekl. „Bylo by dobré, vzácný hoste, kdybyste byl dnes večer v Salt Lake City."

„Ale v tom mi právě bráníte!" zvolal pan.Titbury napůl udušený vztekem.

„Já?" podivil se Robert Inglis s úsměvem. „Stačilo by přece, kdybyste se rozhodl zaplatit svůj účet!"

„Tady to máte!" řekla paní Titburyová a podala Inglisovi svazek bankovek, které vzala napůl mrtvému manželovi.

Pan Titbury div nezemřel, když viděl toho bídáka brát bankovky a přepočítávat je. Neměl také žádnou odpověď na Inglisova slova:

„Je snad zbytečné, abych vám dával potvrzení o příjmu těch peněz, že? Nemějte však strach. Přenesu je na váš účet, vzácný hoste. A nyní mi nezbývá než vyslovit vám s přáním dobrého večera i přání úspěchu v Hypperboneově hře."

Dveře byly Volné a manželský pár už dál neposlouchal. Vyrazil ihned ven.

Byla už skoro noc. takže na cestu ani neviděli Jak teď označí na policii místo této tragikomické scény? Nejdůležitější však bylo dojít do Salt Lake City, jehož světla zářila tři kilometry odtud. Po hodině dorazili manželé konečně do města a ubytovali se v prvním hotelu. Ten je jistě nepřijde tak draho jako hotel *Úspora!*

Nazítří, 2. června, odebral se pan Titbury do šerifovy kanceláře, aby tam přednesl svou stížnost a požádal policii o zatčení Roberta Inglise. Snad bude ještě čas odebrat mu ty tři tisíce dolarů.

Šerif, velmi inteligentní úředník, vyslechl s velkým zájmem výpověď okradeného o krádeži. Naneštěstí nemohl pan Titbury podat o tom hotelu jasnější údaje Zloděj ho tam odvedl večer a pan Titbury odešel také večer. Když hovořil o hotelu *Úspora* na břehu řeky Crescent River, řekl mu šerif, že hotel toho jména nezná a že tímto krajem žádná řeka Crescent River neteče. Bylo tedy velmi těžké toho zločince zatknout. Ten ostatně i se svými kumpány jistě už utekl. A poslat po jejich stopách skupinu detektivů nevedlo by v hornatém a lesnatém kraji k ničemu.

„Jakže se ten člověk jmenuje, pane Titbury?" zeptal se šerif.

„Inglis… mizera… Robert Inglis."

„Ano, to je to jméno, které jste prve udal. Ale když tak o tom přemýšlím, nepochybuji, že jde o proslaveného Billa Arrola… Soudím tak podle způsobu jednání. Není to jeho první kousek."

„A vy jste ho ještě nezatkli?" zvolal zuřivě pan Titbury.

„Dosud ne," odpověděl šerif. „Zatím ho jen sledujeme… Ale dříve nebo později ho dostaneme."

„V mém zájmu by to už mělo být!"

„Ale nebude to v jeho zájmu, až ho posadí na elektrické křeslo… ledaže by ho pověsili."

„A co mé peníze, pane. co mé peníze?"

„Co chcete? Napřed bychom museli toho ďábelského Billa Arrola chytit, což není lehká věc. Mohu vám jen slíbit, pane Titbury, že vám pošlu kus provazu, oběsí-li ho. A nebude-li ještě konec vaší hry, můžete si být s takovým talismanem výhrou zcela jist!"

To bylo vše, co mohl pan Titbury od svérázného šerifa mormonského města dostat.

IV

ZELENÁ VLAJKA

Zelená vlajka patřila Harrisi T. Kymbalovi. Byla to vlajka, která byla posunována na všech mapách, aby značila příjezdy do jednotlivých měst Unie. Jejím majitelem byl čtvrtý hráč podle pořadí, jaké zaujímá zelená barva ve slunečním spektru. Hlavní redaktor *Tribuny* s tím byl velmi spokojen. Není snad zelená barva barva naděje?

Novinář si opravdu nemohl naříkat na svůj osud turisty a hráče. Prvním vrhem kostek byl poslán do Nového Mexika a vrhem deseti bodů ze čtyř a šesti na dvaadvacáté pole v Jižní Karolíně, přímo do hlavního města Charlestonu. Věděl také, že sázkaři se o něho v agenturách přímo perou a že na všech burzách světa se na něho sází v poměru jedné proti devíti. To byl poměr, jakého dosud nedosáhl žádný z jeho soupeřů. Zkrátka reportér byl všude pokládán za favorita hry.

Při odjezdu ze Santa Fe neslyšel naštěstí Isidoria, výtečného kočího, když prohlásil, že by na novináře nevsadil ani pětadvacet centů. Neslyšel to a důvěřoval své šťastné hvězdě.

V době od 21. května do 4. června se měl odebrat do Jižní Karolíny. A protože z Cliftonu cestoval bez potíží vlakem, měl času dost.

Harris T. Kymbal opustil Santa Fe 21. května, tentokrát za přijatelnou cenu. Novému kočímu nemusel blýskat před očima ani stovkami, ani stovkami tisíců dolarů. Večer dojel do stanice Clifton, odkud jel už vlakem přes jižní část Colorada a vystoupil v hlavním městě Denveru.

Dál v cestě nepokračoval a ubytoval se ve výborném hotelu.

V tomto státě strávil pět dní – až do večera 26. května. Ráno 27. května se rozloučil s velkým shromážděním příznivců a večer 28. května přijel do Saint Louisů.

V tomto velkém městě se Harris T. Kymbal nehodlal zdržet. Znal je a doufal, že ho tam náhoda hry nepošle, protože leželo na dvaapadesátém poli, kde bylo v ušlechtilé „husí hře“ umístěno vězení.

Zdálo se, že jeho cestu nic nepřeruší a že novinář bude ve stanovený den v Charlestonu. A přece chybělo jen málo a nebyl by se tam dostal. Hrozilo mu dokonce, že nebude moci v cestě pokračovat v důsledku události, kterou nemohl nikdo předvídat.

Ve čtvrt na osm kráčel Harris T. Kymbal po nádražním nástupišti, aby se přeptal na odjezdy vlaků. Náhle se však srazil s jakýmsi chlapíkem, který právě vyrazil z jedné kanceláře.

Okamžitě si vyměnili několik líbezností.

„Nemotoro!“

„Hrubiáne!“

„Dívejte se před sebe!“

„A vy zase za sebe!“

A ještě další slova, která třaskala jako výstřely z revolverů podle stupně rozlícení.

Jeden z,mužů byl rozzuřen na nejvyšší míru. A nebylo divu, protože to byl sám Hodge Urrican.

Harris T. Kymbal svého soupeře ihned poznal.

„Kapitán!“ zvolal.

„Žurnalista!“ zazněla odpověď jako rána z děla. Byl to opravdu kapitán Urrican, tentokrát bez svého věrného Turka. A bylo lepší, že se Turk nemohl do hádky vmísit. Jistě by ji byl vehnal do krajnosti.

Tak tedy kapitán Urrican nejenže přežil ztroskotání *Chicoly,* ale navíc našel možnost jak se dostat z Key Wesu. Ale jak? Rozhodně musel dokončit cestu velmi rychle, když byl 25. května ještě na Floridě. Bylo to opravdové vzkříšení, víme-li, v jakém stavu byl v Key Westu. Vždyť jeho soupeři museli už věřit, že hra sedmi bude pokračovat jen v šesti.

Zkrátka v Saint Louisů se octl Hodge Urrican z masa krve, jak jeho soupeř při srážce právě zjistil. Náladu však měl ještě mizernější než jindy. A bylo to pochopitelné. Vždyť byl na cestě do Kalifornie s povinností vrátit e odtamtud do Chicaga, aby po zaplacení trojnásobné pouty začal hrát znovu.

Harris T. Kymbal jako čestný chlap pokládal za svou povinnost představit se mu a dodat:

„Gratuluji vám, kapitáne. Vidím, že nejste mrtev.“

„Ne, pane, nejsem… ani po srážce s takovým nemehlem, Jsem dokonce schopen pohřbít každého, kdo by se nad z mé smrti radoval.“

„Myslíte tím mne?“ zeptal se reportér se zamračením.

„Ano, pane,“ odpověděl Hodge Urrican s přímým pohledem do protivníkových očí. „Ano, vy velký favorite!“

Zdálo se, že ta slova přežvykuje a drtí mezi zuby.

Harris T. Kymbal, muž celkem málo trpělivý, počínal se rozehřívat.

„Zdá se mi, že návrat do Chicaga přes Kalifornii nevede lidi ke zdvořilosti," řekl.

Tím zasáhl kapitána na citlivém místě. „Vy mě napadáte, pane…"

„Pokládejte si to zač chcete."

„Pokládám to za ničemnost a vy se mi ze své drzosti zodpovíte!"

„Třeba hned, chcete-li…"

„Ano… kdybych měl čas," hulákal Hodge Urrican. „Ale já čas nemám!"

„Udělejte si ho!"

„Jestli něco udělám, pak to bude jedině to, že vsednu na vlak, který právě odjíždí a který nemohu zmeškat."

Opravdu, vlak zahalený mrakem uhelného kouře se právě s pískáním rozjížděl. Kapitán nemohl ztrácet ani vteřinu. Vyšvihl se na stupátko mezi dvěma vagóny a zvolal strašným hlasem:

„Pane žurnalisto, ještě o mně uslyšíte! Zatraceně uslyšíte!"

„Kdy?"

„Ještě dnes večer… v hotelu *Evropa!"*

„Budu tam," odpověděl Harris T. Kymbal. Ale sotva vlak vyjel, zvolal:

„Výborně! To zvíře se zmýlilo! Nenasedlo na vlak do Omahy! Jede tam, kde nemá co dělat! Ale to mu patří!"

Ten vlak opravdu jel směrem na východ, kterým měl jet Harris T. Kymbal do Charlestonu.

Hodge Urrican se však nezmýlil. Vracel se prostě na předešlou stanici, do Herculanea, kde na něho čekal Turk. Kapitánova zavazadla zůstala totiž někde trčet. Mezi kapitánem a přednostou stanice došlo k ostré výměně názorů, při níž Turk přednostovi vyhrožoval, že ho hodí zaživa do kotle jedné z lokomotiv. Jeho velitel ho však uklidnil. Pak využil odjíždějícího vlaku a dostavil se osobně se svou stížností na nádraží v Saint Louisů. Záležitost se rychle urovnala a zavazadla byla telegraficky vyžádána právě ve chvíli, když Hodge Urrican vycházel z kanceláře, aby se vrátil do Herculanea, a srazil se přitom s novinářem.

Když Haris T. Kymbal viděl svého soupeře vyjíždět, o nic se už nestaral. Vrátil se do hotelu *Evropa,* kde byl ubytován. Po obědě se vydal na dlouhou procházku městem. Při návratu mu doručili dopis došlý posledním vlakem z Herculanea.

Skutečně jenom člověk, který měl mozek takového složení jako Hodge Urrican, mohl napsat podobnou epištolu.

Pane čtvrtý spoluhráči, jistě máte revolver stejně jako já. Zítra ráno v sedm hodin odjíždím z Herculanea vlakem do Saint Louisů. Vyzývám Vás, abyste ve stejnou hodinu vsedl na vlak odjíždějící ze Saint Louisů do Herculanea. Ani na mém, ani na Vašem cestovním plánu se tím nic nezmění.

Oba vlaky se setkají v sedm hodin sedmnáct minut. Nejste-li člověk, který vráží do lidí bez omluvy, buďte v té době sám na zadní plošině posledního vozu před zavazadlovým vagónem. Já budu stát na poslední plošině posledního vozu svého vlaku. Tak budeme mít příležitost vyměnit si několik střel.

Kapitán Hodge Urrican

A to ten strašný člověk neřekl Turkovi ani o hádce, ani o této výzvě. Bál se, že by tím záležitost ještě zhoršil.

Jestliže však hledal soupeře sobě rovného, nemohl udělat nic lepšího než obrátit se na novináře *Tribuny.* Ten byl v takových záležitostech vždy na výši.

„Nu, jestli si ten prosolený námořník myslí, že se leknu, pak se mýlí!" zvolal reportér. „Budu na plošině přesně v určenou dobu, protože on tam bude jistě také. A zelená vlajka novináře se přece neskloní před oranžovou vlajkou nějakého kapitána!"

Je pochopitelné, že to všechno nemohlo ve svérázné Americe nikoho udivit.

A tak druhého dne přišel Harris T. Kymbal před sedmou hodinou na nádraží, aby nasedl do vlaku jedoucího přes Herculaneum do města Columbus na hranicích Tennessée.

Vybral si místo v posledním vagónu, jehož plošina byla spojena můstkem se zavazadlovým vozem. Tam se pohodlně usadil. Za sedmnáct minut se měl odebrat na své bojové stanoviště.

Ve vagónu bylo s reportérem asi dvanáct cestujících.

Když se Kymbal podíval poprvé na hodinky, bylo sedm hodin pět minut. Měl tedy ještě dvanáct minut čekat – a čekal určitě klidněji než jeho soupeř.

V sedm hodin čtrnáct minut vstal, vyšel – na plošinu, vytáhl z kapsy revolver, přesvědčil se, že je nabitý, a čekal.

V sedm hodin šestnáct minut se ozval stoupající hukot druhého vlaku, který přijížděl od Herculanea.

Harris T. Kymbal zdvihl revolver do výše očí, připraven sklonit jej do vodorovné polohy.

Lokomotivy se právě míjely a nechávaly za sebou kotouče bílé páry.

Půl vteřiny poté zazněly současně dvě rány.

Harris T. Kymbal ucítil závan větru od kulky, která minula těsně jeho tvář. Zároveň vyslal i svou kulku.

Oba vlaky pak zmizely v dálce.

Netřeba si myslet, že dva výstřely někoho ve vagónu polekaly. To nemohlo nikoho vyrušit. Harris T. Kymbal se také zcela klidně vrátil na své místo, aniž věděl, zda kapitána zasáhl.

Večer 2. června dojel novinář do Charlestonu. Tam se z novin dověděl, že nerozlučná dvojice – kapitán a Turk – dorazila 31. května do Ogdenu a pustila se plnou parou do daleké Kalifornie.

„To je opravdu výborné!“ řekl si novinář. „Ani nelituji, že jsem ho chybil. Je to sice medvěd, ale medvěd s celkem lidskou tváří.“

Noviny však nepřinesly žádnou narážku na železniční souboj, o kterém věděli jen jeho účastníci. A nezveřejní to nikdy.. , ledaže by to jeden z nich prozradil. Spolehněte se však na mlčenlivost výrobce senzačních článků!

Psát o nadšeném přijetí Harrise T. Kymbala v Charlestonu by nestačilo. Bylo to úplné delirium, protože obyvatelé tohoto města pokládali novináře za nejnadějnějšího ze všech sedmi hráčů S ostatními vůbec nepočítali. Pro ně existoval jen jeden hráč – a sice ten, koho jim právě deset bodů poslalo. Jako kdyby už měl Hypperboneovy milióny v kapse.

Host tak vřele přijatý byl samozřejmě zavázán městu dluhem vděčnosti. Prohlásil, že vyhraje-li, má v úmyslu založit v Charlestonu nemocnici pro chudáky bez domova, a nutno dodat, že na radnici se hned dostavila spousta ubožáků, aby se dali zapsat, a zajistili si tak místo v tomto dobročinném zařízení. Jak je vidět, příští výherce se ukázal v Charlestonu ještě šlechetnějším než v Denveru.

Konečně přišel za samých oslav večer 3. června, kdy byla na počest Harrise T Kymbala uspořádána veliká hostina A na ní se ozývalo volání, které vítr zanášel až nad širé moře:

„Sláva Harrisi T Kymbalovi! Sláva čtvrtému hráči! Sláva zelené vlajce! Sláva velkému favoritu Hypperboneovy hry!“

V

JESKYNĚ V KENTUCKY

Podle sázkových záznamů z 26. května v Chicagu – a i v jiných městech – sázelo se hodně i na Lissy Wagovou. Její kurs stoupl na poměr tři ku sedmi. Zpočátku jí nebyl kurs příliš příznivý, protože sázející se báli, že tak mladá dívka nedokáže vzdorovat námaze neustálého přemísťování. A nadto její nemoc velmi snížila důvěru, kterou v lidech dívka budila.

Ale zdraví páté hráčky bylo teď výborné. A druhý vrh kostek byl nesmírně šťastný, protože dvojí šestka poslala dívku do Kentucky. Cesta tam byla jen několik set mil dlouhá, a k tomu Kentucky zaujímalo místo na osmatřicátém poli mapy. Plynulo z toho, že Lissy Wagová dvěma skoky zdolala přes polovinu všech polí. Není proto divu, že Jovita Foleyová mávala vítězně vlajkou přidělenou její přítelkyni a že už ji viděla vlát nad Hypperboneovými milióny.

Dalo se proto předpokládat, že se Lissy Wagová zajímá o své stoupající šance i o náhlý obrat, který jí přinesl přízeň veřejnosti, a že na to bude po příjezdu do Chicaga patřičně hrdá.

Víme už, že 23. května pospíchala Lissy s Jovitou z Milwaukee. aby se tam nesetkala s tajemným XKZ. Jinak by byla musela zaplatit pokutu, postoupit své místo sedmému hráči a začít hru znovu.

Obě přítelkyně se vrátily do Chicaga v dokonalém zdraví. Jejich návrat oznámily všechny noviny a do jejich domu se dostavilo několik reportérů.

V důsledku této návštěvy uveřejnil *Chicagský hlasatel* ještě ten večer interview, z něhož vyplynulo, že obě dívky jsou v „dokonalé formě". (Pod žlutou vlajkou byly teď uváděny všude obě dvě, což se Jovitě docela zamlouvalo.) Přes Jovitiny námitky zůstaly dívky v Chicagu pět dní. Úspornější bylo zůstat doma a neutrácet zbytečně peníze po hotelích. A bylo i rozumnější čekat zde až do předvečera dne, kdy měl Tornbrock telegrafovat do Kentucky. Ale 27. května to Jovita už nevydržela a zeptala se:

„Kdy odjedeme?"

„Máme ještě čas," odpověděla Lissy. „Uvaž, že tam máme být do 6. června… a dnes je teprve 27. května. To je plných deset dní a víš přece, že v Kentucky jsme za čtyřiadvacet hodin."

„Jistě. Lissy, ale nejedeme jen do Kentucky, ani do jeho hlavního města, ale do Mamutích jeskyň, do jednoho z divů Spojených států, ne-li divů celého světa! Je to skvělá příležitost k návštěvě těchto jeskyň, má drahá. A ten ctihodný pan Hypperbone měl báječný nápad, že nás tam posílá."

„Za to nemůže pan Hypperbone, ale kostky svými dvanácti body."

„Jak to? Nevybral Mamutí jeskyně v Kentucky on? Já mu za to budu vděčná po celý svůj život… a byla bych mu vděčná i po celý jeho život, kdyby už neodpočíval na hřbitově! Je ovšem pravda, že kdyby už nebyl na onom světě, nemohly bychom o jeho dědictví hrát… Ale řekni mi konečně, kdy odjedeme!"

„Hned, jak budeš chtít."

„Pak tedy… zítra ráno."

„Dobrá, ale musíme vykonat poslední návštěvu u pana Marshalla Fielda."

„Máš pravdu, Lissy."

Během této návštěvy pan Marshall Field a zaměstnanci jeho obchodu nešetřili poklonami a povzbuzováním páté hráčky a její nerozlučné přítelkyně.

Nazítří odvezl vlak obě cestovatelky sto třicet mil daleko do Indianopolisu.

V hotelu, kde se ubytovaly a udály svá jména, lidé si je navzájem pletli. Během této hry se Jovita projevovala důrazněji než skromná Lissy.

Dne 29. května ve čtvrt na devět odjely obě do Louisvillu na levém břehu řeky Ohio na hranicích Indiány a Kentucky. Dorazily tam v jedenáct devětapadesát. Odpoledne si prohlédly hlavní části města. Nakonec velmi unaveny – což Jovita nechtěla přiznat a Lissy přiznala – vrátily se v devět hodin večer do hotelu.

„Dobrou noc," řekla Jovita, když si lehla.

„Kdy odjedeme?" zeptala se Lissy.

„Zítra ráno."

„To je brzo. Jovito. K cíli cesty nám stačí několik hodin. Máme dost času…"

„Jde-li o Mamutí jeskyně, není času nikdy dost," odpověděla Jovita. „Dobře se vyspi, Lissy. Vzbudím tě!"

A tak nebylo divu, že druhého dne ráno už odvážel vlak obě dívky jižním směrem k jeskyním vzdáleným asi stopadesát mil.

Před polednem vystoupily obě přítelkyně před hotelem *Mamut,* podnikem první třídy, stojícím přímo u vchodu do jeskyň uprostřed nádherné krajiny.

Jovita přes sžíravou zvědavost musila návštěvu Mamutích jeskyň odložit na druhý den. protože všichni průvodci už byli pryč. Mohla však využít volného času k procházce kouzelným údolím podél stinných břehů říčky, která se tisícerými peřejemi vlévá do Green Riveru.

Hotel byl pozoruhodně zařízen pro pohodlí četných turistů. Cestovatelky dostaly pokoj s vyhlídkou do údolí, což se hlavně jedné z nich velmi líbilo. Obě dívky byly v této části Kentucky už s určitou netrpělivostí očekávány.

V této roční době se tam už sjíždělo mnoho turistů dychtících po prohlídce Mamutích jeskyň. Jovita to mohla zjistit v šest hodin večer, když zvuk strašného gongu zva1 podle zvyku amerických hotelů hosty do jídelny.

Guvernér státu Illinois, John Hamilton, který tam byl právě jako turista, posadil si Lissy po své pravici a Jovitu po levici. Po výtečném obědě zazněly nadšené přípitky šampaňským na vítězství půvabné favoritky Hypperboneovy hry.

Když se dívky v deset hodin večer vrátily do svého pokoje, zeptala se Jovita: „Tak co tomu říkáš?“

„Vůbec nic,“ odpověděla Lissy.

„Jakže? Tebe takové přivítání nedojalo? Ani způsob, s jakým s námi jednal pan guvernér? Ani ti milí turisté, kteří si na nás – jak jsem přesvědčena – vsadili?“

„Ubožáci!“

„Nechceš jim snad projevit vděčnost výhrou v té hře?“

„Chci spát a to je vše,“ prohlásila Lissy. „Půjdu si lehnout a vyzývám tě, abys udělala totéž.“

„Mám jít spát! Cožpak mohu?“

„Dobrou noc, Jovito.“

„Budiž… dobrou noc, ty vílo s milióny!“ odpověděla Jovita, která si patrně smočila rty v šampaňském trochu víc.

A se zívnutím dodala:

„Ach, chtěla bych, aby už bylo zítra.“

Zítřek se jako obvykle dostavil a začal nádherným východem slunce, které Jovitu o dvě hodiny předešlo.

Lissy nedokázala vzdorovat výzvě své přítelkyně. Vstala tedy, oblékla se a v osm hodin byly obě dívky připraveny k odchodu z hotelu.

Bylo teprve 31. května a Lissy měla do 6. června plných šest dní času.

Při dobrém využití musila tato doba stačit i nejzvědavější návštěvnici jeskyň, jako byla Jovita Foleyová.

Se skupinou turistů a s průvodcem absolvovaly dívky kouzelnou prohlídku nádherných jeskyň, opravdového divu světa. Jovita se připojila k obdivu ostatních slovy:

„Lituješ, Lissy, své cesty?“

„Ne, Jovito. Je to opravdu úžasně krásné.“

Po nesmírně únavné prohlídce výborný oběd a noční odpočinek vrátily oběma přítelkyním síly k druhému dni podzemních exkurzí.

Konečně uplynul pátý den pobytu v oblasti Mamutích jeskyň. Do kanceláře hotelu měl 6. června dojít notářův telegram. Vzhledem k zájmu shromážděných turistů o pátou hráčku proběhne asi zítřek v horečném očekávání a v netrpělivosti, kterou snad jen Lissy nebude projevovat.

Toho večera byl oběd zakončen stejně vřelými přípitky jako jindy. John Hamilton podle zvyku všech guvernérů jmenovat do svých štábů i ženy, propůjčil Lissy Wagové hodnost plukovníka a Jovitě Foleyové hodnost poručíka illinoiské policie.

První z nových důstojnic pokládala při své skromnosti tolik poct za trapnost, ale druhá to přijala tak, jako by nosila uniformu odedávna.

Když se večer obě vrátily do svého pokoje, Jovita s vojenským pozdravem zvolala:

„Tak co, paní plukovnice, je vše v pořádku?“

„Je to čiré bláznovství,“ odpověděla Lissy, „a já se bojím, že to skončí opravdu špatně.“

„Mlč, prosím tě, nebo zapomenu, že jsi má nadřízená, a ztratím povinnou úctu!“

Ale po upřímném políbení Jovita ulehla a za chvíli se jí zdálo, že byla jmenována generálem.

Ráno se už v osm hodin tísnili lidé před telegrafním úřadem, kde čekali na depeši poslanou z Chicaga notářem Tornbrockem.

Nelze popsat vzrušenost davu, který zavalil obě přítelkyně svými sympatiemi. Kam je náhoda vyšle? Nebudou muset jet až na konec Ameriky? Získají další výhodu před svými soupeři?“

Po půlhodině zazněl zvonek telegrafu.

Přišla depeše na jméno Lissy Wagové, Kentucky, hotel *Mamut,* Mamutí jeskyně.

K jakému překvapení, zklamání, a dokonce zoufalství však došlo, když Jovita rozechvělým hlasem četla:

Čtrnáct bodů ze sedmi a sedmi, dvaapadesáté pole, Saint Louis, Missouri.
Tornbrock

Bylo to pole s vězením, kde musila Lissy po zaplacení trojité pokuty zůstat tak dlouho, dokud ji některý ze stejně nešťastných hráčů obsazením jejího místa nevysvobodí.

VI
ÚDOLÍ SMRTI

Dne 1. června ráno vyjel z kalifornského Staktonu velkou rychlostí vlak směrem na jihovýchod.

Souprava, složená jen z lokomotivy, jednoho vagónu a zavazadlového vozu, jela mimo jízdní řád, tři hodiny před vlakem projíždějícím částí Kalifornie na trati ze Sacramenta k arizonským hranicím.

Kraj, kterým vlak projížděl, nepoutal nijak pozornost cestujících. Ale byli ve vlaku vůbec nějací cestující? Určitě byli, protože za okny se občas objevily dvě hlavy, aby hned zase zmizely. Byly to hlavy drsného, ne-li divokého vzezření. Okno bylo občas spuštěno silnou chlupatou rukou s dýmkou mezi prsty. Po vyklepání popela se paže zase stáhla dovnitř.

Co to bylo za tajemné cestující? Odkud a kam jeli? Patřili snad mezi divoké Kaliforňany spěchající za novými nalezišti zlata? Mohli to být i zakladatelé nových farem, členové společnosti pro polnohospodářskou těžbu, postrach drobných pěstitelů hlavně pro kapitálovou podporu Anglie? A jak by také nevolal po investicích kraj, kde réva rodí několikakilové hrozny a hrušně hrušky o objemu půldruhé stopy?

Rozhodně to musili být lidé velmi bohatí, když si dopřáli zvláštní vlak, přestože měli k dispozici pravidelné spoje Jižního pacifiku. Bylo by je to stálo jen půldenní zpoždění a ušetřili by několik tisíc dolarů, které zřejmě ušetřit nehodlali.

Lokomotiva uháněla plnou parou. Protože na této tratí neprojíždělo spojů příliš mnoho, mohl být snadno vyslán zvláštní vlak. Šlo ostatně jen o krátký úsek trati z Rena do Keeleru, tedy asi dvě stě čtyřicet mil, což znamenalo šest až osm hodin jízdy.

Tak tomu skutečně bylo, aniž nějaká příhoda přivodil sebemenší zpoždění.

Bylo jedenáct hodin dopoledne, když lokomotiva naposledy zahoukala čtvrt míle před nádražím v Keeleru, kde zastavila.

Na nástupiště vyskočili dva muži s nezbytnými zavazadly s kufříkem a s kabelou s potravinami, která nebyla zřejmě ještě otevřena. Oba měli ještě po cestovním vaku a pušku.

Jeden z mužů přistoupil k lokomotivě a řekl strojvedoucímu: „Počkejte!“

Jako by šlo o kočího, kterého zákazník opouští jen na krátkou dobu.

Strojvedoucí na souhlas přikývl a odjel s vlakem na vedlejší kolej, aby uvolnil průjezd nádražím.

Cestující se svým společníkem zamířil k východu, kde se setkal s mužem, který tam už na něho čekal.

„Je tady vůz?“ zeptal se úsečně.

„Od včerejška.“

„Připravený k jízdě?“

„Ano.“

„Jeďme tedy!“

Za chvíli se oba cestující usadili v pohodlném autu se silným motorem a vyjeli rychle západním směrem.

Čtenář v obou cestujících jistě už poznal kapitána Urricana a jeho věrného Turka, ačkoli se neprojevili svou vrozenou nerudností ani vůči strojvedoucímu zvláštního vlaku, který ostatně dojel do nádraží ve stanovenou dobu, ani vůči šoférovi auta, který byl v Keeleru už dávno na svém místě.

Jakým zázrakem se však objevil Hodge Urrican v tomto malém kalifornském městě, patnáct set mil od Floridy, když ještě před týdnem byl napůl mrtev na poštovním úřadě v Key Westu? Za jakých výjimečných okolností došlo k jeho přesunu v čase tak krátkém? Jak se zde mohl octnout šestý hráč, pronásledovaný pekelnou smůlou a zřejmě už neschopný pokračovat ve hře. znovu však rozhodnutý dohrát ji až do konce?

Čtenář jistě nezapomněl, že trosečník z *Chicoly* byl převezen v bezvědomí do telegrafní kanceláře. Telegram odeslaný ráno z Chicaga došel tam přesně v poledne. Ale s jak zoufalou zprávou! S výsledkem nešťastného vrhu kostek – pět bodů ze dvou a tří!

Po tomto hodu musil kapitán z třiapadesátého pole na pole osmapadesáté, z Floridy do Kalifornie. Znamenalo to projet celou Unií od jihovýchodu až na severozápad. A ještě nešťastnější okolnost byla v

tom, že toto pole bylo „pole smrti“, které William J. Hypperbone umístil do údolí Smrti. Tam se musel hráč odebrat, zaplatit trojnásobnou pokutu a vrátit se do Chicaga! A to poté, co prvním hodem začal tak šťastně!

Když Hodge Urrican po Turkově energickém tření a po neméně účinných lécích přišel k sobě, čekal ho nový otřes, který u něho vyvolal strašný záchvat vzteku, jaký u něho Turk nikdy nezažil. Ale to ho právě postavilo na nohy.

Naštěstí pro přítomné osoby nebyl mezi nimi nikdo, na kom by si byl mohl kapitán vylít zlost, a Turk neměl možnost kapitána ve vzteku ještě překonávat.

Hodge Urrican řekl jen jediné slovo, které v této kritické situaci nabylo historického významu: „Odjeďme!“

To slovo bylo přijato mrazivým tichem. Turk však musil svému veliteli říci, kde je a co se mu stalo. O ztroskotání goelety, o převozu cestujících do Key Westu, kde nenašli žádnou loď připravenou k plavbě do Alabamy nebo Louiiany a kde musel kapitán zaplatit patronovi *Chicoly* sjedanou částku.

Teď byl Hodge Urrican přibit ke skále jako Prométheus jeho játra měla být užírána supem netrpělivosti… a bezmocnosti.

Ve čtrnácti dnech, které mu byly určeny, měl se přemístit z Floridy do Kalifornie a z Kalifornie zpět do Chiaga. Slovo „nemožnost“ existuje ve všech jazycích, dokonce i v jazyku Američanů, ačkoli se všeobecně pokládá a výraz, který Yankeeové ze svého slovníku vymazali. Když si Hodge Urrican uvědomil okolnosti ztracené hry nemožnost opustit ihned Key West, počal v druhé krizi k strašně zlořečit, proklínat a vyhrožovat, že se okna poštovního úřadu třásla. Turkovi se však podařilo ho utišit kovými projevy zuřivosti, že ho kapitán musel uklidovat.

Byla to však strašná rána ješitnosti hráče; který se musil brzy vzdát a sklonit svou vlajku před vlajkami všech soueřů.

Právem se říká, že na tomto světě existuje jen štěstí a neštěstí. Dobré a zlé chvíle se v životě směšují a střídají rychlostí někdy až elektrickou. I v kapitánově případě se zásahem vpravdě zázračným zdánlivě zoufalá situace táhle změnila k dobrému.

V půl jedné ohlásil keywestský semafor loď ve vzdálenosti pěti mil.

Skupina zvědavců shromážděných před poštovním úřadem se odebrala s Hodgem Urricanem a Turkem v čele na výšinu, odkud byl výhled na širé moře.

V dáli se objevila loď. Byl to parník rozvinující na oboru dlouhé pruhy dýmu.

Diváci si však říkali:

„Pluje vůbec do Key Westu?“

„A pluje-li sem, zastaví tady? A bude hned zase odplouvat?“

„Ale kam popluje? Do Alabamy, do Louisiany, do New Orleansu, nebo Pensacoly?“

„A i když popluje do některého z těchto přístavů, je natolik rychlý, aby tam dojel za osmačtyřicet hodin?“

Jak je vidět, musil by splnit čtyři podmínky.

A parník skutečně všechny čtyři splnil.

Prezident Grant se měl v Key Westu zdržet jen několik hodin. Ještě večer musel vyplout na cestu do Mobile. Byl to velmi rychlý parník, jeden z nejrychlejších v celé obchodní flotile Spojených států.

Je jistě zbytečné dodávat, že Hodge Urrican a Turk byli přijati na palubu jako cestující a že kapitán Humper se zajímal o Urricana tak, jako se zajímal kapitán *Shermana o* Torna Crabbea. Ale na klidném moři a v lehkém jihovýchodním větru dosáhl *Prezident Grant* své nejvyšší rychlosti – dvaceti uzlů – a v noci 27. května dorazil do Mobile.

Po uznalém zaplacení za přepravu nasedl Urrican s Turkem do prvního vlaku směrem k Saint Louisů.

Tam došlo k incidentu, o němž už víme, k nesnázím s přednostou stanice v Herculaneu, k setkání s Harrisem T. Kymbalem, k výzvě na souboj a k výstřelům z revolverů. Vlak odvezl kapitána do Rena, odkud Urrican 31. května odjel na stanici Keeler.

Ale byl-li kapitán Urrican v Keeleru, nemohl být ještě v kalifornském údolí Smrti, kam se měl dostavit.

Ale v Saint Louisů dostal kapitán dobrý nápad. Telegrafoval do Sacramenta, mohou-li poslat do Keeleru auto, aby tam čekalo na jeho příjezd.

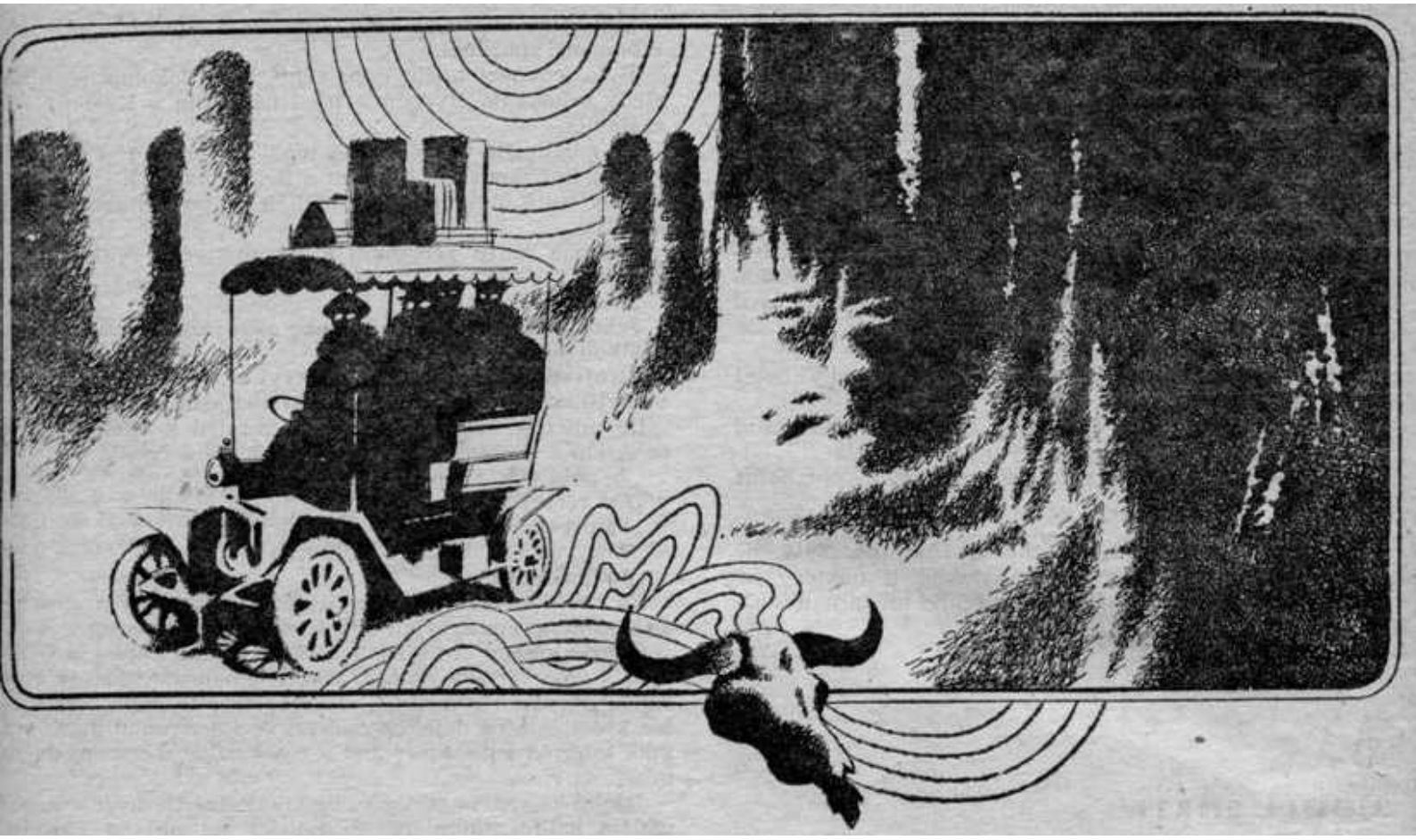

Dostal souhlasnou odpověď. Na nádraží pak skutečně čekal výborný automobil. S tím mohl být za dva dny v údolí Smrti, za dva dny zpět a do 8. června se vrátit do Chicaga. Ke starému mořskému vlku se rozhodně štěstí vracelo.

Při tomto uspořádání bylo auto 1. června při příjezdu zvláštního vlaku v Keeleru, vyjelo ihned z města a zamířilo na východ k údolí Smrti.

Byl to výtečný vůz a měl s sebou pohonné látky na celý týden. Mohl tedy bez doplňování paliva ujet snadno tři sta mil tam a zpět.

Hodge Urrican a Turk se usadili na pohodlná sedadla. Šofér s mechanikem seděli vpředu. Kapitán proti svým zvykům zůstával stále zamlklý a Turk z něho nedostal ani slovo. Kapitán nemyslel na nic jiného než na to, co ho čeká. Jako by byl hypnotizován tím třiašedesátým polem, nyní tak vzdáleným, když předtím byl už tak blízko. Nešlo mu však o peníze, které ho stál poslední vrh kostek. Nemyslel na útraty za zvláštní vlak a za auto, nemyslel na trojitou pokutu tří tisíc dolarů, kterou bude muset v Chicagu před započetím nové hry zaplatit. Vůbec ne! Pro něho to byla otázka ješitnosti a cti. Hanbil se. Ano, byl zahanben pomyšlením na soupeře, kteří se mu vzdalovali, a krušen obavami, že mu dědictví po Williamu J. Hypperboneovi unikne.

Za takových trudných myšlenek dorazilo auto k poušti, při jejímž okraji je vyhloubeno údolí Smrti.

Všude se táhla nesmírná pustina. Nikde žádní lidé, žádná zvířata. Jen žhavé slunce pražilo do nekonečných plání a po denních vedrech přicházely suché a chladné kalifornské noci, v nichž ani rosa neosvěžuje drsnost podnebí.

Tak dostihl Urrican 3. června východního konce pohoří Telescope Range, které vroubí na západě údolí Smrti.

Byly tři hodiny odpoledne. Cesta trvala padesát hodin bez odpočinku a bez nehod.

Údolí Smrti bylo výstředním odkazatelem vybráno dobře pro nešťastného hráče, zastaveného v plné cestě na osmapadesátém poli. Kapitán Urrican byl tedy na konci své strastiplné cesty. Zůstal však na začátku údolí Smrti jen hodinu. Musil to smutné místo co nejrychleji opustit a vrátit se stejnou cestou zpět do Keeleru. Zastavil se jen při úpatí Smutných hor a z opatrnosti napsal dokument o své přítomnosti v údolí Smrti dne 3. června. Papír pak nechal podepsat ještě Turkem, šoférem i mechanikem a uložil jej pod kámen. Tehdy poprvé otevřel ústa a řekl: „Pojeďme!“

Auto zas vyjelo, stále za příznivého počasí, a 5. června jedenáct hodin dopoledne dorazilo zpět do Keeleru po cestě trvající čtyřiačtyřicet hodin.

Třemi úsečnými slovy poděkoval kapitán šoférovi i mechanikovi, kteří prokázali tolik ochoty a obratnosti při plnění úkolu tak nesnadného, a obrátil se k Turkovi se slovy:

„Od jeďme!“

Zvláštní vlak čekal na nádraží na kapitánův návrat, připraven k odjezdu. Hodge Urrican zamířil přímo ke strojvedoucímu.

„Odjeďme!“ opakoval.

Lokomotiva zapískala a rozjela se po kolejích nejvyšší rychlostí. Za sedm hodin dorazila do Rena.

Tratí Union Pacific pak kapitán dojel 8. června v devět sedmatřicet do Chicaga.

Tam ho vřele přivítali všichni, kdo mu zůstali přes všechny jeho nesnáze věrni. Zdálo se však, že k oranžové vlajce se štěstí zas vrací vrhem, kterým byl osloven její příjezd do Chicaga.

Devět bodů ze šesti a tří padlo od začátku Hypperboneovy hry už potřetí. Poprvé Lissy Wagowá, podruhé neznámému XKZ a potřetí kapitánovi.

Když byl napřed poslán na Floridu a pak do Kalifornie, měl teď jen skok na šestadvacáté pole ve Wisconsinu, který sousedí s Illinois a kam se žádný z hráčů dosud nedostal. Jeho kurs v sázkových agenturách stoupl a vyrovnal se brzy kursu Torna Crabbea a Maxe Réala.

VII
V DOMĚ V JIŽNÍ ULICI

Dne 1. června se dveře domu č. 3997 v Jižní ulici v Chicagu otevřely v osm hodin ráno před mladým mužem, který nesl na zádech malířskou krosnu a byl doprovázen černochem.

Jaké to překvapení a radost pro paní Réalovou, když do místnosti vstoupil její milovaný syn a když ho mohla obejmout!

„Ty, Maxi? Jsi to opravdu ty?“

„Já, maminko.“

„A v Chicagu… místo…“

„Místo v Richmondu?“ dořekl Max.

„Ano, v Richmondu.“

„Uklidni se, maminko. Na cestu do Richmondu mám dost času… A protože jsem měl při cestě Chicago, měl jsem, myslím, právo zastavit se tady a pobýt několik dní s tebou.“

„Ale tím, chlapče, riskuješ, že zmeškáš…“

„Zmeškal bych jedině možnost obejmout tě cestou, maminko. Považ jen, že jsem tě neviděl už dva dlouhé týdny!“

„Ach Maxi, jak už toužím, aby byl té hře konec!“

„Já také.“

„Samozřejmě s dobrým výsledkem pro tebe!“

„Buď klidná. Jako bych už měl pokladnu pana Hypperbonea doma,“ odpověděl se smíchem Max.

„Ale jsem šťastná, že tě vidím, synáčku. Opravdu šťastna.“

Dne 29. května byl Max Réal ve Wyomingu na výletě do Yellowstonského národního parku, když dostal zprávu o třetím vrhu – osm bodů z pěti a tří. Ale osmé pole po wyominském osmadvacátém poli v Illinois. Musel tedy počet bodů zdvojnásobit a číslo šestnáct zavedlo mladého malíře na čtyřiačtyřicáté pole do Richmondu ve Virgínii.

Mezi Richmondem a Chicagem je však hustá železniční síť, která umožňuje zdolat vzdálenost dvou hlavních měst za čtyřiadvacet hodin. A protože měl Max Réal k dispozici čtrnáct dní, mohl se trochu uvolnit. Zdálo se mu zcela nasnadě odpočinout si týden doma u matky.

Paní Réalová byla okouzlena možností strávit se synem několik dní, uznala jeho důvody a znova Maxe objala.

„A jak si teď hra stojí?“ zeptal se jí Max.

Aby mu to lépe vysvětlila, odvedla paní Réalová syna do svého pokoje a ukázala mu mapu ležící na stole Byly v ní napíchány různobarevné vlaječky.

Zatímco Max projížděl různými státy, nezajímal se o své soupeře a v hotelích i na nádražích nečetl žádné noviny. Stačil však pohled na mapu, a jakmile pozná barvy svých soků, bude okamžitě vědět vše. Jeho matka totiž sledovala všechny proměny hry hned od začátku.

„Čí je ta modrá vlajka v čele všech?“ zeptal se především.

„Ta patří Tomu Crabbeovi. Maxi. Včerejší vrh ho poslal a sedmačtyřicáté pole, do Pensylvánie.“

„To muselo potěšit jeho trenéra Johna Milnera, mamino. Jestli ten pitomý boxer, výrobce ran pěstí, něco chápe, ať se na mé paletě změní okr v rumělku! A co ta červená vlajka?“

„To je vlajka pana XKZ, zapíchnutá na šestačtyřicátém poli v distriktu Columbie.“

Díky zdvojené desítce poslalo dvacet bodů maskovaného muže jediným skokem přes dvacet polí, z Milwaukee ve Wisconsinu až do Washingtonu, hlavního města Spojených států. Byl to přesun snadný a rychlý, protože v této oblasti byla hustá železniční síť.

„A ví se vůbec, kdo ten neznámý je?“ zeptal se Max.

„Neví, synáčku.“

„Jsem si jist, maminko, že má v sázkových kancelářích dobrý kurs a že má i hodně příznivců.“

„To ano… Hodně lidí mu věří… ale ve mně vyvolává určité obavy.“

„Vida, co to znamená být tajemnou osobností!“ řekl Max Réal.

Zatím nikdo nevěděl, je-li XKZ v Chicagu, nebo už odjel do Columbie. Ostatně i kdyby byl sedmý hráč už přijel do hlavního města Unie, žádné noviny by byly zprávu o jeho příjezdu nepřinesly.

„A co ta žlutá vlajka?“ ptal se dál Max a ukázal na pětatřicáté pole.

„To je vlajka Lissy Wagové, synáčku.“ Ano, tato vlajka vlála nad polem v Kentucky, protože 1. června nedošlo ještě k nešťastnému vrhu, který poslal Jessy Wagovou do vězení v Missouri.

„Ach, to je velmi půvabná dívka,“ zvolal Max Réal. „Vidím ji stále, jak se hanbila a rděla na pohřebním obřadu Williama J. Hypperbonea a pak na jevišti, v divadle. Kdybych se s ní byl cestou někde setkal, byl bych jí znovu přál konečný úspěch…“

„A co sobě, Maxi?“

„Sobě také, maminko. Kdybychom vyhráli oba, rozdělili bychom se. To by k úspěchu stačilo.“

„Ale copak je to možné?“

„Není… Ale na tomto světě dochází k mnoha výjimečnostem“

„A víš, Maxi, že lidé už přestali věřit, že vůbec odjede?“

„Opravdu. To děvče bylo nemocné a leckterý ze sedmi hráčů se z toho radoval. Ale já ne, maminko, já ne! Lissy Wagová však má naštěstí přítelkyni, která se o ni výtečně postarala a uzdravila ji. Ta Jovita Foleyová je do jisté míry stejně rezolutní jako kapitán Urrican. A kdy dojde k novému vrhu pro Lissy Wagovou?“

„Za pět dní, 6. června.“

„Doufejme, že má hezká spoluhráčka se vyhne všem nástrahám cesty, bludišti v Nebrasce, vězení v Missouri kalifornskému údolí Smrti. Hodně štěstí! Ano, to jí přeji celého srdce!“

Max Réal opravdu na Lissy občas myslel – dokonce často – možná že příliš často, jak si říkala paní Réalová, v duchu překvapená zápalem, který její syn do hovoru o Lise vkládal

„A nezeptáš se, Maxi, na zelenou vlajku?“ pokračovala pani Réalová.

„Na tu, co je zapíchnutá na dvaadvacátém poli, mamin?“

„To je vlajka pana Kymbala.“

„Je to odvážný a milý chlapec, ten žurnalista,“ řekl Max Réal. „A slyšel jsem, že té cesty využívá k prohlídce rájů…“

„Ano, chlapče. Však také *Tribuna* přináší skoro denně jeho poznámky z cest.“

„Nu, jeho články musí být jistě uspokojivé, a dostane-li se ten chlapík až do Oregonu nebo Washingtonu, napíše určitě mnoho zajímavého.“

„Ale zatím se hodně opozdil.“

„To v naší hře nevadí.“ odpověděl Max. „Jeden šťastný vrh nás dostane zas rychle vpřed.“

„Máš pravdu, chlapče.“

„A čí je tenhle praporek, tak smutně zapíchnutý na čtvrtém poli?“

„Ten patří Hermannu Titburymu.“

„Ach, tomu strašnému chlapovi?“ zvolal Max Réal. „Ten by si zasloužil zařazení na poslední místo.“

„Je opravdu k politování, Maxi, protože dvěma vrhy kostek udělal jen čtyři skoky a z dalekého Maine se musel vrátit do Utahu.“

Ke dni 1. června se nemohlo ještě vědět, že manželé Titburyovi byli po příjezdu do Salt Lake City okradeni o všechen majetek.

„Přesto ho nelituji," prohlásil Max. „Ten lichvářský pár není vůbec zajímavý a mne jen mrzí, že nemusil dosud zaplatit žádnou pokutu."

„Nezapomeň však, že v Calais pokutu zaplatit musil," připomněla paní Réalová.

„Tím lépe. Tu už nebude moci na nikom vydřít, ten parazit poctivých lidí. Proto mu přeji, aby mu padlo nejméně bodů, jeden a jeden. To by ho zavedlo k Niagaře, kde by ho pokuta za most stála tisíc dolarů."

„Jsi k Titburyovým krutý, Maxi."

„Jsou to hnusní lidé, maminko. Zbohatli lichvářstvím a nezasluhují soucit. A kdyby měli ještě získat dědictví po šlechetném panu HypperboneoviV.."

„Možné je všechno…" odpověděla paní Réalová.

„Ale nikde tu nevidím vlajku proslaveného kapitána Urricana."

„Oranžovou vlajku? Ne, ta opravdu nikde nevlaje od té doby, co smůla poslala kapitána do údolí Smrti, odkud se má vrátit do Chicaga, aby začal hru znovu."

„Vzdát se je pro námořního důstojníka jistě velmi kruté," řekl Max. „Dovedu si představit vztek, který roztřásl jeho trup od kýlu až po vrcholky stožárů."

„To je jisté, Maxi."

„A kdy dojde k vrhu pro pana XKZ?"

„Za devět dní."

„Byl to od nebožtíka divný nápad, zatajit jméno sedmého hráče."

Tím byl Max Réal do situace zasvěcen. Po vrhu, který ho poslal do Virgínie, věděl, že je třetím v pořadí V čele byl Tom Crabbe a za ním XKZ. Pro ně však k třetímu vrhu ještě nedošlo.

Ale Max se o to nezajímal, ať si o tom matka, nebo dokonce Tommy mysleli, co chtěli. Zbytek svého pobytu v Chicagu strávil ve svém ateliéru, kde dokončoval dva obrazy. Až do svého příštího odjezdu se nezajímal ani o hru, ani o hráče, kteří projížděli Spojenými státy sám se hry zúčastnil jen proto, aby vyhověl matce. A dělal to stejně lhostejně jako Lissy Wagová, která hrála zas jen kvůli Jovitě Foleyové.

Přesto během pobytu v Chicagu se nezbytně dověděl o třech vrzích v divadle. Pro Hermanna Titburyho byl vrh přímo žalostný. Dva body ho poslaly na devatenácté pole do Louisiany, kde měl zůstat v hotelu a po dva vrhy nehrát. Zato Harris T. Kymbal přijal čtyři body vděčně. Poslaly ho na třiatřicáté pole do Severní Dakoty a zajistily mu tím zajímavou cestu.

A konečně 6. června provedl notář Tornbrock vrh pro Lissy Wagovou. Toho dne se dostavil do divadla i Max Réal, který se o osud mladé dívky živě zajímal. Vrátil se však v zoufalé náladě.

Lissy Wagová byla z osmatřicátého pole v Kentucky poslána zdvojenými sedmi body – tedy čtrnácti – na dvaapadesáté pole. Tam musela ta nešťastnice zůstat uvězněna v Missouri tak dlouho, dokud ji tam jiný hráč nevystřídá.

Je pochopitelné, že tyto vrhy pozoruhodně změnily kursy ve světě sázkařů. Na Torna Crabbea a na Maxe Réala se sázelo víc než předtím. Štěstí jim oběma rozhodně přálo a mezi oběma favority bylo opravdu těžké si vybrat.

Max Réal pocítil hluboký smutek, když po návratu domů viděl žlutou vlajku zapíchnutou uprostřed Missouri změněného vůlí zemřelého ve vězení a vůlí osudu ve vězení Lissy Wagové. Vrh pro vězení stejně jako vrh pro studnu byly nejhorší vrhy celé hry. Dokonce horší než vrh pro údolí Smrti, jehož obětí se stal Hodge Urrican. Kapitán se tím jen zdržel a mohl ve hře pokračovat. Ale kdo ví, zda Hypperboneova hra neskončí, dříve než bude vězeňkyně vysvobozena?

Nazítří, 7. června, chystal se Max Réal k odjezdu z Chicaga. Jeho matka mu zopakovala všechna svá připomenutí a Max jí musil slíbit, že se nikde nezdrží.

„Jen aby tě telegram, který dostaneš v Richmondu, neposlal až na konec světa!"

„Člověk se odevšad vrací, maminko," odpověděl Max. „Kdežto z vězení… Ale doznej, že to je všechno hrozně směšné. Být vystaven nebezpečí jako obyčejný závodní kůň, že budu poražen o půl koňské dálky! Ano, je to směšné!"

„Vůbec ne, chlapče, vůbec ne! Jen jeď a bůh tě opatruj!" Ta výtečná paní to myslela v upřímném dojetí zcela vážně.

Během pobytu v Chicagu se Max Réal jen s obtížemi vyhýbal návštěvám sázkových agentů a sázkařů, kteří se k domu v Jižní ulici neustále hrnuli. A nebylo divu. Pokládali malíře za rovnocenného soupeře Torna Crabbea. Jaká čest!

Max Réal slíbil matce, že odjede nejkratší cestou do Virginie.

Za čtyři dny po malířově odjezdu dostala jeho matka list datovaný dnem 11. června. Bylo v něm několik poznámek, nad nimiž se paní Réalová zamyslela a které v ní vyvolaly určité obavy nad Maxovým duševním stavem.

Richmond 11. června, Virgínie

Drahá maminko,

dorazil jsem k cíli, ne ovšem k cíli této pitomé hry, ale k cíli určenému mi třetím vrhem kostek. Neměj o mne žádný strach. Jsem na místě a v plném zdraví.

Chtěl bych však totéž říci o té ubohé Lissy Wagové, na kterou čeká ve velkém missourském městě vlhká vězeňská sláma. Netajím před Tebou, drahá maminko, že v ní mám sice soupeřku, ale soupeřku nesmírně půvabnou a zajímavou, jejíž nešťastný osud mě trápí. Cím víc myslím na ten nešťastný vrh – sedm bodů ze tří a čtyř –, tím víc mě to rmoutí a tím víc lituji žlutou vlajku, která se až dosud zásluhou Jovity Foleyové držela tak statečně. A teď má být vztyčena nad vězením! A jak dlouho tam zůstane?

Odjel jsem ráno 7. června. Díval jsem se vlevo i vpravo otvorem své palety, zatímco Tommy spal jako sysel. Přiznám se ti, maminko, že bych tě chtěl mít s sebou. Ach, paní Réalová na Dalekém západě! Cestovali bychom společně a třeba bychom se cestou náhodou setkali s Lissy Wagovou. Ta je ovšem teď ve vězení, nebo aspoň na cestě do něho, nebožačka.

Ach, kéž by ji příštím vrhem Titbury, Crabbe nebo Urrican vysvobodili! Ten strašný kapitán, jak víš, dostal se po mnohých strastech na dvaapadesáté pole. Lissy mohla být přinejhorším poslána do hotelu nebo do bludiště! Ale do hrozného vězení? To je vhodné pro představitele silného pohlaví. Osud rozhodně zapomněl toho dne na galantnost.

Četl jsem v novinách, že kostky poslaly výbušného kapitána do Wisconsinu. Jestliže mu naneštěstí padne v příštím vrhu dvanáct bodů, třeba zdvojením, nedostane se bohužel na dvaapadesáté pole, kde si zoufá naše vězeňkyně.

Já jsem tedy teď ve Virgínii. A myslím stále na Lissy Wagovou. Co si počne, až se dozví, že ji osud vyhostil do Missouri? A ptám se sám sebe, jak bude moci zaplatit pokutu tří tisíc franků! To mě hrozně trápí… a ty to jistě chápeš.

V richmondských novinách jsem se také dočetl o výsledku vrhu z 10. června. Pět bodů ze dvou a tří posílá tajemného pana XKZ do Minnesoty. Ze šestačtyřicátého pole skončil na jedenapadesáté a je teď v čele hry. Ale co je to, k čertu, za člověka? Zdá se mi, že má neobyčejné štěstí, a není vůbec jisté, zda mi můj zítřejší vrh kostek umožní tajemného muže předstihnout.

Tím končím, drahá maminko, svůj dopis, dopis závodního koně nasazeného do Hypperboneova závodu.

Max Réal

VIII
ZÁSAH REVERENDA HUNTERA

Jestliže byl někdo jako jiný na svém místě v sedmačtyřicátém poli ve Filadelfii ve státě Pensylvánie, pak to byl Tom Crabbe, povahou hrubec a povoláním boxer.

Ale osud si zahrává jinak a místo Maxe Réala, Harrise T. Kymbala nebo Lissy Wagové, kteří byli schopni obdivovat zajímavosti tohoto města, poslal tam tohoto tupého tvora doprovázeného trenérem Johnem Milnerem. To nemohl zemřelý člen Klubu výstředníků nikdy předvídat.

Nedalo se však nic dělat. Kostky promluvily v prvních ranních hodinách 31. května. Dvanáct bodů ze šesti a šesti bylo oznámeno telegraficky z Chicaga do Cincinnati. A druhý hráč se připravil k okamžitému odjezdu ze starobylého „prasečího města“.

„Ano, je to prasečí město!“ zvolal John Milner při odjezdu s nejhlubším opovržením. „V den, kdy slavný Tom Crabbe poctil město svou návštěvou, všechno obyvatelstvo odešlo na tu nechutnou prasečkářskou výstavu! Všechna pozornost veřejnosti byla upřena k praseti a pro šampióna Ameriky neměl nikdo ani pozdrav! Však až shrábnu Hypperboneův měšec, budu už vědět, jak se pomstít!“

Kdyby byl měl John Milner vysvětlit, jakého druhu to bude pomsta, byl by se asi dostal do značných rozpaků. Teď však šlo především o výhru v této partii. Proto se také Tom Grabbe podřídil příkazu přijatému telegramem a vsedl na vlak do Filadelfie. Ke zdolání vzdálenosti šesti set mil mu stačilo dvacet hodin.

Bylo to štěstí, jaké nepotkalo během stálého přemísťování ani kapitána Urricaira, ani mladého malíře, ani reportéra *Tribuny*.

Přesto John Milner nevycházel ze zlosti. Rozzuřen netečností veřejnosti opustil s Tomem Crabbem po druhé přesnídávce hotel a odešel na nádraží.

Dne 31. května v deset hodin večer vstoupil Tom Crabbe Filadelfie, kde strávil se svým trenérem inkognito první noc.

Nazítří si chtěl John Milner ověřit, odkud fouká vítr. Vane z dobré strany a donesl jméno slavného boxera až a břehy řeky Delaware? Podle svého zvyku zajistil Tomovi jeho dvě přesnídávky a nechal ho v hotelu. Tentokrát neuvedl v knize hostů jejich jména a povolání. Procházku městem pokládal za vhodnou. Protože od včerejška byl znám výsledek posledního vrhu, mohl by se vědět, zda se tu veřejnost o Crabbeův příjezd vůbec jímá. Mohl však prvního dne projít jen střed tohoto velkého města. Nešlo mu samozřejmě o prohlídku památek uměleckých děl. Jeho úkolem bylo dovést Torna Crabbea na místo, kde měl čekat na výsledek dalšího vrhu kostek, trenér však hodlal využít těch cest k reklamě pro Torna Cabbea, aby v případě neúspěchu ve hře mohl boxer pokračovat ve svém zaměstnání.

I ve Filadelfii jsou jistě milovníci tohoto sportu a Tom Cabbe je jistě správně oceňován ve světě, kde fyzické vlastnosti jsou stavěny nad vlastnosti duševní. John Milner mohl zatím s uspokojením konstatovat, že hlavním tržišti nebyla ohlášena žádná krajská dobytkářská soutěž. Jeho chráněnec se tudíž nemusil obávat soupeře jako v tom odporném Spring Grove v Cincinnati. Tentokrát se indigová vlajka neskloní před majestátem monumentálního prasete!

Ostatně hned na počátku byl John Milner plně spokojen, filadelfské noviny s velkým halasem oznamovaly, že Pensylvánie očekává mezi 31. květnem a 14. červnem příjezd druhého hráče. Sázkové kanceláře zapracovaly. Agenti podněcovali sázkaře vysvětlováním, že boxeru stačí k dosažení cíle dva šťastné skoky atd. atd.

A když byl ráno Tom Crabbe vyveden svým trenérem do nejživějších ulic, byl by býval navýsost spokojen, kdyby byl ovšem uměl číst.

Všude totiž visely obrovské plakáty, připomínající bohužel oznámení o cincinnatském praseti, ale taky se jménem druhého hráče. Byly vytištěny na stopu velkým písmem doprovázeným čestnou stráží vykřičníků. A to nemluvíme o letácích rozdávaných hulákajícími sázkovými agenty.

TOM CRABBE! TOM CRABBE!
TOM CRABBE!!!
SLAVNÝ TOM CRABBE, ŠAMPIÓN AMERIKY!!!
VELKÝ FAVORIT HYPPERBONEOVY
HRY!!!
TOM CRABBE, VÍTĚZ NAD
FITZIMONSEM A CORBETTEMM!
Tom Crabbe, který poráží Réala, Kymbala. Titburyho, Lissy
Wagovou, Hodge Urricana a XKZ!!!
TOM CRABBE JE V ČELE!!!
Tom Crabbe, kterému stačí jen šestnáct polí do cíle!!!
Tom Crabbe, který vztyčí indigovou vlajku na výšinách
Illinois!!!
TOM CRABBE JE V NAŠEM MĚSTĚ!!!
HURÁ! HURÁ! HURÁ!
TOMU CRABBEOVI!!!

Je samozřejmé, že jiné sázkové agentury, které nevedly druhého hráče jako favorita, triumfovaly jinými plakáty **s** nemenším počtem vykřičníků a s vynášením svých favoritů, Maxe Réala a Harrise T. Kymbala. Lissy Wagová a kapitán Urrican byli už pro ně bohužel mimo hru.

John Milner byl pochopitelně naplněn hrdostí, když předváděl svého chráněnce ve filadelfských ulicích. Jaká to odveta za cincinnatské zklamání! Jaká záruka konečného úspěchu!

Ale 7. června, uprostřed radostného třeštění, sevřelo se Johnu Milnerovi nečekanou událostí srdce. Byl to hrot špendlíku, který hrozil propíchnout balón připravený k letu do oblak.

K prvním plakátům bylo vylepeno neméně kolosální oznámení, které měl na svědomí nějaký sok, ne-li konkurent Hypperboneovy hry.

CAVANAUGH PROTI CRABBEOVI!

Kdo to byl ten Cavanaugh? Ve Filadelfii ho všichni znali. Byl to boxer slavného jména, který byl před třemi roky Crabbem poražen a přes důrazné výzvy nedokázal přimět Vítěze k odvetnému zápasu. A protože byl teď Tom Crabbe ve Filadelfii, octla se na plakátech pod Cavanaughovým jménem slova:

VÝZVA K ZÁPASU O ŠAMPIONÁT!
VÝZVA!!!
VÝZVA!!!

Tom Crabbe měl ovšem na práci něco jiného než odpovídat na tuto výzvu. Musil v klidu čekat na den příštího vrhu kostek. Ale Cavanaugh – či ti, kteří ho vhodili šampiónu Ameriky pod nohy – zamýšlel něco jiného. Kdo ví; zda to nebyl uskok nějaké konkurenční sázkové agentury, která chtěla nejúspěšnějšího hráče zastavit.

John Milner se musil spokojit jen **s** pokrčením ramen.

I přívrženci Torna Crabbea přicházeli s radou, aby si boxer této příliš záměrné výzvy nevšímal.

Na druhé straně však John Milner znal nepopiratelnou boxerskou nadřazenost svého chráněnce nad Cavanaughem, a nadto musil ještě uvážit něco jiného. Kdyby Tom Crabbe ve hře neobstál, kdyby nezískal odkázané milióny, kdyby musil pokračovat v zápasech před veřejností, jistě by hodně ztratil na věhlasu, kdyby odmítl výzvu vyhlášenou za okolností tak slavnostních…

Zkrátka nazítří bylo možno, číst na všech filadelfských zdích nové, ještě vyzývavější oznámení, které věhlas šampióna Ameriky ještě zvětšilo:

ODPOVĚĎ NA VÝZVU! CRABBE PROTI CAVANAUGHOVI!!

Představte si ten účin!

Cože? Tom Crabbe výzvu přijal? Tom Crabbe, vedoucí hráč, riskuje své postavení ve hře odvetným zápasem? Zapomněl snad, jaké hry se účastní a jaké množství sázejících má za sebou? Nuže ano! John Milner si ostatně říkal, že rozbitá čelist nebo vyražené oko nemohou Tomu Crabbeovi bránit v další cestě a v dobrém umístění ve hře.

K odvetě tedy dojde, a raději dříve než později.

Ale stalo se něco jiného. Protože zápasy tohoto druhu nebyly ve Filadelfii povoleny, zakázala filadelfská policie oběma hrdinům utkání pod trestem vězení a pokuty. A vězení by znamenalo pro Torna nemožnost odjet v určený den. Tím by došlo ke zdržení, jehož obětí se málem stal v Maine Hermann Titbury.

Zbývala jediná možnost jak zápas uskutečnit bez obav ze šerifova zásahu. Stačilo by odjet do nějaké sousední obce, udržet místo a dobu zápasu v tajnosti a skoncovat záležitost šampionátu mimo Filadelfii!

Tak to mělo být provedeno. Do věci byli zasvěceni jen svědkové obou

boxerů a několik nejváženějších milovníků boxu.

Vše se mělo odehrát tak říkajíc mezi odborníky a po zápase by se úřady už o nic nezajímaly. Je jisté, že to nebylo právě moc opatrné, ale co chcete, je-li v sázce ješitnost?

Po skončení vyjednávání se plakátové výzvy už neobjevily, a protože se rozšířily zprávy, že zápas byl odložen až do skončení hry, věřili všichni, že k němu teď nedojde.

A přece 9. června v osm hodin večer shromáždilo se několik gentlemanů v malé obci Arondalu, asi třicet kilometrů od Filadelfie. Sešli se v malém sále, který byl pro tuto záležitost tajně najat.

Boxery doprovázeli fotografové a filmaři, aby zachovali pro budoucnost všechny fáze tohoto vzrušujícího zápasu.

Mezi přítomnými vynikal Tom Crabbe ve výborné formo, připravený vyrazit svými strašnými pažemi do výše protivníkovy hlavy.

Cavanaugh byl trochu menší, ale s rameny stejně širokým! a výjimečně silný. Byli to dva zápasníci schopní vydržet dvacet až třicet kol.

Prvnímu sekundoval John Milner, druhému jeho zvláštní trenér. Obklopovali je profesionálové i amatéři, toužící posoudit útoky a protiútoky těchto dvou strojů o síle čtyř pěstí.

Sotva však boxeři zaujali patřičný postoj, objevil se arondalský šerif Vincent Bruck, doprovázený duchovním Hughetn Hunterem, metodistickým reverendem této farnosti. Upozorněni nějakým žvanilem přiběhli do uzavřeného šálu, aby zabránili tomuto nemorálnímu a zpustlému utkání. Jeden jménem pensylvánských zákonů, druhý jménem zákonů božích.

Není divu, že byli přijati velmi špatně oběma šampióny, jejich sekundanty i všemi diváky, velmi žhavými po tomto druhu sportu, na nějž vsadili pozoruhodné částky.

Šerif a reverend chtěli promluvit, ale přítomní odmítli je vyslechnout. Zástupce zákona a zástupce boží chtěli zápasníky od sebe odtrhnout, ale ti se nedali. A co mohou zmoci dva lidé proti svalnatým chlapům natolik silným, aby je odhodili hřbetem ruky na dvacet stop daleko?

Na straně obou zakročujících mužů stálo ovšem jejich postavení Představovali sice pozemskou a nebeskou autoritu, ale chyběla jim policejní podpora, která jim obyčejně pomáhala.

Ve chvíli, kdy se chtěli Tom Crabbe a Cavanaugh pustit do útoku i obrany, Vincent Bruck zvolal: „Zadržte!“

„A dejte si pozor!“ dodal reverend Hunter.

To se nestalo. Zato však se v prázdnu ztratilo několik ran, díky opatrnému úhybu obou soků.

A tu došlo ke scéně schopné vyvolat údiv a pak obdiv všech přihlížejících.

Ani šerif, ani reverend nebyli velcí lidé a neměli nijak robustní postavy; byli středně velcí a hubení. Nicméně to, co jim chybělo na síle, měli zřejmě v pružnosti, obratnosti a důraznosti.

Jedním skokem octli se Vincent Bruck a Hugh Hunter u obou boxerů. John Milner, který chtěl duchovního cestou zastavit, dostal takovou ránu, že se natáhl jak dlouhý tak široký a zůstal napůl bez sebe ležet.

Okamžik poté uštědřil šerif Cavanaughovi prudkou ránu pěstí, zatímco reverend Hunter natloukl Tomu Crabbeovi pravé oko.

Oba profesionálové chtěli útočníky srazit; ti se však jejich útoku vyhnuli, skákali a křepčili kolem nich jako opice a výborně se vyhýbali jejich nejzuřivějším výpadům.

Od této chvíle platily potlesk a povzbuzování Vincentu Bruckovi a Hughovi Hunterovi. A nebylo divu. když se vše odehrávalo před skupinou znalců!

Zkrátka metodista prokázal tak metodické vedení boje podle všech pravidel, že jednookého Torna Crabbea natlučením i druhého oka zcela oslepil.

Nakonec se objevilo několik policistů. Teď bylo rozhodně lepší bojiště rychle vyklidit, což se také stalo.

Památný boj skončil tedy ku prospěchu a cti šerifa a reverenda, kteří bojovali jménem zákona a náboženství.

John Milner s nateklou tváří a podebraným okem odvedl Torna Crabbea do jejich filadelfského hotelu, kde se oba uchýlili do pokoje, aby skryli svou hanbu a očekávali příští telegram.

IX
DVĚ STĚ DOLARŮ DENNĚ

Nějaký talisman pro manžele Titburyovi? Jistě nějaký potřebovali; třeba kus provazu, na němž byl oběšen ten lupič Bili Arrol. Jak by jim teď přišel vhod! Jenže podle slov úředníka v Salt Lake City musili by ho napřed chytit. A nevypadalo to, že by k tomu došlo hned tak brzy

Takový talisman, který by zajistil Hermannu Titburymu vítězství ve hře, nebyl by nijak drahý za ty tři tisíce dolarů, o které byl v hotelu *Úspora* okraden. Teď však neměla modrá vlajka ani cent a vyšla z policejní stanice za ní Titburyovou rozzuřena a znechucena ironickou šerifovou odpovědí.

„Tak co je s tím lumpem, Hermanne?“ zeptala se manželka. „S tím ničemou Inglisem?“

„Nejmenuje se Inglis.“ odpověděl pan Titbury s těžkým dosednutím na židli. „Jmenuje se Bill Arrol…“

„A zatkli ho už?“

„Zatknou ho.“

„A kdy?“

„Až ho chytnou.“

„A co naše peníze? Naše tři tisíce?“

„Nedal bych za ně ani půl dolaru.“

Teď se i paní Titburyová zhroutila do židle. Protože však matróna reagovala vždy velmi rychle, ihned zas vstala. A když se jí nanejvýš sklíčený manžel zeptal, co má dělat, odpověděla: „Čekat.“

„Čekat? Ale na co? Až bude ten bandita Arrol…“

„Ne, Hermanne. Budeme čekat na telegram notáře Tornbrocka, což nebude trvat tak dlouho. Pak uvidíme…“

„A co peníze?“

„Máme dost času, abychom si je mohli dát poslat třeba až na druhý konec Spojených států.“

„Při naší smůle by mě to nepřekvapilo.“

„Pojď se mnou!“ řekla rezolutně paní Titburyová.

Oba vyšli z hotelu, aby se odebrali na telegrafní úřad.

O nešťastné příhodě manželů Titburyových vědělo pochopitelně celé město. Je pravda, že Salt Lake City jim neprojevilo víc sympatií než Calais, odkud přijeli. Nechyběly jim však jen sympatie, ale i důvěra. Kdo by byl také věřil v úspěch lidí, kterým se přihodilo už tolik nepříjemností, v úspěch dvou smolařů, kteří po dvou vrzích byli teprve na čtvrtém poli, dvou opozdilců, před nimiž měli jejich soupeři takový náskok, že na ně sázkaři nechtěli sázet ani v poměru padesáti ku jedné.

Jestliže se na poště při příchodu manželského páru objevilo několik lidí, pak to byli jen zvědavci, nebo spíš vtipálkové, ochotní vysmát se nešťastnému poslednímu hráči.

Všechen výsměch se jich však nedotkl, hlavně paní Titburyové ne. Málo jim záleželo na jejich kursu v sázkových agenturách. Kdo ví, zda se nějakým nádherným vrhem nepostaví znovu na nohy? Když si totiž pan Titbury prostudoval mapu hry, vyšlo mu, že kdyby se dostal vrhem třeba deseti bodů, které by musily být na čtrnáctém poli v Illinois zdvojeny, skočil by jediným skokem na čtyřiadvacáté pole v Michiganu, což je v sousedství Illinois. To by byl bezesporu skok tak výhodný, jaký si jen mohl přát… Ale dojde k tomu?

V devět hodin sedmačtyřicet minut vyšel z přístroje s automatickou pravidelností telegram.

Ale výsledek vrhu byl katastrofální.

Nezapomínejme, že toho dne, 2. června, byl Max Réal se svou matkou v Chicagu a dověděl se okamžitě o tomto vrhu stejně jako v dalších dnech musil poznat výsledky dalších vrhů, které poslaly Harrise T. Kymbala do Severní Dakoty, Lissy Wagovou do Missouri a kapitána Urricana do Wisconsinu.

Vrh pro pana Titburyho byl stejně katastrofální jako podivný. Ten chlapík musil mít pekelnou smůlu, že k tomu došlo.

Vždyť kostky ukázaly pět bodů ze dvou a tří, což znamenalo přesun ze čtvrtého pole na deváté. Ale deváté pole bylo v Illinois, kde se počet bodů musil zdvojnásobit. A čtrnácté pole bylo zase v Illinois, kde se počet bodů musil ztrojnásobit. To znamenalo celkem patnáct bodů, které vedly na devatenácté pole, do New Orleansu v Louisianě, označené na Hypperboneově mapě jako hotel.

Titburyovi nemohli mít opravdu větší smůlu!

Vrátili se do hotelu za posměchu všech přítomných a krokem lidí, kteří dostali prudkou ránu kyjem do hlavy. Paní Titburyová však měla lebku tvrdší než její manžel a nezůstala jako on vbitá na místě.

„Do Louisiany! Do New Orleansu!“ opakoval pan Titbury a rval si vlasy. „Proč jsme se jen, my pitomci, na tu cestu vydávali!“

„A budeme cestovat dál!“ prohlásila paní Titburyová se založenýma rukama. „Cože? Ty chceš…“

„Odjet do Louisiany.“

„Ale to znamená zdolat nejméně třináct set mil…“

„Zdoláme je.“

„Ale musíme zaplatit pokutu tisíc dolarů!“

„Zaplatíme ji.“

„Ale musíme tam zůstat přes dva vrhy bez hry.“

„Nebudeme tedy hrát.“

„Ale to znamená zůstat čtyřicet dní v městě, kde je život jistě velmi drahý…“

„Zůstaneme tam.“

„Nemáme však peníze.“

„Dáme si je poslat.“

„Ale já nechci!“

„Já však chci!“

Jak je vidět, měla paní Titburyová odpověď na vše. Určitě v ní byla duše staré hráčky, která nabyla vrchu. A pak – vábila, fascinovala a hypnotizovala ji vidina miliónů dolarů!

Hermann Titbury se nepokoušel vzdorovat. Bylo by to bývalo marné. Jeho námitky, vyplývající z nešťastného vrhu, byly ovšem oprávněné. Dlouhá a nákladná cesta celou Unií od severozápadu na jihovýchod, drahota životních potřeb v honosném a záhubném New Orleansu, délka tamního pobytu – to vše uvedl zcela právem.

„Možná že náhoda tam pošle některého z našich soupeřů,“ namítla paní Titburyová, „a v tom případě nás tam vystřídá.“

„Ale který?“ zeptal se pan Titbury. „Vždyť jsou všichni před námi!“

„A proč by nemohli být po překročení cíle vráceni? Pak by musili začít hrát znovu jako ten odporný Urrican!“

Taková skutečnost mohla opravdu nastat. Je ovšem pravda, že chicagský manželský pár měl velmi malou naději.

„A k dovršení neštěstí,“ dodal pan Titbury, „nemáme právo vybrat si hotel, který by nám vyhovoval.“

Opravdu. Telegram po udání devatenáctého pole v Louisianě uváděl ještě hotel *Excelsior*.

O tom se nedalo diskutovat. Ať to byl hotel prvního nebo posledního řádu, byl určen nebožtíkovou poslední vůlí.

„Půjdeme tedy do *Excelsioru* – a to je vše!“ zněla odpověď paní Titburyové.

Byla to žena stejně rozhodná jako lakotná. Jak musela trpět při vzpomínce na dosud utrpěné ztráty! Na tři tisíce dolarů pokuty, na ukradené peníze, na dosavadní cestovní výdaje i na výdaje v budoucnosti… Před očima jí však zářilo ono dědictví a oslepovalo ji.

K. cestě na příští pole měli dost času – plných pětačtyřicet dní. Bylo 2. června a jejich vlajka měla být rozvinuta v hlavním městě Louisiany až 15. července. A jak uvedla paní Titburyová, mohl tam být jednoho dne poslán i jiný ze sedmi hráčů. Musili být proto na devatenáctém poli, aby mu mohli své místo postoupit. Bude proto lepší neztrácet v Salt Lake City čas. Rozhodli se nastoupit cestu, jakmile jim dojdou z Chicaga telegraficky vyžádané peníze z Národní banky, kde měl pan Titbury svůj běžný účet.

Tato záležitost byla ve dvou dnech vyřízena. Dne 4. června ráno si mohl pan Titbury vyzvednout v městské bance pět tisíc dolarů, které mu teď bohužel nenesly žádný úrok.

Dne 5. června opustili manželé Salt Lake City uprostřed všeobecné lhostejnosti a bohužel bez kusu provazu, který by jim byl jistě přinesl štěstí, kdyby byl ovšem Bili Arrol býval pověšen.

Vlak je odvezl do Omahy, kde z úsporných důvodů vsedli na loď a plavili se dál po Mississippi.

New Orleans přijal manželský pár 9. června večer po sedmidenní cestě. Během této doby byly oznámeny výsledky vrhů ze 6. a 8. června pro Harrise T. Kymbala, Lissy Wagovou a kapitána Urricana. Nebyly takového druhu, aby situaci Titburyových zlepšily, protože na devatenáctém poli je nikdo nebyl nucen vystřídat.

Při odchodu z přístavního prostoru spatřili manželé kočár s nádherným spřežením. Zřejmě čekal na někoho z cestujících. Oni sami se rozhodli jít do hotelu *Excelsior* pěšky. Jen zavazadla si dali nést posluhou. Jaké však bylo jejich překvapení – k němuž se přidružilo i sevření srdce –, když k nim přistoupil nádherný černoch a zeptal se: „Pan a paní Titburyovi?“

„Ano,“ odpověděl pan Titbury.

Noviny musily zřejmě oznámit jejich odjezd z Utahu a brzký příjezd do New Orleansu. Ač doufali, že přijedou nepozorovaně, nebudou se zřejmě moci vyhnout nákladným nepříjemnostem proslulosti.

„Co chcete?“ zeptal se nakvašeně pan Titbury. „Tento kočár je vám k dispozici.“

„My jsme si žádný kočár neobjednali.“

„Do hotelu *Excelsior* se však jinak nedostanete,“ odpověděl s úklonou černoch.

„To začíná pěkně!“ zabručel si pan Titbury s povzdechem.

A protože nebylo možné dostat se do hotelu jednodušeji, nezbylo než vsednout do nádherného kočáru. Pár se v něm usadil, zatímco jejich zavazadel se ujal kočí omnibusu. Tak dojeli před velkou budovu, vlastně palác, na němž zářila slova *HOTEL EXCELSIOR* a jehož hala jiskřila tisícerými světly. Kočár se zastavil a vrátný si pospíšil otevřít dveře.

Titburyovi, velmi unavení a ohromení, nevnímali ani přijímací obřad hotelového personálu. Správce v černém obleku je odvedl do jejich pokojů. Zcela oslepeni, s vytřeštěnýma očima, neviděli nic z okolní nádhery a odložili na zítřek všechny úvahy, které jim musil vnuknout celý ten výjimečný hotelový aparát.

Po klidné noci strávené v přepychovém pokoji s dvojitými okny, jimiž nepronikal pouliční hluk, probudili se v matném svitu elektrické noční lampy. Světelný číselník nástěnných hodin ukazoval osmou. Na dosah ruky v záhlaví prostorného lůžka byla řada knoflíků. Stačilo stisknout je prstem a zavolat pokojskou nebo sluhu. Dalšími knoflíky se objednávaly lázeň, snídaně, denní tisk – a hosté potřebující brzy vstát, mohli objednat denní světlo.

Na tomto knoflíku také spočinul prst pana Titburyho.

Husté rolety v oknech se okamžitě automaticky zvedly a do místnosti vnikl proud slunečních paprsků.

Pan a paní Titburyovi se na sebe podívali. Neodvažovali se pronést jediné slovo, jako by je každá věta stála piastr za slovo.

Pokoj byl zařízen až nesmyslně přepychově. Se stejným přepychem se manželé později setkali i v koupelně a v jídelně.

„To je úplná Ali-Babova jeskyně!“ Zvolala zcela omámená paní Titburyová.

„A čtyřicet lupičů nemůže být daleko,“ dodal pan Titbury. „Není-li jich ovšem sto!“

Jejich zrak padl na vývěsku ve zlatém rámu s výčtem všech hotelových služeb a s udáním doby jídla pro ty, kdo dávali přednost jídlu v pokojích.

Čtvrtému hráči bylo přiděleno číslo 1 s poznámkou: *Rezervováno hráčům Hypperboneovy hry.*

„Zazvoň, Hermanne,“ řekla paní Titburyová.

Po stisknutí knoflíku objevil se na prahu pokoje gentleman v černém obleku a s bílou kravatou.

Především vyjádřil vybranými slovy jménem ředitele potěšení, že má jeho hotel čest uvítat sympatické účastníky velké všenárodní hry. Ujistil je, že se jim dostane veškeré možné péče. Jestliže jim bude vyhovovat hotelový režim, budou dostávat v osm hodin snídani, v jedenáct přesnídávku, ve čtyři odpoledne svačinu, v sedm oběd a v deset večerní čaj. Mohou si vybrat americkou, anglickou nebo francouzskou kuchyni. Podávají se nejlepší zámořská vína. Po celý den bude mít velký chicagský bankéř k dispozici kočár, elegantní parní jachtu stále pod párou v ústí Mississippi a lóži v opeře, kde právě hostuje prvotřídní francouzský soubor.

„Kolik budeme platit?“ zeptala se rychle paní Titburyová.

„Sto dolarů.“

„Za měsíc?“

„Ne, za den.“

„A snad za jednu osobu, ne?“ zeptala se paní Titburyová ironickým tónem, do něhož se mísil i hněv.

„Ano, madam. Tato cena byla určena jako nejpřijatelnější, jakmile noviny oznámily, že třetí hráč a paní Titburyová mají pobýt několik dní v hotelu *Excelsior.*“

Tedy až tam zavedla smůla nešťastný manželský pár… A jinam jít nesměli! Ani paní Titburyová se nesměla přestěhovat do nějakého lacinějšího hotelu. *Excelsior* byl určen panem Hypperbonem, což nebylo nic divného, protože nebožtík byl jedním z akcionářů tohoto hotelu. Ano, znamenalo to dvě stě

dolarů pro oba denně a šest tisíc dolarů za měsíc, budou-li muset zůstat v této loupežnické jeskyni celý měsíc!

Musili se chtěj nechtěj podřídit. Odejít z hotelu *Excelsior* by znamenalo vzdát se hry, jejíž pravidla nepřipouštěla žádnou diskusi. Ale tím by ztratili všechny naděje, že kromě těch miliónů získají i úhradu všech cestovních výloh.

Přesto však pan Titbury ihned po skončení správcova projevu zvolal:

„Odjeďme! Seberme svá zavazadla a vraťme se do Chicaga! Panebože, osm dolarů za hodinu! Nezůstanu tady už ani minutu!“

„I zůstaneš,“ odpověděla panovačná matróna.

Tady, v srdci Louisiany, měli vést manželé život tak nepředstavitelný, vyrváni ze svého chicagského,domova. Ale když už je smůla k tomu přinutila, nebylo by lepší místo návratu domů pokusit se získat své peníze zpět?

Podobně uvažovala paní Titburyová.

A tak se denně s velkou slávou projížděli v nádherném kočáře. Doprovázel je posměšný pokřik tlupy křiklounů. Všichni v městě totiž věděli o jejich zarytém skrblictví. Jim to však nevadilo, ničeho si nevšímali a přes všechny nesnáze se stále pokládali za velké favority hry.

Žili teď jako ve snu. Ale jaké je čeká probuzení, až se zas octnou v reálném světě?

Ale došlo ke zvláštnímu jevu. Tito skrblíci, lakomci a držgrešle propadli novému životu, byli omámeni nezvyklou situací, doslova se opíjeli u přepychově prostřených stolů, na nichž nedokázali nechat jediný drobek i za cenu střevních potíží a ve stáří žaludečních křečí. Musili však využít svých dvou set dolarů denně.

Tak plynul čas, ale Titburyovi si to ani moc neuvědomovali. Zdálo se, že jejich pobyt v hotelu nebude vůbec přerušen. V Chicagu zatím došlo ke čtrnácti vrhům kostek oni stále neměli právo vydat se na další cestu. A každých osmačtyřicet hodin byly vyhlašovány nové výsledky vrhů. Víme už, že 8. června byl kapitán Urrican poslán do Wisconsinu. Víme i to, že 10. června odjel tajemný XKZ o Minnesoty.

Do Louisiany však nebyl poslán nikdo, ani Max Réal 2. června, ani Tom Crabbe 14. června. Datum 16. června bylo rezervováno pro pana Titburyho ještě předtím, než o smůla uvěznila na devatenáctém poli. K vrhu kostek však nedošlo. Dne 18. června vrhl pan Tornbrock kostky na stůl divadelního sálu pro Harrise T. Kymbala.

Budou snad manželé nuceni vést celých šest týdnů tento sice příjemný, ale jejich tobolku a jejich zdraví minující život v Louisianě? Nedostane se zatím některý z hráčů na třiašedesáté pole? Neskončí boj, dříve než se budou moci do hry vrátit?

To bylo tajemstvím budoucnosti. Zatím dny plynuly, a jestliže se budou musit vrátit manželé po skončení hry a po, zaplacení strašného účtu v hotelu *Excelsior* do Chicaga, pomyslete jen, co by je ve spojení s dosavadními útratami stálo to nesmyslné zařazení mezi sedm hráčů Hypperboneovy hry!

X

PUTOVÁNÍ HARRISE T. KYMBALA

Jestliže si manželé Titburyovi a kapitán Urrican právem stěžovali na svou osobní smůlu, byl i reportér *Tribuny* oprávněn do jisté míry si stěžovat. První vrh kostek ho přinutil k cestě k Niagaře a k zaplacení pokuty. Odtud musil do Santa Fe v Novém Mexiku. A nový vrh ho napřed poslal do Nebrasky a pak do Washingtonu na západním konci Unie.

A v Charlestonu v Jižní Karolíně, kde byl tak vřele přijat, došel mu 4. června telegram. Vrh deseti bodů ze šesti čtyř ho po zdvojení poslal z dvaadvacátého pole na dvačtyřicáté.

To byla Nebraska. Vážnější však bylo, že hráč tam musel zaplatit dvojí pokutu a vrátit se na třicáté pole ve státě Washington. Je ovšem pravda, že cesta z Jižní Karolíny o Washingtonu vedla přes Nebrasku. Je pochopitelné, že při oznámení tohoto vrhu byli reportérovi přívrženci, shromážděni na poště, zděšeni. A nutno doznat, že i novinář ztratil na chvíli víru sám v sebe jako ve velkého favorita, jak ho sázkové agentury trochu lehkomyslně nazývaly.

Ale obratný a rázný chlapík uklidnil brzy všechny, kdo ,zeli na jeho štěstí.

„Nezoufejte, přátelé!“ zvolal. „Víte přece, že se dlouhého cestování nebojím. Z Charlestonu do Nebrasky a z Nerasky do Washingtonu jsou jen dva skoky a já mám od do 18. června na ty čtyři tisíce mil čtrnáct dní času k dispozici mám všechny vlaky. Ta pokuta se samozřejmě týká jen pokladníka *Tribuny.* Tím hůře pro něho, bude-li se nějak šklebit. Nepříjemná není cesta z Nebrasky Washingtonu, ale nucený návrat z dvaačtyřicátého pole na třicáté. Nu, ale vrátit se o dvanáct polí nestojí ani za řeč. Snadno dohoním vše, oč mě bůh náhody připravili.“

Jak potom nemít naprostou důvěru v člověka, který se projevoval tak sebevědomě? Jak ještě váhat nad vysokou sázkou? Jak potom skrblit potleskem,.který si právem zasloužil? A potlesku se mu také dostalo.

Harris T. Kymbal se však mýlil v tvrzení, že má k cestě z Charlestonu do Olympie, hlavního města Washingtonu, k dispozici všechny vlaky. Existovalo jen jedno řešení a to mu telegrafoval redakční tajemník *Tribuny* Bruman S. Bickhorn. Polovinu cesty až do Nebrasky by zdolal rychleji tratí, která se právě napojovala na trať Union Pacific.

Nesměl tedy ztrácet čas, musil počítat s možným zpožděním a nesměl se cestou nikde toulat. Rozhodně bude moudřejší opustit ještě večer Charleston, což zelená vlajka také udělala. Její nadšení přívrženci tleskali ještě při výjezdu vlaku do plání Jižní Karolíny.

První část cesty sledovalo několik hráčů a budou ji patrně sledovat dál.

Harris T. Kymbal tak projel státem Tennessee a večer 5. června dorazil do Saint Louisů na řece Missouri, kde měly být uvězněny Lissy Wagová a Jovita Foleyová. Protože se bál ztráty času plavbou do Omany, zkombinoval si železniční spoje tak, aby se dostal co nejrychleji do Kansas City, hlavního města Nebrasky, kam dojel 6. června večer.

Noc musel strávit v tomto městě, kde i Max Réal při své první cestě prodlel několik hodin.

Tam mu došel telegram tajemníka *Tribuny,* v němž byly uvedeny denní etapy tak, aby reportér dorazil do Olympie 18. června před polednem. Popis cesty byl velmi přesný:

1. Opustit Omahu ráno 7. června vlakem trati Union Pacific a dojet v šest třicet do Julesburgu.
2. V Julesburgu vsednout do dostavníku, který jede do Zlé země v Nebrasce, ohlásit tam svůj příjezd a vrátit se dostavníkem do Julesburgu.
3. Večer 10. června vsednout v Julesburgu na vlak, dojet večer 12. června do Sacramenta a přespat tam.
4. Ráno 13. června odjet do Shasty, kde je trať opravou vyřazena z provozu až do stanice Roseburg v Oregonu.
5. Odtud jet koňmo do Roseburgu vzdáleného dvě stě čtyřicet mil, což lze i s dobou odpočinku stihnout za čtyři dny.
6. Odpoledne.17. června odjet z Roseburgu vlakem do Olympie, kam přijíždí vlak 18. června ráno.

Poznámka: Prosíme Harrise T. Kymbala, aby neztrácel přesně vyměřený čas a nezapomínal na obrovské částky, které jeho časopis uvolňuje pro vítězství zelené vlajky.

Telegram byl dlouhý, ale jasný a přesný. Adresátu stačilo řídit se uvedenými pokyny, aby byl v určený den na určeném místě a mohl přijmout zprávu o svém čtvrtém vrhu. Musil doufat, že nedojde k žádnému zdržení, protože by stačilo půldenní zpoždění, aby ohrozilo výsledek cesty.

Harris T. Kymbal byl pochopitelně rozhodnut využít všech příležitostí. V Omaze strávil noc jen proto, že první vlak odjížděl až ráno. Odjel s ním a večer vystoupil v Julesburgu.

Když žurnalista opouštěl Charleston, umínil si cestovat na zapřenou, aby se vyhnul všem oslavám a jejich neblahým důsledkům. Ale v Julesburgu se už zapírat nemohl, protože tam na něho čekal objednaný dostavník.

Jeho přívrženci plně chápali, že ho nemohou pod žádnou záminkou zdržovat, že jeho čas je spočítán a že jeho cesta dostavníkem do Zlé země Nebrasky musí proběhnout rychle. Mezi těmi, kdo přišli k odjezdu dostavníku, byl asi tucet Angloameričanů, kteří spolu s několika emigranty a Siouxy získali americké občanství. Ti mu nabídli svůj doprovod. To nebylo rozhodně k zahození pro cestu krajem, kde se tehdy ještě potloukaly dvounohé i čtyřnohé šelmy.

„Jak chcete, pánové,“ řekl jim Harris T. Kymbal a stiskl podávané ruce. „Jestli nás ovšem vůz všechny pojme.“

„Máme místa zajištěna,“ namítl jeden z nadšenců. „A když se trochu stlačíme…“

Nepříjemné bylo, že Harris T. Kymbal musil teď použít dostavníku, červeně natřeného vozu zavěšeného na kožených pásech. Bylo v něm jediné oddělení pro devět osob.

Čtvrtý hráč a jeho osm přívrženců zaujali místa uvnitř dostavníku, připraveni vystřídat čtyři další, kteří se uhřadovali na zadním vnějším sedadle, a dva sedící vedle kočího, který řídil šest silných koní spřežení.

Po čtyřech hodinách za příznivého počasí dorazil vůz na území Zlé země. Nikde žádná vesnice, všude jen prérie, na níž se mohli koně dosyta napást. Novináři a jeho doprovodu však nic nechybělo. Bedny dostavníku byly patřičně zásobeny konzervami a mezi nápoji nechyběly ani whisky a džin.

Při posledním obědě této cesty ve stínu skupiny stromů bylo proneseno mnoho hlučných přípitků na zdraví a úspěch reportéra *Tribuny*.

Harris T. Kymbal mohl být rozhodně spokojen. Jeho příznivci ho ani na krok neopouštěli, cesta probíhala v bezpečí, a když se musil vrátit na třicáté pole, byli před ním jen tři hráči: Max Réal, XKZ a Tom Crabbe.

Po obědě Harris a jeho přátelé, značně rozpálení whisky a džinem, zaujali zas svá místa v dostavníku a druhého dne v deset hodin dopoledne dorazili zpět do Julesburgu. Odtud vyjížděl odpoledne vlak do kalifornského hlavního města, kam reportér dojel v noci z 11. na 12. června svěží, odpočatý a plný důvěry. Cestou neztratil nic ze své výkonnosti.

V městě čekalo Harrise skvělé přijetí. Uvítalo ho množství jeho přívrženců, ale nechtěli ho ani na minutu zdržet. Vlak ze Saeramenla odjížděl v jednu odpoledne.

Mezi jinými přivítal Kymbala i dopisovatel *Tribuny* Will Walter, který Harrisovi řekl:

„Pane kolego, dověděl jsem se, že máte dnes přijet. Srdečně vám blahopřeji, že jste se nijak nezpozdil.“

„Opravdu, kolego,“ odpověděl reportér, „cestou z Charlestonu do Sacramenta jsem neměl nejmenší zpoždění a doufám, že stejně tomu bude na cestě ze Sacramenta do Olympie.“

„Není se čeho bát.“ odpověděl Will Walter. „Je však mrzuté, že trať je právě přerušena. Vlak vás však doveze až na stanici Shasta, kde najdete připravené „dva koně a průvodce. Ten zná dokonale celý kraj a povede vás nejkratší cestou do Roseburgu. odkud už budete pokračovat vlakem až do Olympie.“

„Musím vám za vaši ochotu poděkovat, pane Waltere…“

„Vůbec ne, pane Kymbale. Poděkovat musím já, protože jsem si na vás vsadil.“

„V jakém poměru?“

„Jedna ku pěti.“

„Nu, kolego, přijměte aspoň pět pevných stisků ruky jako projev vděčnosti.“

„Třeba dvakrát tolik, pane Kymbale, ale teď už šťastnou cestu!“

Lokomotiva zapískla, vlak se vydal na cestu a zmizel za zákrutem trati směrem k Marysvillu.

Bylo mrzuté, že vlak nejel příliš rychle. Na každé stanici se zastavoval. Je ovšem pravda, že terén neustále stoupal až do pozoruhodné nadmořské výšky.

Zkrátka 13. června se vlak konečně zastavil před osmou hodinou ranní ve stanici Shasta. A my už víme, že tam byl provoz přerušen.

Před pokračováním jízdy vlakem z Roseburgu musil Harris T. Kymbal zdolat sto mil k severu na koni a s průvodcem objednaným dopisovatelem *Tribuny*.

K cestě do Olympie mu zbývalo ještě pět dní. Čtyři dny bude potřebovat na jízdu koňmo rychlostí čtyřiadvaceti až pětadvaceti mil za čtyřiadvacet hodin. Nebylo to nic nemožného, ale reportér musil počítat s únavou koní i jezdců.

Před stanicí stáli tři koně. Jeden byl určen Kymbalovi, druzí dva průvodci a chlapci ze stájí, který je měl doprovázet. Je snad zbytečné dodávat, že reportér se vyznal v jízdě na koni stejně jako ve všech druzích sportu.

Průvodce se jmenoval Fred Wilmot. Byl to čtyřicátník v plné životní síle.

„Jste připraven?“ zeptal se ho Harris T. Kymbal.

„Připraven.“

„A dojedeme včas?“

„Ano, jste-li dobrý jezdec. Povozem by vám to trvalo dvakrát tak dlouho.“

„Já za sebe ručím.“

„Pak tedy do sedel!“

Koně vyrazili plným cvalem. O otázku jídla se jezdci starat nemuseli, protože pří cestě měli mnoho vesnic a osad.

Pěkné počasí se zřejmě ustálilo do svěžího chladu, který v hornatém kraji zesílil. Den měl být rozdělen dvouhodinovou zastávkou a po část noci měli odpočívat.

Dne 10. června, v poslední den jízdy, kterou koně vykonali bez větší námahy, a po prodloužení odpolední etapy až skoro do půlnoci upozornil průvodce reportéra na světla Roseburgu.

Jízda tedy skončila bez příhod a bez nehod, s pravidelností expresu. Reportér nešetřil při rozloučení s průvodcem ani poděkováním, ani dolary. A druhého dne za svítání skočil Harris T. Kymbal do prvního vlaku jedoucího do Olympie. Cestou se neobjevily žádné překážky a nehrozilo žádné zdržení. Ještě devět stanic a vlak po jedenácté hodině dorazí do Olympie. V jedenáct hodin tři minuty však zastavil v malé osadě Tenino, patnáct mil před hlavním městem.

Tam totiž došlo k události pro cestující mrzuté, ale pro Harrise T Kymbala katastrofální. K události, kterou pečlivý Bickhorn z *Tribuny* nemohl předvídat. Vlak totiž z Tónina nemohl dál. Deset mil za touto stanicí se před hodinou zřítil most a trať byla na tomto úseku přerušena.

To byla smrtelná rána, z níž se čtvrtý hráč nevzpamatuje.

„Prokletá smůla!“ zvolal, když vyskočil z vagónu. „To mám ztroskotat těsně před přístavem?“

Ale ne! Snad se z toho nějak dostane.

Přistoupili totiž k němu tři muži, kteří také vyšli z vagónu

„Pane Kymbale,“ řekl mu jeden z nich, „umíte jezdit na kole?“

„Umím.“

„Pojďte tedy!“

Nemusili víc říkat. Jak je vidět, šlo se přímo k věci, jak se to u praktických Američanů sluší. Nešlo však o kolo, nýbrž o triplet, o kolo pro tři osoby, vytažené právě ze zavazadlového vozu a postavené na nástupišti.

„Pane Kymbale,“ pokračoval mladý muž, „jeden z nás vám postoupí své místo. Druhý si sedne dozadu, já dopředu a pak budeme mít naději, že dorazíme v poledne do Olympie.“

„Vaše jména, pánové?“

„Will Stanton a Robert Flock.“

„A jméno pána, který mi postoupil své místo?“

„John Berry.“

„Nuže, pánové, děkuji vám! A vzhůru na cestu! A ať nám pomáhá sám patron cyklistů!“

Patnáct mil za hodinu? Tohoto rekordu tehdy nedosáhl žádný z profesionálů.

Před odjezdem Harris T Kymbal řekl: „Pánové, nevím, jak bych vám mohl projevit svou vděčnost“

„Svou výhrou!“ řekl prostě Will Stanton. „My jsme si na vás totiž vsadili,“ dodal Robert Flock. Triplet byl newyorský výrobek s velkým převodem, prověřený v mezinárodních závodech. A slavní chicagští cyklisté Will Stanton a Robert Flock byli kolařské hvězdy. Harris T. Kymbal na prostředním sedle se mohl dát jen vézt, ale byl rozhodnut přidat svou svalovou sílu k síle svých spolujezdců a šlapat i na svůj účet.

Will Stanton nasedl vpředu, Robert Flock vzadu a Haris T Kymbal mezi nimi. Ochotní lidé, kteří drželi už kolo silnici, prudce je roztlačili a pozdravili mohutným hurá. Odjezd byl nádherný! Rychlý vehikl pádil jako „namydlený blesk“ po pečlivě udržované silnici. Tři cyklisté váhali začít jízdu závratnou rychlostí. Kola tripletu se otáčela rychlostí dynama poháněného silným motorem, tím motorem tu byli tři muži, jejichž nohy změněné táhla hnaly stroj plnou silou. Triplet s sebou táhl mrak prachu a při přejíždění potočních brodů zdvihal oblouk vody zachycované dráty kol. Zvonek si už na dálku zajišťoval volnou cestu a lidé se řadili ke krajům silnice, aby uvolnili kolu cestu.

Po první čtvrthodině měli za sebou prvních pět mil. Will Stanton totiž počítal cestou milníky. Stačilo jim tedy udržet tento průměr, aby byli několik minut před polednem v cíli.

Zdálo se, že už je nezastaví žádná překážka, když po jedenácté hodině při projíždění rozlehlou prérií zaslechli zuřivé vytí.

Z úst Roberta Flocka se ozval výkřik:

„Kojoti!“

Ano, bylo to asi dvacet kojotů, těchto vlků prérie. Hladem rozběsněná zvířata uháněla, rychleji než cyklisté a octla se jim po boku.

„Máte revolver?“ zeptal se Stanton, aniž zvolnil jízdu.

„Mám,“ odpověděl Harris T. Kymbal.

„Připravte se ke střelbě. A ty, Roberte, také! Já budu udržovat směr. Šlapejme však dál! Snad se nám podaří smečce ujet.“

Ujet jí? Brzy bylo jasné, že to není možné. Kojoti uháněli podle kola a chystali se reportéra a jeho druhy napadnout. Kdyby cyklisté spadli z kola, byli by ztraceni.

Zazněly dvě rány a dva smrtelně zasažení kojoti se s vytím zhroutili na silnici. Ostatní se však se zvýšenou zuřivostí vrhli na kolo, které se vyhnulo srážce jen prudkou kličkou, při níž Harris div neslétl ze sedla.

„Šlapat! Šlapat!“ křičel Stanton.

A nohy zapracovaly s takovou silou, že zuby převodu praskaly, div se neulámaly.

V druhé čtvrthodině zdolali dalších pět mil. Ale stále musili odrážet kojoty, kteří skákali na osy kol a drápali po ocelových drátech. Revolvery byly vystříleny do posledního náboje a napůl zlikvidovaná smečka nechala tucet kojotů za sebou.

V této chvíli se Harrisi podařilo pustit se řídítek a nabít revolver znovu. Šesti dalšími ranami pak zahnal kojoty na ústup.

Bylo za deset minut dvanáct. Dvě míle před nimi se objevily první domy Olympie.

Triplet zdolal tuto vzdálenost rychlostí expresu, projel ulicemi proti všem policejním předpisům, ohrozil zraněním několik z pěti set tisíc obyvatel a zastavil se před poštovním úřadem, právě když počínalo odbíjet poledne.

Harris T Kymbal seskočil, vyčerpán a sotva dechu popadaje, rozrazil dav zvědavců, který čekal na příjezd čtvrtého hráče, a vrhl se do úřadovny právě když hodiny odbily desátý úder.

„Je tady telegram pro pana Harrise T. Kymbala!“ ohlásil úředník.

„Zde!“ zvolal reportér *Tribuny* a padl v bezvědomí na lavici.

Chráněnec patrona cyklistů přišel díky obětavosti a energii svých druhů včas. Robert Flock a Will Stanton pak zdoláním patnácti mil za šestačtyřicet minut a třiatřicet vteřin zlomili světový rekord.

XI
VĚZENÍ V MISSOURI

Tu nešťastnou zprávu dostala Lissy Wagová v hotelu *Mamut* po šestidenním pobytu u Mamutích jeskyň. Sedm bodů ze čtyř a tří ji poslalo na dvaačtyřicáté pole, do Missouri.

Cesta nebyla ani dlouhá, ani únavná. Hranice obou států. se u Caira stýkají. Ale to zklamání! Ta smůla!

„To je neštěstí!“ naříkala Jovita Foleyová. „Bylo by lepší cestovat až na konec Floridy jako kapitán Urrican nebo jako pan Kymbal do Washingtonu! Aspoň bychom stále pokračovaly v té odporné hře!“

„Ano, je to odporná hra… to je to pravé slovo, Jovito,“ odpověděla Lissy. „Proč jsem ji vlastně chtěla hrát?“

Zoufalá dívka neodpověděla. A co by také mohla říkat? Ale i kdyby se nechtěla hry vzdát, i kdyby odjela do Missouri a čekala, až tam pošle pro jiného nešťastný, ale pro Lissy šťastný vrh jiného spoluhráče, i kdyby ten nešťastník zaujal její místo ve vězení, nemohla by odjet, dokud by nezaplatila trojí pokutu do pokladny, jejíž obsah měl dostat ten, kdo dorazí k cíli jako druhý.

Ale měla Lissy ty tři tisíce dolarů? Neměla! A mohla si je nějak opatřit? Nemohla.

Snad jen několik bohatých sázkařů, kteří si na Lissy vsadili, mohlo by jí vypomoci, kdyby ovšem žlutá vlajka nebyla tak vážně postižena. Když Hodgeovi Urricanovi padlo ‚číslo smrti", byl rozhodnut začít znova. Také Hermann Titbury po osvobození z louisianského hotelu pokračoval ve hře. Celkem ani jeden, ani druhý nebyli vyřazeni na neomezenou dobu. zatímco ubohá Lissy…

„To je neštěstí!" opakovala Jovita, která měla na rtech jen toto pochmurné slovo.

„Co budeme dělat?" zeptala se své přítelkyně Lissy. „Čekat. čekat, má milá."

„Čekat! Ale na co?"

„To nevím. Máme ostatně do uvěznění ještě čtrnáct dní času…"

„Ale nemáme peníze na pokutu, Jovito, a to je nejmrzutější."

„Ano, Lissy, máš pravdu. Tak tedy čekejme…"

‚Tady?"

„Hrome, to ne!"

A ono „ne", vycházející Jovitě přímo ze srdce, odpovídalo změně dosavadního chování hostů hotelu *Mamut* vůči páté hráčce. Lissy viděla, jak ji po tom nešťastném vrhu všichni opouštějí. Včerejší favoritka nebyla už favoritkou zítřka. Sázkaři, kteří na ni vsadili, byli by ji nejraději prokleli. Ta nešťastnice půjde do vězení a hra bude určitě dokončena před jejím vysvobozením. A tak od prvních hodin po vrhu se její okolí vyprazdňovalo. Jovita si toho dobře všimla – ale nebylo to snad přirozené?

Zkrátka, od toho dne většina turistů odjížděla a s nimi i guvernér státu Illinois. A je velmi pravděpodobné, že John Hamilton v té chvíli litoval těch čestných titulů, které oběma přítelkyním propůjčil. Teď by byly plukovník Wagová a poručík Foleyová v illinoiské milici smutnými postavami.

Toho dne odpoledne zaplatily dívky v hotelu *Mamut* svůj účet a odjely vlakem do Louisvillu, aby tam čekaly… na co?

„Poslyš, Jovito," řekla Lissy při výstupu z vlaku, „víš vůbec, co bychom měly dělat?"

„Nevím. Lissy. Nevím ani, kde mi hlava stojí… Jsem úplně zmatená."

„Nu, měly bychom pokračovat v cestě až do Chicaga, vrátit se klidně domů a nastoupit zase na svá místa v obchodu pana Marshaila Fielda Nebylo by to rozumné?"

„Velmi rozumné, má drahá, velmi rozumné! Ale… je to prostě silnější než já. Raději bych ohluchla, než abych naslouchala hlasu zdravého rozumu."

„Je to pošetilost…"

..Budiž… jsem tedy pošetilá. A to jsem od chvíle, kdy tato hra začala. Chci tedy zůstat pošetilou až do konce."

„I jdi, Jovito! Pro nás je už konec. Úplný konec!"

„To se neví. A já bych dala deset let života za to, abych byla. o měsíc starší!"

Jovita dávala těch deset let už tolikrát, že to dohromady dělalo sto třicet let jejího života, obětovaných zcela marně. Což měla Jovita ještě nějakou naději? Teď aspoň získala od Lissy slib, že se hry nevzdají. Obě stráví několik dní v Louisvillu. Od 6. do 20. června měly na cestu do Missouri dost času.

Své zklamání skryly v prostém louisvillském hotelu. Zklamána byla ovšem spíš Jovita, protože její družka se se smůlou smířila; vždyť v konečný úspěch stejně nevěřila.

Uplynul 7., 8. a 9. červen. Situace se zatím nezměnila, a tak Jovita podlehla Lissinu naléhání a souhlasila s návratem do Chicaga.

Noviny, které pátou hráčku stále podporovaly, pustily ji teď „k vodě". Jovita je vztekle pročítala a horečnou rukou pak roztrhávala. V sázkových agenturách spadl kurs Lissy Wagové na nulu. A 8. června se dívky dověděly, že kapitánu Urricanovi padlo devět bodů ze šesti a tří, což znamenalo skok na šestadvacáté pole ve Wiscónsinu.

„Ten začíná znova docela dobře!" zvolala nešťastná Jovita.

A 10. června oznámil telegram maskovanému muži deset bodů, což znamenalo přesun na jedenapadesáté pole, do Minnesoty.

„Ten má největší naději," řekla Jovita. „Milióny toho Hypperbonea podědí on!"

Jak je vidět, výstřední nebožtík ztratil hodně z její úcty od chvíle, kdy se její drahá Lissy stala vězeňkyní.

Dívky se tedy rozhodly, že odjedou večer do Chicaga. Ačkoli louisvillské noviny uveřejnily jméno hotelu, v němž Lissy a Jovita bydlely, nenavštívil je tam ani jeden reportér. To jednu z dívek plně uspokojilo, ale druhou krajně roztrpčilo. Se sevřenými rty opakovala, že to je, „jako bychom už neexistovaly".

Bylo však souzeno, že se do illinoiské metropole ještě nevrátí. Zcela nepředvídaná událost jim umožnila vrátit se s novými nadějemi do hry, kterou by byly musily pro nedostatek peněz na pokutu vzdát.

Ke třetí hodině odpolední dostavil se do pokoje dívek místní listonoš. Když mu otevřely dveře, zeptal se:

„Slečna Lissy Wagová?"

„To jsem já," odpověděla dívka.

Mám pro vás doporučený dopis. Podepište mi laskavě příjem."

„Ukažte!" řekla Jovita s bušícím srdcem. Po skončení formalit listonoš odešel.

„Co je v tom dopise?" zeptala se Lissy.

„Peníze, Lissy."

„Ale kdo nám je mohl poslat?"

„Ano, kdo?" opakovala Jovita.

Roztrhla obálku a vyňala dopis se složeným papírem. V dopise stálo:

Posílám šek na tři tisíce dolarů pro louisvillskou banka. Prosím slečnu Lissy Wagovou, aby peníze přijala na zaplacení pokuty.

Humphry Weldon

Radost Jovity Foleyové vypukla jako ohňostroj. Skákala, smála se, div se neudusila, rozvířila v tanci sukně a opakovala:

„Šek… šek na tři tisíce dolarů! To je čin hodný muže, který nás přišel navštívit za tvé nemoci, má drahá. Je to pan Weldon!"

„Já však nevím, jestli mohu…," namítla Lissy, „jestli to mám přijmout…"

„Jestli můžeš? Jestli máš? Což nechápeš, že si pan Weln na tebe vsadil velký obnos? Vždyť nám to ostatně řekl. Proto chce, abys ve hře pokračovala. Přes jeho úctyhodný věk bych si ho vzala… kdyby mě chtěl. Ale teď pojďme ten šek vyměnit."

Šek jim banka okamžitě proplatila. Ale poděkovat šlechetnému, výtečnému a úctyhodnému panu Weldonovi dívky nemohly, protože neznaly jeho adresu. Večer Lissy a Jovita opustily Louisville. O nečekaném dopise nikomu neřekly a nazítří, 11. června, vystoupily Saint Louisů.

Rozumně uváženo, byla situace Lissy Wagové ve hře stále pochybná, protože pro ni nemohlo dojít k dalšímu vrhu. dokud by ji některý spoluhráč na dvaapadesátém poli nevystřídal. Ale to se mohlo stát, bylo-li možno věřit věřivé, vlastně až příliš důvěřivé Jovitě. Rozhodně však nebude Lissy vyřazena ze hry pro nezaplacení pokuty. Obě dívky se tedy octly ve státě Missouri, na který žádný sedmi hráčů nemohl pomyslet bez záchvěvu hrůzy… Nešlo ovšem o uvěznění mezi stěnami žaláře. Lissy Wagové nehrozila společnost zločinců. Nebyla s Jovitou vůbec zbavena svobody. Mohla se procházet volně a podle libosti. Obě přítelkyně si musily vybrat hotel. A tak se odpoledne 11. června ubytovaly v hotelu *Lincoln.* Nu – a jsme v tom hrozném vězení," zvolala Jovita, „musím se přiznat, že na strašný žalář mi připadá Saint Luis jako místo docela příjemné."

„Vězením by se rázem stalo, kdybychom nesměly vycházet ven."

„Buď klidná, Lissy, vycházet budeme!" Jovitě se vrátila všechna její dřívější důvěra. A s ní i její veselost. Aspoň od té chvíle, co přišly ty tři tisíce dolarů od výtečného pana Weldona.

Ale nezdálo se, že by se byla tato důvěra vrátila četným sázkařům a sázkovým agentům. Ačkoli saintlouiské noviny ohlásily přítomnost páté hráčky v hotelu *Lincoln,* nepřišel tam žádný reportér. Co také mohla Lissy očekávat, když ji smůla uvrhla do missourského vězení?

Možná však, že její uvěznění skončí, dříve než si Lissy myslí. Nazítří. 12. června, dojde k novému vrhu kostek a po dvou dnech k dalšímu.

„Kdo ví? Kdo ví? Kdo ví?“ opakovala neustále Jovita: Obě přítelkyně využily volného odpoledne a prohlédly si město. Den tedy nebyl ztracen.

Lze si představit Jovitinu netrpělivost druhého dne. Dívka vstala už za svítání, protože toho dne v osm hodin měl notář Tornbrock provést vrh určený na 12. června.

Jovita nechala Lissy spát a vyšla z hotelu shánět informace.

Dvě hodiny byla pryč. Ale jaké probuzení připravila páté hráčce, která vyskočila při hluku prudce otevřených dveří a při halasném vstupu Jovity. Vzrušená dívka zvolá:

„Vysvobozeny, má drahá! Vysvobozeny!“

„Co to říkáš?“

„Osm bodů z pěti a tří… Má je on!“

„On?“

„A protože byl na čtyřiačtyřicátém poli, musí přejít na dvaapadesáté!“

„Ale kdo je ten on?“

„A protože na dvaapadesátém poli je vězení, přijde nás tam vystřídat.“

„Ale kdo?“

„Max Réal… má drahá… Max Réal!“

„Ach, ubohý chlapec!“ zvolala Lissy. „To bych tu raději zůstala…“

„No tohle!“ ohradila se triumfující Jovita, která po této úvaze vyskočila jako kamzík.

Bylo to správné. Ten vrh Lissy osvobodil. V Saint Louisů ji vystřídá Max Réal a Lissy zaujme jeho místo v Richmondu ve Virgínii, sedm set padesát mil odtud, pětadvacet až třicet hodin jízdy.

A na cestu měla Lissy od 12. do 30. června času dost. To však její netrpělivé přítelkyni nebránilo, aby v neovladatelném nadšení nezvolala:

„Na cestu!“

„Ne, Jovito, ne!“ odpověděla pevně Lissy. „Ne? A proč?“

„Pokládám za vhodné počkat tady na pana Réala… Jsme tím tomu nešťastníkovi povinny.“

Jovita s tím nakonec souhlasila, ale pod podmínkou, že vězeň překročí práh svého vězení nejdéle do tří dnů.

Ale došlo k tomu už druhého dne. Max Réal vystoupil 13. června na nádraží v Saint Louisů. Mezi prvním a pátým hráčem existovalo patrně jakési tajemné pouto, protože první chtěl dorazit do Saint Louisů dříve, než pátý hráč odjede, a pátý nechtěl odjet před příjezdem prvního.

Ubohá paní Réalová! V jakém stavu se musela octnout při pomyšlení, že syn byl zastaven na cestě za úspěchem tak nešťastně.

Max Réal přirozeně z novin věděl, že Lissy je ubytována v hotelu *Lincoln.* Jakmile tam dorazil, byl oběma přítelkyněmi přijat, zatímco Tommy čekal na pánův návrat v sousedním hotelu.

Lissy, vzrušená víc, než chtěla dát najevo, vyšla mladému malíři vstříc.

„Ach pane Réale,“ řekla, „je mi nesmírně líto…“

„A z upřímného srdce,“ dodala Jovita, která ovšem malíře vůbec nelitovala a jejíž oči nedokázaly vyjádřit nějaký soucit.

„Ach ne, slečno Wagová,“ odpověděl Max Réal, když popadl dech po prudkém výstupu po schodech. „Opravdu nejsem k politování… nebo aspoň nechci být, protože mám to štěstí, že vás mohu vysvobodit.“

„A máte pravdu,“ prohlásila Jovita, která se neubránila této upřímné, i když nepříjemné odpovědi.

„Omluvte Jovitu,“ řekla Lissy. „Ona příliš neuvažuje, pane Réale. Ale já, věřte mi, že cítím opravdu hlubokou lítost…“

„Samozřejmě, samozřejmě,“ pokračovala Jovita. „Nezoufejte však, pane Réale. Co se stalo vám, může potkat i jiné. A bylo by velmi správné, kdyby byli do vězení posláni ještě jiní hráči. Třeba Tom Crabbe, kapitán Urrican nebo pan Titbury. Byli bychom s mnohem větší radostí přivítali jejich návštěvu místo vaší… to znamená… jistě mi rozumíte. Věřte, že vás některý z nich přijde vysvobodit!“

„To je možné, slečno Foleyová,“ odpověděl Max Réal, „ale počítat s tím příliš nelze. Věřte mi, že přijímám tento odpočinek s filozofickým klidem. A co se hry týče, nikdy jsem nevěřil, že vyhraji.“

„Ani já ne, pane Réale,“ pospíšila si říci Lissy.

„Ale ano, vyhraje!“ prohlásila Jovita. „Já tomu aspoň věřím za ni.“

„A já v to stále doufám, slečno Wagová,“ dodal mladý muž.

„A já zas chci doufat ve vaše vítězství, pane Réale,“ odpověděla dívka.

„I hleďme!“ zvolala Jovita. „Nemůžete přece vyhrát oba!“

„To opravdu nejde,“ řekl se smíchem Max Réal. „Vítěz může být jen jeden.“

„I jděte!“ zvolala stále nadšenější Jovita. „Vyhraje-li Lissy, bude mít milióny, a dorazíte-li jako druhý, připadne vám výtěžek ze všech pokut…“

„Jak si to dovedeš hezky uspořádat, Jovito,“ řekla Lissy.

„Čekejme, jak osud rozhodne,“ prohlásil Max Réal. „A kéž je vám příznivý, slečno Wagová!“

Mladý muž shledával Lissy stále půvabnější. Bylo to naprosto zřejmé.

A Jovita, která nebyla vůbec hloupá, pomyslila si: I hleďme! To by situací jen zjednodušilo a nezáleželo by na tom, kdo z nich dorazí k cíli jako první!

Znala opravdu dobře lidská srdce, a především srdce své přítelkyně.

Všichni tři se rozhovořili o proměnách hry, o příhodách během cestování, o přírodních krásách, které mohli během cesty obdivovat, a o všech těch divech, na které jim zůstane trvalá vzpomínka.

Pak se dívky rozhovořily o těch třech tisících dolarů. Nebýt šlechetného daru pana Weldona, nabídnutého tak, že ho nemohla odmítnout, nebyla by se Lissy mohla vrátit za.s do hry.

„A kdo je to ten pan Weldon?“ zeptal se trochu zneklidněný Max Réal.

„Výtečný a hodný starý pán… který se o nás zajímá… ,“ odpověděla Jovita.

„Patrně jako sázkař… ,“ dodala Lissy.

„A je to člověk, který si je výhrou jist!“ prohlásila Jovita.

Max Réal se ovšem nepřiznal, že i jemu napadlo dát tuto částku k dispozici mladé vězeňkyni. Ale jakým právem by to byla mohla přijmout?

Tento a ještě druhý den strávil Max Réal s oběma dívkami společnými procházkami a hovorem. Jestliže Lissy projevovala lítost nad Maxovou smůlou, malíř měl zas radost, že z toho měla prospěch Lissy. V posledních čtyřiadvaceti hodinách došlo také v sázkových agenturách ke zvratu ve prospěch páté hráčky. Do hotelu *Lincoln* začali přicházel reportéři, ale Lissy odmítala je přijmout, A sázkaři opouštěli bývalé favority pro favoritku novou.

Z nové situace vyplývalo, že po odjezdu Lissy na čtyřiačtyřicáté pole ve Virginii, Maxem Réalem opuštěné, jsou před dívkou jen Tom Crabbe na sedmačtyřicátém poli a XKZ na jedenapadesátém.

„A ví se vůbec, kdo je nositelem těch iniciál?“ ptala se Jovita.

„To neví nikdo,“ odpověděl mladý malíř. „Ten člověk je stále větším tajemstvím.“

Max Réal, Lissy Wagová a Jovita Foleyová se samozřejmě nebavili jen o Hypperboneově hře. Hovořili i o svých rodinách, o mladé dívce, která už neměla rodiče… , o paní Réalové usazené teď v Chicagu, která by byla jistě ráda, kdyby ji Lissy navštívila… , o Sheridanově ulici, která nebyla daleko od Jižní ulice atd.

Jen Jovita se stále snažila stáčet hovor na hru a na možnosti, k nimž by mohlo ještě dojít.

..Možná že po příštím vrhu kostek vztyčíš svou žlutou vlajku na posledním poli, má drahá,“ řekla.

„To je nemožné, slečno Foleyová,“ řekl Max.

„Pročpak?“

„Protože slečna Wagová může získat nejvýše deset bodů, které zdvojením dají dvacet bodů, čímž by třiašedesáté pole překročila a musila by se vrátit na dvaašedesáté. A pak by nemohla dalším vrhem postoupit, protože jeden bod nemůže dvěma kostkami padnout.“

„Máte pravdu, pane Réale.“ odpověděla Lissy. „Musíš se tedy,Jovito, smířit s čekáním.“

„A je ještě jeden vrh, který by mohl být pro slečnu Wagovou nešťastný,“ pokračoval malíř.

„Kdyby kostky ukázaly osm bodů. Pak by se musela vrátit do vězení..“

„Cože? Nikdy!“ zvolala Jovita.

„Ale měla bych to štěstí, že bych pana Réala osvobodila,“ řekla s úsměvem mladá dívka.

„To vám zcela upřímně nepřeji,“ slečno Wagová,“ prohlásil mladý muž.

„Ani já ne,“ dodala živě Jovita.

„A jaký šťastný vrh bych si měla přát, pane Réale?“ zeptala se Lissy.

„Dvanáct bodů, protože by vás poslaly na šestapadesáté pole, do Indiány, a ne do dalekých končin Západu.“

„Výborně!“ zvolala Jovita. „A dalším vrhem bychom se dostali k cíli?“

„Ano, sedmi body.“

„Sedmi!“ řekla Jovifa a zatleskala. „Sedm bodů a Lissy by byla první ze sedmi hráčů!“

„Rozhodně se nemusíte bát osmapadesátého pole v údolí Smrti, kde ztroskotal kapitán Urrican. Tam by vás mohlo poslat jen čtrnáct bodů, což není možné. A teď vám jen opakuji upřímné přání, slečno Wagová, které jsem vám vyslovil na začátku hry. Kéž byste zvítězila! Nic jiného si na světě nepřeji."

Lissy odpověděla jen pohledem, v němž se zračilo hluboké pohnutí.

A Jovita si pomyslila, že pan Réal je výborný člověk a umělec skvělé budoucnosti, kterému nevadí Lissino skromné postavení. Lissy je ostatně půvabné děvče a plně se vyrovná milionářským dcerkám, které se libní v Evropě za šlechtickými tituly a je jim jedno, když jejich knížata a vévodové jsou na mizině a markýzové bez groše.

Tak uvažovala ta rozvážlivá, i když trochu lehkověrná dívka a ve svém rozumování usoudila, že by nebylo dobré současnou situaci prodlužovat. Uvedla proto na přetřes otázku odjezdu.

Max Réal samozřejmě naléhal, aby Lissy s odjezdem do Saint Louisů příliš nespěchala. Obě dívky tu mohou počkat až do 18. července. A dnes je teprve třináctého! I Lissy soudila, že na odjezd je ještě dost času. Nechtěla to však přiznat a podrobila se Jovitině přání.

Max Réal se nijak nesnažil zakrýt smutek z rozloučení. Cítil však, že by neměl dál naléhat, a večer doprovodil obě dívky na nádraží. Tam naposled opakoval:

„Přeji vám štěstí, slečno Wagová."

„Děkuji… děkuji…," odpověděla dívka a podala mu ruku.

„A co já?" zeptala se Jovita. „Pro mne už dobré slovo nemáte?"

„Ale ano, slečno," odpověděl Max Réal. „Máte dobré srdce. Bděte proto nad svou přítelkyní až do našeho návratu do Chicaga!"

Vlak se rozjel. Mladý muž zůstal stát na nástupišti tak dlouho, dokud světla posledního vagónu nezmizela ve tmě.

Bylo zcela jasné, že se do jemné a půvabné Lissy Wagové zamiloval a že jeho matka bude dívku po prvním seznámení zbožňovat. Teď však byl malíř jako hráč velmi ohrožen uvězněním v tomto městě, s velmi malou nadějí na osvobození. Ale vůbec se nad tím nermoutil.

Posmutněle se vrátil do svého hotelu. Zdálo se mu. že náhle velmi osaměl. V důsledku své nešťastné situace byl i on všemi přívrženci opuštěn. Jeho kurs v agenturách klesal jako sloupec tlakoměru při jihovýchodním větru, a neměl se zaplacením pokuty žádné potíže.

Zato Tommy byl zoufalý. Jeho pán ty milión v nezíská!

Nebude si ho moci koupit a uvrhnout ho do krutého, ale tak toužebného otroctví.

Není vsak správné nepočítat s náhodou. Ta sice nemá ustálené zvyky, jak bylo správně pozorováno, ale má své vrtochy, což se projevilo hned ráno 14. června.

V devět hodin obléhal dav sázkařů telegrafní úřad v Saint Louisů, aby byl ihned informován o počtu bodů pro druhého hráče.

Výsledek, ohlášený ihned zvláštním vydáním všech novin, zněl: Pět bodů z tří a dvou pro Torna Crabbea.

Ale protože Tom Crabbe byl v Pensylvánii, na sedmačtyřicátém poli, poslalo ho těch pět bodů na pole dvaapadesáté, do Missouri, do vězení!

Lze si představit účin toho nečekaného vrhu! Max Réal, který vystřídal Lissy Wagovou, byl ihned vystřídán Tomem Crabbem, na jehož místo v Pensylvánii se musel odebrat. Z toho okamžitě nastal zvrat na burzách. Do malířova hotelu se hrnuli reportéři, jeho kurs rázem stoupl a nečekané malířovo štěstí přivedlo jeho přívržence k prohlášení, že Max Réal je novým favoritem hry.

Jaký vztek však popadl Johna Milnera, kterému se nic nedařilo! Tom Crabbe byl uvězněn v Saint Louisů a musil zaplatit trojitou pokutu. Pokladna pokut se utěšeně plnila a dolary se v ní množily ve prospěch druhého výherce.

Max Réal měl na cestu ze Saint Louisů do Richmondu času dost. Od 14. do 22. června. Proto s odjezdem nijak nespěchal. A proč také? Chtěl se totiž dovědět výsledek vrhu z 20. června pro Lissy Wagovou. Možná že mladá dívka bude poslána do sousedního státu, kde by s ní mohl strávit několik pří příjemných dní…

XII
SENZAČNÍ ZPRÁVA PRO TRIBUNU

Vzpomínáme si jistě, že Harris T. Kymbal se dostavil osobně na telegrafní úřad v Olympii, dříve než poledne 18. června zaniklo v propadle minulosti. Byl tedy na svém místě, zničen únavou, vyčerpán tělesně i duševně. Po tom sportovním výkonu to nebylo nic divného. Padl téměř v bezvědomí na lavici v poštovním úřadě a na slova úředníka, že tu je telegram pro Harrise T. Kymbala, mohl říci jen: „Zde!“

Za několik minut, když přišel díky notné dávce whisky a džinu k sobě, přečetl si obsah telegramu: *Chicago, 8 hod. 13 min. Kymbal, Olympia, Washington. Devět bodů z pěti a čtyř. Jižní Dakota, Yankton. Tornbrock*

Vrh z 18. června byl uskutečněn k tomuto datu, ač k němu mohlo dojít o dva dny dříve, protože se vlastně týkal Hermanna Titburyho. Ten však byl ubytován v New Orleansu, kde musil zůstat předepsanou dobu. Manželský pár se snažil nemyslit na svou situaci v hotelu *Excelsior* za cenu dvou set dolarů denně.

Notáři Tornbrockovi a členům *Klubu výstředníků* připadlo proto logické neměnit data vrhů, aby nezkracovali čas určený k přemístění jednotlivých hráčů. Tím také zcela správně vystihly úmysly Williama J. Hypperbonea.

Reportéi *Tribuny* si nemohl na poslední vrh celkem stěžovat. Nemusil se vracet do příliš známé části Unie. Čekaly ho nové oblasti na cestě z Jižní Dakoty do státu Washington, třináct set mil vzdáleného.

A nutno vzít v úvahu i to, že před Harrisem T. Kymbalem na devětatřicátém poli bude jen pan XKZ, první v Minnesotě, Max Réal, druhý v Pensylvánii, a Lissy Wagová, třetí ve Virgínii. Byl tedy čtvrtým v pořadí, před kapitánem Urricanem, který čekal ve Wisconsinu na nejbližší odjezd. Hermann Titbury byl zatím na osmadvacet dní zadržen v Louisianě a Tom Crabbe byl odsouzen plesnivět v saintlouiském vězení až do konce hry, nevystřídá-li ho tam ovšem jiný hráč.

Harris T. Kymbal nabyl zas dřívější důvěry v konečný úspěch. Zatím nic neztratil a projevoval ještě větší elán. A jeho přívrženci také. Měl ovšem v cestě ještě tři kameny úrazu. Bludiště v Nebrasce, kterou už prošel, vězení v Saint Louisů a údolí Smrti. Je ovšem pravda, že tato tři nebezpečí ohrožovala i pana XKZ a dvě z nich hrozila i Liss; Wagové a Maxu Réalovi. Ale v Hypperboneově hře hrála velkou roli náhoda. Reportér se musil obávat dvou čísel. Dvanáctky, která by ho vrátila do Nebrasky, a zdvojené desítky, která by ho poslala složit pozdrav Tomu Crabbeovi v jeho missourském vězení.

Ačkoli měl na cestu do Jižní Dakoty čtrnáct dní času – od 18. června do 2. července –, nechtěl reportér ztrácet ani den. Nečekal tentokrát na cestovní rozpis Brumana S. Bickhorna z *Tribuny,* poslaný pravděpodobně do Olympie, a sestavil si program velmi uspokojivě sám.

Během cesty mohl Harris posílat svému listu nejen velmi zajímavá pozorování, ale i popis velmi zvláštní historky z oboru zoologie Skalistých hor.

Jednoho dne v pět hodin odpoledne ploužil se vlak po malu za prudké bouře strmým průsmykem. Harris T. Kymbal stál na plošině, zatímco jeho spolucestující zůstali sedět ve voze. V té chvíli zahlédl novinář obrovského medvěda, starého grizzlyho s černou kožešinou, který běžel podle trati za vlakem, zřejmě vylekán zápasem živlů, která zvířata vzrušuje. A tu ve svitu mohutného blesku zvedlo zvíře pravou tlapu k čelu a pokřižovalo se.

„Medvěd, který se křižuje!“ zvolal Harris T. Kymbal. „To není možné! Asi jsem viděl špatně…“

Ne! Viděl docela dobře. Grizzly se za dalších oslepujících blesků s výrazem hrůzy znovu křižoval.

Vlak se od vrcholu průsmyku rozjel rychleji a nechal medvěda za sebou.

Reportér si do svého zápisníku poznamenal:

Grizzly, zvláštní druh ploskochodců. Za bouře se křižuje. Ve fauně Skalistých hor pojmenovat ho Ursus christianus medvěd křesťanský.

A tato poznámka se octla nazítří v redakci *Tribuny.*

Ráno 23. června dorazil reportér na hranici Minnesoty. Projel městem Yanktonem a vystoupil na nádraží ve Fargu.

Při hranicích Minnesoty se teď po vrhu deseti bodů nacházel tajemný XKZ. Cekal v hlavním městě Saint Paulu, kam ho poslal vrh z 24. června. Kam se teď dostane? Pravděpodobně velmi blízko cíle. ne-li přímo do cíle,, což reportéra *Tribuny* při vší jeho sebedůvěře velmi dopalovalo.

Harris T Kymbal strávil celý 23. červen v městu Fargu.

Když se odpoledne procházel po okolí města, byl osloven jakýmsi chlapíkem, zřejmě Američanem. Byl to asi padesátiletý muž střední postavy, s hákovitým nosem, s malými mžouravými očky a velmi nesympatického vzhledu.

„Pane," oslovil novináře, „nemýlím-li se, viděl jsem vás ráno vystupovat z vlaku Severní pacifické dráhy."

„To je pravda, pane," odpověděl Harris T. Kymbal.

„Jmenuji se Hogarth," pokračoval muž. „Len Hogarth; Len William Hogarth."

„Nuže, pane Lene Williame Hogarthe, co si přejete, pro sím?"

„Je pravděpodobné, že se vrátíte do Yanktonu?"

„Zcela správně… Vrátím se tam."

„Mohu *vám* nabídnout své služby?"

„Vaše služby? A jakého druhu?"

„Dovolte mi napřed prostou otázku, pane. Přijel jste sám?"

„Sám?" podivil se Harris T. Kymbal. „Ano… sám."

„Vaše paní vás nedoprovází?"

„Paní?"

„Dobrá… Obejdeme se i bez ní. Její přítomnost při rozvodu není nutná."

„Při rozvodu, pane Hogarthe?"

„Samozřejmě. Já zařídím všechny rozvodové formality."

„Aby se však někdo rozvedl, musel by se napřed oženit. A věříte, že já ženatý nejsem?"

„Vy nejste ženatý – a jedete do Yanktonu?" zvolal Len Hogarth na vrcholu překvapení.

„Kdo vlastně jste, pane Hogarthe?"

„Jsem rozvodový zprostředkovatel a svědek."

..Ach, pak tedy lituji… ," odpověděl Harris T. Kymbal. „Vaše služby nepotřebuji."

Reportér se nad návrhem ctihodného pana Hogartha neměl co divit. I v Illinois jsou rozvody běžnou záležitostí, takže průvodčí mohou v Chicagu vyvolávat: „Deset minut zastávka. Lze jí využít k rozvodu!" Ale tam je zrušení manželství vázáno přece jen určitými formalitami. V Jižní Dakotě je tomu zcela jinak. Je to zaslíbená země rozvodů, kde stačí svědecky dokázat šestiměsíční pobyt, aby se dosáhlo dobrodiní rozvodu. Představitelům zákona jsou tam k dispozici rozvodoví zprostředkovatelé a svědci. Ti shánějí zákazníky, svědčí v jejich prospěch, opatří jim zástupce – nechtějí-li se zákazníci dostavit k soudu osobně – a opatří všechny možné úlevy. Ale rekord v počtu zrušených manželství drží spíš město Sioux Falls než sám Yankton.

„Nu, pane," dodal nesmírně úslužný pan Hogarth, „velmi lituji, že nejste ženat…"

„Já také," odpověděl Harris T. Kymbal, „protože tady bych měl skvělou příležitost ke zrušení manželství."

„Ale protože jedete do Yanktonu, nezapomeňte se tam zúčastnit zítra ve tři hodiny lidového shromáždění."

„Jakého shromáždění?"

„Půjde o schválení návrhu, aby vyžadovaná délka pobytu byla zkrácena jen na tři měsíce, jako je tomu k Oklahomě, která nám velmi nemile konkuruje. Shromáždění bude předsedat ctihodný pan Heldreh."

„Opravdu, pane Hogarthe? A kdo je ten pan Heidreh?"

„Velmi známý obchodník, který se už sedmnáctkrát rozvedl. A říká se, že to není ještě konec."

„Pane Hogarthe, jistě si pospíším, abych byl v tu dobu v Yanktonu."

„Loučím se s vámi, pane, a zůstávám k vašim službám pro budoucnost."

„Dobrá, pane Hogarthe. Povedu vaši nabídku v patrnosti."

„Člověk nikdy neví, co se může stát."

„Správně řečeno, pane Hogarthe," odpověděl Harris T. Kymbal.

Reportér se rozloučil s čiperným rozvodovým svědkem a zároveň zprostředkovatelem rozvodů ve službách dakotských advokátů.

Zbývalo jen zjistit, zda shromáždění pod předsednictvím ctihodného pana Heldreha prosadí ony neocenitelné výhody, kterým se těšila Oklahoma.

Nazítří, 21. června, nastoupil reportér *Tribuny* v šest hodin ráno do vlaku, který jel do Jižní Dakoty.

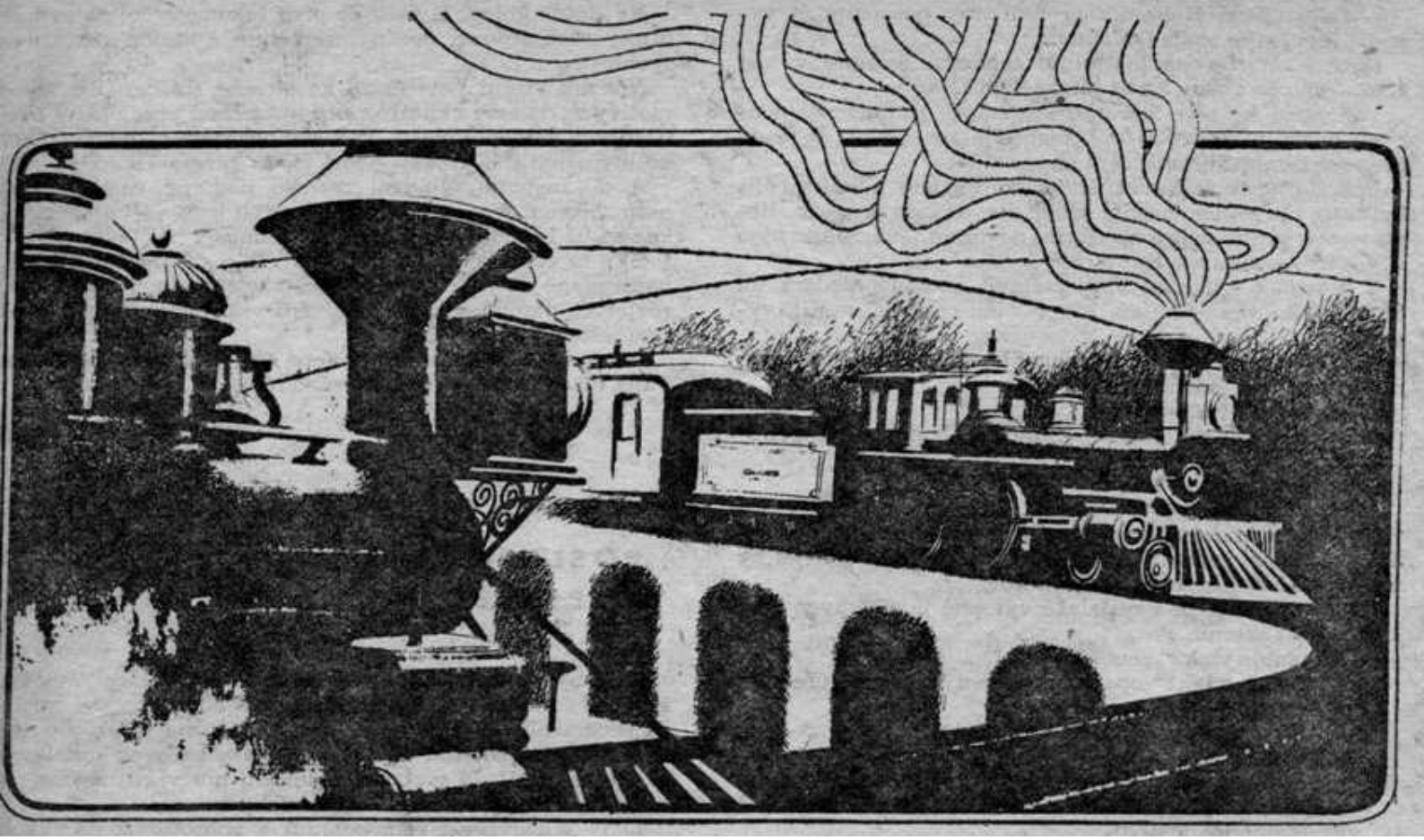

Vzhledem k husté železniční síti a ke vzdálenosti pouhých dvou set padesáti mil, mohl Harris doufat, že bude před zahájením shromáždění na místě.

Poslední úsek trati mezi stanicemi Medary a Sioux Falls byl totiž právě dokončen a téhož dne dán do provozu. Reportérovi proto nehrozila jízda povozem, jak tomu bylo v Novém Mexiku a v Kalifornii.

V jedenáct hodin se vlak zastavil v osadě Medary na břehu Velké řeky Siouxů, kde všichni cestující musili vystoupit.

Novinář se obrátil na železničního úředníka s dotazem: „Cožpak trať tady končí?“

„Ano,“ odpověděl úředník.

„Nebyl snad úsek Medary-Sioux Falls dosud otevřen?“

„Ne pane.“

„A kdy bude?“

„Zítra.“

To muselo Harrise velmi dopálit, protože obě stanice dělila vzdálenost šedesáti mil. I kdyby si vzal vůz, přijel by na shromáždění pana Heldreha pozdě.

Ale tu si všiml, že v nedaleké výtopně je připraven vlak k jízdě do Yaktonu. i ,

„A co tenhle vlak?“ zeptal se.

„Ach, tenhle vlak?“ opakoval podivným tónem úředník:

„Což ten neodjede?“

„Ale ano.Ve dvanáct třináct.“

„Do Yanktonu?“

„Ano, do Yanktonu,“ odpověděl úředník a potřásl hlavou.

V té chvíli však byl odvolán přednostou stanice a nemohl své vysvětlení dokončit.

Navíc ten vlak neměl osobní soupravu. Skládal se jen ze dvou zavazadlových vozů a z lokomotivy, která byla zřejmě pod plným tlakem.

Namouvěru, pomyslil si Harris, tohle se mi hodí. Když bude trať otevřena až zítra… Je mi jedno, pojedu-li z Medary do Sioux Falls nákladním vozem. Podaří-li se mi do jednoho vagónu nepozorovaně vklouznout, vysvětlím vše při vystupování…

A důvěřivý reportér vůbec nepochyboval, že vysvětlení slavnéno hráče Hypperboneovy hry bude přijato s plným pochopením, když uvede své jméno i povolání a za neregulérní jízdu zaplatí.

Reportérovu záměru napomáhalo, že nádraží v Medary bylo teď liduprázdné. Všichni cestující zřejmě spěchali pryč. Na nástupišti nebyl ani jeden úředník. Jen strojvedoucí a topič plnili velkými lopatami ohniště pod kotlem.

Harris T. Kymbal mohl nepozorovaně vniknout do vagónu, v koutku se skrčit a čekat na odjezd.

Ve dvanáct hodin třináct minut vlak s neobvyklou prudkostí vyrazil.

Uplynulo deset minut; vlak neustále zvyšoval rychlost až na nej vyšší stupeň.

Podivné však bylo, že strojvedoucí při průjezdu stanicemi nepískal.

Harris se zvedl a vyhlédl zamřížovaným okénkem ven. Na lokomotivě však nikdo nebyl. Stroj chrlil mraky dýmu a páry, ale po strojvedoucím a po topičovi nebylo ani vidu, ani slechu..

„Co to znamená?“ podivil se Harris T. Kymbal. „Což oba vypadli? Nebo ta prokletá lokomotiva utekla z výtopny jakykůň ze stáje?“

A náhle vyrazil výkřik hrůzy.

Na stejné koleji, čtvrt míle před lokomotivou, objevil se druhý vlak jedoucí opačným směrem a stejně závratnou rychlostí.

Několik vteřin poté došlo ke strašné srážce. Obě lokomotivy se do sebe vklínily s nepopsatelnou prudkostí a roztříštily i nákladní vozy. Pak po hrozném výbuchu obou kotlů rozlétly se trosky obou vlaků prostorem.

A do rachotu výbuchu zaznělo nadšené volání tisíců osob shromážděných po obou stranách trati ve vzdálenosti, kde se už nikdo důsledků srážky nemusel bát.

Byli to zvědavci, kteří si dopřáli této strhující podívané, uspořádané na jejich útraty. Šlo o srážku dvou lokomotiv, rozjetých plnou parou… Podívaná vskutku americká, jaká tam ještě nikdy nebyla.

A tak byla slavnostně otevřena trať z Medary do Sioux Falls, do amerického rozvodového ráje.

XIII
POSLEDNÍ VRHY HYPPERBONEOVY HRY

Bylo by zbytečné popisovat duševní stav Lissy Wagové, když se rozloučila s Maxem Réalem a odjela na své místo do Richmondu. Vypravila se tam 13. června večer, ale nemohla doufat, že osud vykoná pro Maxe to, co vykonal pro ni. Že mu totiž dá svobodu a umožní mu vrátit se zas na bitevní pole Spojených států amerických.

Lissy Wagová v živém pohnutí a pohroužená do svých myšlenek usadila se v koutku vagónu. Jovita vedle ní se ani nepokoušela rušit svou kamarádku nepříhodným hovorem.

Ze Saint Louisů do Richmondu vede trať dlouhá sedm set mil. Obě cestovatelky dorazily do Richmondu ráno dne 14. června. Tam měly čekat na telegram notáře Tornbrocka.

Víme už, že Max Réal se rozhodl odjet ze Saint Louisů už v den vrhu kostek 20. června. Doufal, že by se mohl cestou setkat s Lissy, až pojede do Filadelfie vystřídat Toma Crabbea.

Snadno si lze představit radost obou přítelkyň – živou, leč zdrženlivou jedné a hlučně okázalou druhé –, když se po příjezdu do Richmondu dověděly o osvobození mladého malíře.

„Vidíš, má drahá, že je přece jen Bůh,“ prohlásila rozechvělá Jovita. „A někteří lidé tvrdí, že není… Blázni! Kdyby nebyl, nebylo by Tomu Crabbeovi padlo těch pět bodů. Ne! Bůh ví, co dělá, a my mu musíme poděkovat!“

„Z hloubi duše!“ dokončila Lissy v hlubokém pohnutí.

„Každé štěstí jednoho je nakonec neštěstím druhého,“ pokračovala Jovita. „Já jsem si vždycky myslela, že lidé mají na zemi k dispozici jen určité množství štěstí a jeden se na něm podílí na úkor druhého.“

Ta zvláštní osůbka měla docela filozofické postřehy. A jestliže existuje jen určité množství veselosti, ona jí rozhodně ostatním lidem mnoho nenechávala; brala si z ní podstatnou část.

„Tak Tom Crabbe je teď ve vězení místo Maxe Réala!“ pokračovala Jovita. „Namouvěru, tím hůř pro něho… Ledaže by ho vysvobodil kapitán Urrican! Ale kdyby k tomu došlo, nechtěla bych přijít tomu výtečnému námořníkovi do cesty!“

Téct musely dívky trpělivě čekat do 20. června. Těch šest dnů jim uplynulo v příjemných procházkách Riehmondem, jehož krásy Max Réal právem dívkám vychvaloval. A město by se jim bylo

líbilo ještě víc, kdyby je byl mohl na jejich vycházkách doprovázet mladý malíř. Tak to aspoň vyjádřila Jovita a Lissy s ní určitě její mínění sdílela,

V hotelu se zdržovaly co nejméně. Unikaly tak reportérům virginských novin, které s velkým halasem oznámily příjezd páté hráčky. Několik deníků uveřejnilo k velké Lissině nelibosti její portrét a některé noviny i portrét Jovity Foleyové. Té to však nepříjemné nebylo. Obě dívky pak pomíjely projevy sympatií, které je na jejich vycházkách doprovázely.

Ano, lidé je zdravili jako bohaté dědičky od té doby, co byl před nimi už jenom ten záhadný XKZ, v jehož existenci mnoho lidí odmítalo věřit. Kurs Lissy Wagové teď stoupal ve všech sázkových agenturách Unie.

„Beru Lissy Wagovou!“

„Nabízím Kymbala za Lissy Wagovou!“

„Mám Titburyho!“

„Kdo bere Titburyho?“

„A celý balík Tomů Crabbeů!“

„Kdo má Réala?“

„Kdo má Lissy Wagovou?“

Nic jiného nebylo slyšet a nikdo neměl tušení, jak obrovské částky byly vsazeny na úspěch páté hráčky ve Spojených státech i v cizině. Dvěma šťastnými vrhy mohla dosáhnout cíle, a stát se tak jednou z nejbohatších žen země dolarů, i kdyby se rozdělila se svou věrnou přítelkyní.

Když nadešel 16. červen, nebylo nutné zabývat se Hermannem Titburym, který se ještě měsíc musil stápět v blaženstvích hotelu *Excelsior*. Mnoho zájemců žádalo, aby jejich vrh byl proveden pro čtvrtého hráče, Harrise T. Kymbala. a aby každý další vrh byl o dva dny uspíšen. S tím však nesouhlasil ani Georges B. Higginbotham. ani notář Tornbrock, pověřený výkladem nebožtíkových úmyslů.

Dne 18. června se už vědělo, že reportér *Tribuny* byl poslán z Olympie do Yanktonu. Druhého dne přinesly noviny zprávu, že už opustil hlavní město Washington a vydal se na cestu tratí Severní pacifické dráhy.

Svým přemístěním z třicátého pole na devětatřicáté nijak neohrožoval Lissy Wagovou, která byla na poli čtyřiačtyřicátém.

Konečně 20. června před osmou hodinou vyzvala Jovita Lissy, aby s ní šla na poštovní úřad. Za půl hodiny přinesly dráty výsledek vrhu: dvanáct ze šesti a šesti. Nejvyšší počet, jaký mohou dvě kostky dát. Znamenalo to postup na šestapadesáté pole v Indiáne.

Obě přítelkyně se vrátily spěšně do hotelu, aby unikly příliš živým projevům veřejnosti. Jovita tam prohlásila:

„Ach má drahá. Indiána a její hlavní město Indianopolis! Je vůbec možné mít takové štěstí? Dostaneme se blízko Illinois a ty budeš v čele hry! Předstihla jsi i toho vetřelce XKZ! Žlutá vlajka zvítězí nad červenou! K úplnému vítězství ti už stačí jen sedm bodů! A proč by nám nemohlo padnout sedm bodů? Nemá snad biblický svícen sedm ramen? Nemá týden sedm dní? Není ve hře sedm hráčů? Bože můj, dej, aby nám v kostkách padlo sedm bodů a ať hru vyhrajeme! Víš přece – musíš vědět –, že bychom těch miliónů použily dobře. Pro dobro všech. Založily bychom starobinec, útulek pro nemajetné, nemocnici! Ano, nemocnici Wagové-Foleyové pro chicagské nemocné, označenou velkými písmeny! Já zřídím ústav pro nemajetné dívky, které se nemohou provdat. Budu tam ředitelku a ty, Lissy, uvidíš, jak to povedu! Ty se tam ovšem nikdy nedostaneš, slečno milionářko, protože… nu, však si rozumíme! O tvou ruku se budou ucházet markýzové, vévodové, knížata!“

Jovita skutečně bláznila. Objímala Lissy – která její výhledy do budoucna přijímala s lehkým úsměvem – a točila se jako káča pod bičem dítěte.

Teď se musily dohodnout, zda opustí ihned Richmond, protože 4. července musily být v Indianopolisu. A protože byly v hlavním městě Virgínie už šest dní, rozhodla Jovita, že bude lepší odjet na místo určení už zítra.

Lissy její důvody uznala. Ostatně neomalenost veřejnosti a naléhání reportérů se stávaly stále obtížnějšími. A pak: od chvíle, co Max Réal už nebyl v Richmondu, nač tady pobyt prodlužovat? Na tento poslední argument, tak naléhavě uvedený Jovitou. nemohla Lissy reagovat jinak.

A proto ráno 21. června se daly obě dívky odvézt na nádraží. Vlak po jízdě Západní Virgínií a Ohiem je měl večer vysadit v hlavním městě Indiány – po jízdě na vzdálenost čtyř set padesáti mil.

Ale co se nestalo! Jakmile dívky vstoupily na nástupiště, přistoupil k nim s úklonou velmi zdvořilý

muž a zeptal se: „Mám skutečně čest hovořit se slečnou Wagovou a slečnou Foleyovou?“

„Zajisté,“ odpověděla ta živější z obou.

„Já jsem správce paní Migless Bullenové a paní Migless Bullenová by byla šťastna, kdyby slečna Wagová a slečna Foleyová použily jejího vlaku, který je dopraví do Indianopolisu.“

„Pojďme!“ řekla Jovita, aniž dala Lissy čas k uváženi.

Správce je doprovodil k výtopně, kde čekal vlak sestavený z oslnivě vyleštěné lokomotivy, že salónního vozu, z jídelního a lůžkového vagónu a z vozu pro Zavazadla. Vše bylo zevnitř i zvenčí zařízeno s největším přepychem. Byl to pravý královský, císařský nebo presidentský vlak.

Tímto vlakem cestovala paní Migless Bullenová, Jedna z nejbohatších Američanek celé Unie. Byla to padesátiletá příjemná vdova, majitelka nevyčerpatelných naftových polí – vlastně dolarových dolů.

Lissy a Jovitá prošly četným personálem seřazeným na nástupišti a byly přijaty dvěma dámami, miliardářčinými společnicemi, které je odvedly do salónního vozu kde miliardářka seděla.

„Slečny,“ řekla tato laskavá dáma, „děkuji vám, že jste přijaly mé pozvání a že souhlasíte s naší společnou cestou. Bude pro vás příjemnější než jízda obyčejným vlakem. A já jsem šťastna, že tím mohu projevit zájem o pátou hráčku, ač se jinak o hru vůbec nezajímám.“

„Jsme nesmírně poctěny vaší nabídkou, paní Bullenová,“ odpověděla Jovita.

„A chtěly bychom vám vyjádřit svou hlubokou vděčnost,“ dodala Lissy.

„To je zbytečné,“ odpověděla s úsměvem výtečná ta dáma. „A já doufám, slečno Wagová, že vám moje společnost přinese štěstí.“

Byla to okouzlující jízda a paní Bullenová byla přes své miliardy nejlepší z žen. V jejím salónu plynul příjemně čas, stejně jako potom v jídelně a na procházce celým vlakem. Nelze si představit přepych jeho zařízení a bohatost výzdoby.

„Já myslím,“ prohlásila Jovita k Lissy ve chvíli osamocení, „že takhle budeme moci jednou cestovat i my… ve vlastním vlaku.“

„Buď rozumná, Jovito!“

„Však uvidíš!“

I paní Bullenová byla nezvratně přesvědčena, že Lissy Wagová dosáhne cíle jako první ze sedmi.

K večeru se vlak zastavil v Indianopolisu. Protože pokračoval v jízdě do Chicaga, musily dívky vystoupit. Paní Bullenová je přinutila přijmout jako upomínku na tuto cestu dva krásné prsteny – jenom maličkost posázenou diamanty! Když dívky dojatě poděkovaly, rozloučily se s hostitelkou, velmi vzrušeny její knížecí pohostinností.

A pak jak mohly, nepozorovaně se odebraly do hotelu *Sherman,* který jim byl doporučen. To však nebránilo indianopoliským novinám, aby ráno neoznámily jejich ubytování v uvedeném hotelu.

Dívky měly čtrnáct dní času. Mohly sice navštěvovat místní pamětihodnosti, ale Jovita chtěla raději vzpomínat na nezapomenutelné zážitky z hotelu *Mamut,* kde se oběma dostalo důstojnických hodností chicagské milice. A často s velkou chutí k smíchů myslela na jejich povinnosti po návratu do Chicaga, kde budou musit vzdát po vojensku čest guvernérovi.

A když viděla svou přítelkyni ne snad smutnou, ale zamyšlenou, říkala jí:

„Já tě nechápu, Lissy. Nebo vlastně chápu tě docela dobře. Je to sympatický a milý hoch. Má všechny dobré vlastnosti a mezi nimi i tu, že se ti líbí. Nu, ale když tu není. když je patrně ve Filadelfii na místě nešťastného Crabbea. musíš jednat rozumně, má milá, a přeješ-li úspěch panu Réalovi, musíš ho přát i nám dvěma!“

„Ty přeháníš, Jovito.“

„I jen buď upřímná, Lissy! Přiznej se, že ho máš ráda!“

Dívka neodpověděla, což byla nepochybně svým způsobem také odpověď.

Dne 22 června uveřejnily noviny výsledek vrhu kostek pro kapitána Urricana.

Víme už, že oranžová vlajka musila po návratu z údolí Smrti začít hru od začátku a že šťastný vrh ji poslal na šestadvacáté pole, do Wisconsinu. To jen dokazuje, že vrhy jsou jako dny. Jdou jeden za druhým, ale navzájem se nepodobají. Notář Tornbrock musel mít nešťastnou ruku, protože vrhem pěti bodů z jednoho a čtyř poslal Hodge Urricana na jedenatřicáté pole do Nevady. Ale tam umístil William J. Hypperbone studnu, v níž musel nešťastný kapitán zůstat tak dlouho, dokud ho z ní některý ze spoluhráčů nevytáhne.

„Ten Tornbrock to dělá určitě schválně!“ vztekal se Hodge Urrican v záchvatu strašné zuřivosti.

A Turk prohlásil, že při nejbližší příležitosti zakroutí Tornbrockovi krk. Jeho velitel se tentokrát ani nesnažil Turka uklidnit. Nadto musil šestý hráč zaplatit tři tisíce dolarů pokuty.

Dobrosrdečná Lissy se neubránila lítosti nad smůlou mořského vlka.

„Jen ho polituj,“ řekla Jovita. „Nemám nic proti tomu. Tím spíš, že by ho mohl vysvobodit jen pan Titbury, kdyby se dostal ze svého hotelu a padlo mu dvanáct bodů… Je však důležité, že Max Réal je z vězení venku, a já si myslím, že se s ním dříve nebo později setkáme.“

Prozíravá dívka netušila, jak blízko byla pravdě.

Když se totiž obě dívky vracely z ranní procházky k hotelu *Sherman,* neubránila se Lissy výkřiku překvapení.

„Co je?“ ptala se Jovita.

A pak vykřikla i ona:

„To jste vy, pane Réale?“

Před dveřmi stál skutečně mladý malíř a s ním Tommy.v Trochu vzrušený a zároveň dojatý, chtěl nějak vysvětlit svou přítomnost.

„Vracím se na své místo do Filadelfie,“ řekl, „a protože mám Indiánu náhodou při cestě…“

„Zeměpisnou náhodou,“ řekla se smíchem Jovita, „ale rozhodně náhodou šťastnou!“

„A protože si tím cestu neprodlužuji…“

„Však kdybyste si tím měl cestu prodloužit, pane Réale, jistě byste neriskoval zpoždění.“

„Ach, mám do 28. června čas, slečno Wagová. Ještě plných šest dní a…“

„A má-li někdo plných šest dní, s nimiž si neví rady, je lepší strávit je s těmi, o které jeví zájem… velmi živý zájem.“

„Jovito!“ okřikla Lissy Jovitu polohlasem.

„Ale náhoda, právě ta šťastná náhoda,“ pokračovala Jovita, „vás přivedla právě k hotelu *Sherman.“*

„Vždyť noviny přinesly zpráva, že se zde ubytovala pátá hráčka se svou věrnou přítelkyní…“

„A protože pátá hráčka se ubytovala v hotelu *Sherman,“* pokračovala věrná přítelkyně, „je zcela přirozené, že se tam ubytoval i hráč první. Kdyby zde bydlel druhý nebo třetí hráč… Ale to ne! Je zde právě ten pátý! A pak, ta náhoda!“

„Ta v tom žádnou roli nehrála, však to víte, slečno Foleyová,“ přiznal se Max Réal a stiskl podávanou ruku mladé dívky.

„Tohle už je upřímnější,“ zvolal Jovita. „Ale upřímnost za upřímnost! I my máme radost z vaší návštěvy. Upozorňuji vás však, že tu nezůstanete ani o hodinu déle, než bude třeba, a že vás nenecháme zmeškat vlak do Filadelfie.“

Je snad zbytečné vysvětlovat, že Max Réal čekal v Saint Louisů, až noviny ohlásí příjezd Lissy Wagové a Jovity Foleyové do hlavního města Indiány a že si umínil věnovat jim všechen svůj volný čas.

Rozhovořili se jako staří přátelé a dohodli se na společných procházkách městem. Ale na naléhání věrné přítelkyně musili se také trochu zabývat hrou. Lissy byla nyní v čele a ani XKZ ji nemohl odkázat na druhé místo. Aby se dostal příštím vrhem do čela, muselo by mu padnout dvanáct bodů. Ale žluté vlajce Lissy Wagové stačilo sedm bodů k dosažení třiašedesátého pole. A sedmi bodů mohla dosáhnout trojím způsobem: tři a čtyři, dva a pět, jeden a šest. To byly tři možnosti proti jedné, jak potvrdila Jovita.

Ať už byly její úvahy správné nebo nebyly, Max Réal se o to nezajímal. Mezi malířem a Lissy teď o hru vůbec nešlo. Hovořili o Chicagu, o zřejmě blízkém návratu domů, o radosti paní Réalové z návštěvy obou přítelkyň. Svědčil o tom nejpřívětivějšími slovy dopis paní Réalové, která už měla zřejmě nějaké informace.

„Máte skvělou matku, pane Réale," řekla Lissy, jejíž oči po přečtení dopisu zvlhly.

„Nejlepší ze všech matek, slečno Wagová, která miluje každého, koho mám rád i já."

„A jaká by z ní byla, panečku, tchyně!" zvolala se smíchem Jovita.

Den strávili procházkami městem. Musili uniknout dotěravcům, kteří obléhali hotel *Sherman* a chtěli se – podle Jovity Foleyové – oženit, s příští dědičkou Williama J. Hypperbonea. Max Réal z opatrnosti svou totožnost zatajil, protože by byly jinak přišly celé legie jeho přívrženců.

Proto Max čekal s návratem do hotelu až na noc a po večeři už jim nezbývalo než zbavit se únavy z příjemně prožitého dne.

Lissy a Jovita se odebraly v deset hodin do svého pokoje.

Max Réal odešel do svého a Tommy se uložil ve vedlejší místnosti. Zatímco Jovita snila sny utkané ze stříbra a vyrvané zlatem, druzí dva patrně pokračovali ve výměně myšlenek, aniž mohli usnout. A skutečně oba snili o tom, že po návratu do Chicaga se splní jejich nejtoužebnější přání. Určitě si mysleli, že tahle hra je nekonečná… , že už trvá sedm týdnů… , že za několik dní budou zas musit balit zavazadla… , že je zas budou dělit stovky mil… , že y bylo lepší tu hru vzdát. Naštěstí ani Jovita, ani paní Jalová je nemohly slyšet.

Když Max Réal prostudoval mapu hry, uvedl se značným nepokojením poznámku, že ze sedmi států Hypperboneovy hry mezi Indianou a Illinois leželo jich pět ve východní části Unie, ve velkých vzájemných vzdálenostech a s velmi řídkou železniční sítí. Jsou to státy Oregon, Arizona a Iniánská teritoria, nemluvě o údolí Smrti, proslaveném příhodami kapitána Urricana. Stačilo by, kdyby Lissy Wagové padly dva body a musila by po dlouhé a únavné cestě do Kalifornie začít hrát znovu. A kdyby dalším vrhem nezískala sedm bodů, byla by poslána daleko od Indiány.

A jakým nebezpečím by tam byla vystavena?

Lissy však na hrozící možnosti nemyslela. Byla upjata jen na přítomnost, a ne na budoucnost. Soustředila se cele a to, že je s ní Max Réal… Je ovšem pravda, že jen několik dní a že osud je zas rozdělí.

Tak uplynuly poslední hodiny, noci a ráno s probuzením mizely poslední noční chmurné myšlenky. „Co budeme dnes dělat?" ptala se Jovita, když se s Lissy setkala ráno u snídaně s Maxem Réalem. „Zdá se, že bude krásný den. Svěží větřík a slunce přímo vybízejí k procházce. Nevyjdeme si kousek za Indianopolis? Říká se, že má kouzelné okolí. Nemohli bychom si vyjet vlakem?" Návrh stál za uvážení. Max Réal nahlédl do jízdního řádu program byl rychle sestaven ke spokojenosti všech. Dohodli se, že si vyjedou vlakem do Spring Valley, asi dvacet mil od Indianopolisu, a vrátí se jinou tratí zpět. Veselá dvojice tedy odjela. Tommyho nechali tentokrát v hotelu.

Max Réal a Lissy byli příliš zaneprázdněni, než aby si něčeho všímali, ale Jovita si snad měla všimnout pěti chlapíků, kteří je od odchodu z hotelu sledovali. Šli za nimi nejen na nádraží, ale nastoupili i do stejného vlaku a stejného vagónu A když Max Réal s oběma přítelkyněmi ve Spring Valley vystoupil, vystoupili z nimi i ti lidé.

Ale Jovita stále nic nepozorovala. Pokud se nedívala na Maxe a na Lissy, vyhlížela oknem vagónu ven.

Ti chlapi se zřejmě báli, že si jich sledovaní všimnou, a tak se hned po východu z nádraží oddělili.

Zkrátka Max Réal, Lissy a Jovita se vydali na cestu k Bílé řece. Mohli snad zabloudit? Jistě ne.

Šli tak asi hodinu úrodným krajem s mnoha potoky, s obdělanými pozemky i s hustými lesy, zbytky to starých porostů vykácených sekerami dřevorubců.

Byla to procházka ve vlahém ovzduší velmi příjemná. Jovita vesele pobíhala sem a tam, brzy vpředu, brzy vzadu, a vyčítala mladému páru, že si jí nevšímá. A neměla snad nárok na ohledy, kterými jsou mladí lidé povinni vůči matce, a dokonce vůči tchyni, jejíž funkci zde plnila?

Byly tři hodiny odpoledne, když se dali převézt na druhý břeh Bílé řeky. Tam se hustým lesem vinula cesta ke stanici dráhy do Indianopolisu. Max Réal se cestou s dívkami dohodl, že podniknou ještě řadu výletů. Večer 27. června bude ovšem muset sednout na vlak a odjet do Filadelfie. A pak…? Bylo lepší raději na to nemyslet.

Když ušli po cestě pod stromy asi půl míle lesem, v této době polních prací zcela pustým, navrhla neustálým pobíháním unavená Jovita několikaminutový odpočinek. Měli dost času, protože se chtěli vrátit do hotelu *Sherman* až k večeři. Cesta je vedla mezi stromy ve svěžím stínu.

Ale v té chvíli se k nim vrhlo pět mužů. Byli to ti chlapi, kteří s nimi vystoupili na stanici ve Spring Valley.

Co ta individua chtěla? Nebyli to však profesionální vrahové ani zloději. Chtěli se docela prostě zmocnit Lissy Wagové, unést ji na nějaké odlehlé místo a držet ji tam, aby se nemohla dostavit 4. července na poštovní úřad v Indianopolisu k příjmu telegramu. Tím by byla dívka po vyřazení šesti soupeřů v předvečer vítězství zbavena možnosti výhry.

Až tam vedla hráče a sázkaře jejich vášeň pro hru, do níž vsadili velké částky – statisíce dolarů! Ano, ti zločinci a jinak je nelze nazvat – necouvli ani před takovým činem!

Tři z těch chlapů se vrhli na Maxe Réala, aby nemohl své přítelkyně bránit. Čtvrtý se zmocnil Jovity, zatímco poslední se snažil odvléci Lissy do hloubi lesa, kde by po ní nikdo nenašel ani stopy.

Max Réal se však bránil. Vytáhl revolver, který nosí každý Američan s sebou, a vystřelil.

Jeden z mužů byl poraněn a upadl.

Jovita a Lissy volaly o pomoc, ač nemohly doufat, že je někdo uslyší. A přece se to stalo. Z houští vlevo se ozvaly hlasy.

Asi tucet farmářů z blízkého okolí byl právě v lese na lovu a náhoda je přivedla právě k místu přepadení.

Pět chlapů se znovu pokusilo provést svou. Max Réal vystřelil podruhé, tentokrát na muže, který unášel Lissy vlevo od cesty. Muž musil dívku pustit. Ale Max Réal dostal ránu nožem přímo do prsou. Vykřikl a padl v bezvědomí na zem.

Objevili se lovci. Útočníci, z nichž jeden byl zraněn, pochopili marnost dalšího boje a zmizeli v lese.

Místo pronásledování zločinců bylo třeba dopravit Maxe Réala na nejbližší stanici, vyhledat lékaře a dopravit zraněného do Indianopolisu, pokud to ovšem jeho stav dovolí

Zničená a plačící Lissy poklekla k mladému muži. Max Réal dýchal, pootevřel oči a mohl ještě říci:

„Lissy… drahá Lissy… to nic není… opravdu nic…: A co vy?“

Oči se mu zas zavřely. Žil však. Poznal mladou dívku… promluvil na ni…

Za půl hodiny ho lovci donesli na stanici, kde k němu ihned přišel lékař. Když ránu prohlédl, prohlásil, že není smrtelná. Po prvním ošetření dívky ujistil, že zraněný snese bez nebezpečí dopravu.

Uložili zraněného do vlaku, který odjížděl v pět hodin do Indianopolisu. Lissy a Jovita usedly vedle něho. Neztratil vůbec vědomí a nebyl zraněn nijak vážně. V šest hodin už odpočíval ve svém pokoji v hotelu *Sherman.*

Ale běda! Jak dlouho nebude moci pokoj opustit? Bylo téměř jisté, že 28. června nebude moci přijít na filadelfský poštovní úřad.

Lissy byla rozhodnuta neopouštět toho, kdo byl zraněn při její obraně. Zůstane u něho. Věnuje mu všechnu péči.

A ke cti Jovity dlužno říci, že dívka rozhodnutí své přítelkyně schválila, ačkoli to znamenalo ztrátu všech nadějí.

Druhý lékař, který přišel Maxe navštívit, jen potvrdil výrok svého kolegy. Plíce byly zasaženy jen špičkou nože. Stačilo však jen málo a rána mohla být smrtelná.

Lékař prohlásil, že Max Réal bude zdráv dříve než za čtrnáct dní.

Ale co na tom? Myslil snad nyní na peníze Williama J. Hypperbonea? A litovala snad Lissy ztracené naděje na dědictví výstředního nebožtíka? Vůbec ne! Oba teď snili o jiné budoucnosti plné štěstí, v níž se bez miliónů ze hry docela dobře obejdou.

Ale po dlouhém a zralém uvažování si Jovita řekla: „Koneckonců, když ubohý pan Réal musí zůstat čtrnáct dní v Indianopolisu, bude tu 4. července – v den svého dalšího vrhu kostek – i Lissy. A vyjde-li jí šťastně sedm bodů – a dej Bůh, aby jí vyšly! – získá vítězství v celé hře!“

Byla to správná úvaha a po těch posledních zkouškách by měla být nebesa vůči páté hráčce spravedlivá!

Dlužno ještě říci, že na žádost Maxe Réala nenapsaly dívky malířově matce nic o tom, co se stalo. Víme už, že v hotelu své jméno neoznámil, a když noviny přinesly zprávu o onom přepadení a uvedly, proč k němu došlo, psal v jen o Lisy Wagové.

Když zpráva vyšla, vyvolala patřičný účin ve světě spekulantů. Není divu, že žlutá vlajka byla pak pozdravována celou Amerikou.

Uvidíme teď, že události se vyvíjely mnohem rychleji a zcela jinak, než většina veřejnosti očekávala.

Dne 24. června v půl deváté pobíhali indianopoliskými ulicemi kameloti s textem telegramu v rukou a vyvolávali výsledek chicagského vrhu pro sedmého hráče.

Bylo to dvanáct bodů – šest a šest – a –protože tento hráč byl na jedenapadesátém poli v Minnesotě, získal celou hru!

Vítězem se tedy stala záhadná osobnost označená iniciálami XKZ.

Teď vlála červená vlajka nad Illinois, nad státem, který byl na mapě ušlechtilé americké hry uveden čtrnáctkrát.

XIV
ZVON V DUBOVÉM LESE

Zahřmění slyšitelné ve všech částech zeměkoule nebylo by vyvolalo takový účinek, jako onen vrh kostek vypadlých z nádobky notáře Tornbrocka v sále chicagského divadla, Tisíce diváků, kteří přihlíželi s myšlenkou, že by to mohl být vrh poslední, roznesly zprávu do všech chicagských čtvrtí a tisíce telegramů ji rozšířily do všech koutů Starého i Nového světa.

Celou partii, a tím i šedesát milionů dolarů, vyhrál tedy maskovaný muž, poslední hráč, vetřelec z dodatku k závěti, jedním slovem, či vlastně třemi písmeny pan XKZ!

Nebylo by teď na místě vysvětlit, jak probíhala cesta tohoto miláčka Štěstěny? Zatímco jeho šest konkurentů stíhala smůla za smůlou, XKZ kráčel stále jistým krokem, aniž musel zaplatit jedinou pokutu, a nejkratší cestou, jejíž snadnost mu šetřila únavu i cestovní výlohy.

Nesvědčilo to snad o neobyčejném, možno říci zázračném štěstí člověka, kterému se v životě vše daří?

Zbývá povědět, kdo vlastně ten XKZ je. Však se bude musit dát brzy poznat, přinejmenším ve chvíli, kdy se bude ujímat obrovského dědictví.

Ve dnech určených vrhu kostek v jeho prospěch sbíhali se na poštovní úřady četní zvědavci, ale spatřili někde muže středních let, jinde dobrého šedesátníka, který vždy rychle zmizel, aniž po sobě nechal nějaké stopy.

Konečně se veřejnost dozví jeho jméno a povolání. A po zjištění jeho totožnosti budou Spojené státy obohaceny o nového boháče, který vystřídá Williama J. Hypperbonea.

A nyní: jaká byla situace zbývajících šesti hráčů ke dni 3. července, devět dní před posledním vrhem?

Především nutno říci, že všichni se vrátili do Chicaga. Ano, všichni! Jedni zoufalí, druzí zuřiví. Snadno lze uhodnout, kteří. Jen dva byli zcela lhostejní k výsledku hry. Ani ty netřeba jmenovat.

Neuplynul ani týden a téměř vyléčený Max Réal se vrátil do rodného města ve společnosti Lissy a Jovity. Odjel do svého domu v Jižní ulici a obě dívky se vrátily do svého bytu na Sheridanově třídě.

A tehdy se paní Réalová, zpravená už o atentátu na Lissy Wagovou, dověděla jako všichni ostatní jméno mladého muže, jemuž Lissy vděčila za svou záchranu.

„Ach chlapče," zvolala, když stiskla Maxe v náručí, „to jsi byl ty?"

„Ale protože jsem už zdráv, tak neplač, maminko! Co jsem udělal, udělal jsem pro ni. Rozumíš? Pro ni! Však ji brzy poznáš… a zamiluješ si ji tak, jako si už zamilovala ona tebe a jako jsem si ji zamiloval já."

A tak toho dne navštívila Lissy v doprovodu Jovity paní Réalovou. Lissy se té výtečné paní líbila stejně, jako se ona sama líbila mladé dívce. Paní Réalová ji zahrnula obdivem a nezapomněla ani na Jovitu, tak rozdílnou povahou, ale svým způsobem stejně milou.

Tím se všechny tři ženy seznámily. Ale na to, co z toho vyplynulo, nutno ještě několik dní počkat.

Po odjezdu Maxe Réala ze Saint Louisů dorazil tam Tom Crabbe. Není třeba popisovat vztek a zahanbení Johna Milnera. Tolik peněz utratil – a za nic! Hra ho stála nejen cestovní výdaje, ale i trojí pokutu, kterou musil zaplatit v missourském vězení. A navíc vážně zkompromitoval pověst šampióna Ameriky utkáním se stejně pokořeným Cayanaughem. Vždyť skutečnými vítězi onoho utkání se stali se šerif a reverend. A co se Torna Crabbea týče, ten stále nechápal svou roli. Šel prostě tam, kam ho jeho

trenér vedl. Ten živočich byl dokonale spokojen, pokud měl zajištěno šest jídel denně. Kolik týdnů bude muset John Milner zůstat ještě na místě? Ale už druhého dne se dověděl, na čem je. Hra skončila a jemu nezbylo než vrátit se do Chicaga.

Stejně tomu bylo s Hermannem Titburym. Manželský pár už žil čtrnáct dní v pokojích rezervovaných hráčům americké hry v hotelu *Excelsior* v New Orleansu. Těch čtrnáct dní velmi dobře jedli, velmi dobře pili, měli k dispozici kočár, jachtu a lóži v divadle. Žili si jako boháči, kteří mají velké příjmy a dovedou utrácet. Je ovšem pravda, že je takový život stál dvě stě dolarů denně. A když jim byl předložen hotelový účet, bylo to jako rána kyjem! Zněl na dva tisíce osm set dolarů! A připočteme-li k tomu pokuty v Louisianě a v Maine i krádež v Utahu, pak nezbytné výlohy za cesty stejně daleké jako drahé dosáhly částky osmi tisíc dolarů!

Zasaženi přímo do srdce, to znamená do peněženky, manželé Titburyovi rázem vystřízlivěli a po návratu domů došlo mezi nimi k nebývale prudkým scénám, při nichž paní vyčítala pánovi, že se pustil do toho rumujícího dobrodružství navzdory všem jejím připomínkám, a dokazovala mu, že za všechny maléry může on. A pan Titbury byl nakonec podle svého zvyku o tom přesvědčen, tím spíš, že jejich strašná služka se postavila na stranu své paní – také podle svého zvyku. To však oběma nebránilo, aby nevzpomínali na dny strávené v blaženostech hotelu *Excelsior*. Jaké to bylo rozčarování, když se z výše těch snů octli zas v propasti skutečnosti!

„Ten Hypperbone je netvor! Odporný netvor!“ prohlašovala paní Titburyová.

„Buď jste měli jeho milióny získat, nebo se do toho neplést!“ dodávala služka,

„Ano neplést se do toho!“ křičela matróna. „Copak jsem to Titbury mu neříkala pořád? Ale přiveďte k rozumu takového…“

Už se nikdy nedovíme, jakým jménem byl toho dne pan Titbury nazván.

A co Harris T. Kymbal? Nu, ten se dostal živ a zdráv ze srážky uspořádané k otevření trati z Medary do Sioux Falls. Ještě před srážkou se mu podařilo vyskočit na trať. Udělal několik kotrmelců, jako by byl z kaučuku, a zůstal ležet v bezvědomí pod železničním náspem, chráněn před výbuchem obou lokomotiv. I v Americe se jistě stává, že se do sebe vklíní dva vlaky, ale málokdy bez předběžného upozornění. Tentokrát si mohli diváci stojící v bezpečné vzdálenosti po obou stranách trati dopřát tak neobyčejnou podívanou.

Naneštěstí nebyl Harris T. Kymbal právě ve stavu, v němž by mohl takovou podívanou vychutnat.

Po třech hodinách přijeli dělníci záchranné čety uvolnit trať a našli pod náspem jakéhosi muže v bezvědomí. Zdvihli ho a dopravili do nejbližšího domu a zavolali lékaři. Ten zjistil, že neznámý není zraněn smrtelně. Vzkřísil ho, vyptal se ho a dověděl se. že to je čtvrtý hráč Hypperboneovy hry, který vsedl do pokusného vlaku předem odsouzeného k úplnému rozbití. Pak musil novinář vyslechnout oprávněné výtky, a navíc musil zaplatit jízdné, protože na amerických železnicích lze platit před jízdou i po jízdě. Pak telegrafovali o nehodě řediteli *Tribuny* a poslali neopatrného reportéra nejbližším spojem do Chicaga, kam dorazil 5. června. Neohrožený Harris T. Kymbal samozřejmě prohlásil, že je připraven vydat se znovu na cestu, pokračovat ve hře a cestovat z jednoho konce Unie na druhý. Když se však dověděl, že hra je skončena a že vyhrál pan XKZ, nezbylo mu než zůstat doma a psát zajímavé reportáže o posledních událostech, jejichž hrdinou byl on sám.

Jen jeho ješitnost dobře informovaného novináře byla zasažena na citlivém místě žertováním a výsměchem podřadného tisku nad jeho zprávou o grizzlym, který se při každém zablesknutí pokřižoval a kterému reportér navrhl jméno *Ursus christianus*. Šlo totiž o místního farmáře, který byl majitelem kůže nádherného ploskochodce. A protože tehdy strašně pršelo, přehodil si kůži přes sebe, a protože se bál, při každém blesku se jako dobrý křesťan pokřižoval. Nakonec se Harris T. Kymbal svému dobrodružství sám smál, ale jeho smích měl barvu vlajky, kterou Jovita Foleyová nemohla vítězně vztyčit na třiašedesátém poli.

Co se páté hráčky týče, víme už, za jakých podmínek se vrátila do Chicaga se svou věrnou přítelkyní, s Maxem Réalem a s Tommym, který byl stejně zoufalý nad neúspěchem svého pána jako Jovita nad ztroskotáním Lissy Wagové.

„Musíš se s tím smířit, Jovito,“ opakovala Lissy. „Víš přece, že jsem s vítězstvím nepočítala.“

„Ale já jsem s ním počítala!“

„A mýlila ses.“

„Nu, ty si ostatně stěžovat nemůžeš.“

„Však si také nestěžuji," odpověděla s úsměvem Lissy. „I když ti Hypperboneovo bohatství uniklo, nejsi už vůbec chudá dívka bez peněz."

„Jak to?"

„Samozřejmě, Lissy! Po panu XKZ, který dorazil do cíle první, jsi nejblíž k cíli ty, a dostaneš peníze z pokut."

„Namouduši, Jovito, na to jsem nepomyslela…"

„Myslela jsem na to za tebe, ty bezstarostná Lissy! Je to hezká sumička, která ti po právu připadne."

A skutečně. Tisíc dolarů na mostě u Niagary, dva tisíce v neworleanském hotelu, dva tisíce v Nebrasce, tři tisíce v údolí Smrti a devět tisíc postupně složených v missourském vězeni – to dávalo sedmnáct tisíc dolarů, které připadnou nesporně podle znění závěti druhému z hráčů. Ale ten, jak právě prohlásila Lissy, na to vůbec nepomyslil, protože měl v hlavě něco jiného.

Byla tu však ještě jedna osoba, na kterou sice Max Réal nemohl žárlit, ale na niž jeho snoubenka myslela velmi často. Uhodnete asi, že tou osobou byl ctihodný Humphry Weldon, který poctil dům na Sheridanově třídě svou návštěvou v době Lissiny nemoci a jemuž byla Lissy dlužna tři tisíce dolarů z pokuty v missourském vězení. I když to byl jen sázkař, jemuž šlo o peníze, zavázal si svou šlechetností nešťastnou vězeňkyni, která by se s ním byla hrozně ráda setkala. Ale až dosud ho nikde nespatřila.

Abychom však dokončili popis situace, obraťme pozornost k Hodgeovi Urricanovi.

Dne 22. června byl proveden jeho vrh. Kapitán byl pravé ve Wisconsinu. Víme, že pět bodů ho poslalo na jedenatřicáté pole, do Nevady. Znamenalo to novou cestu dlouhou asi dvanáct set mil Kapitánův vztek dosáhl vrcholu. Rozhodl se, že si to s notářem Tornbrockem vyřídí. Po skončení hry se s ním dokonale vyrovná. Turk prohlásil, že skočí notáři na krk, uškrtí ho, rozřízne mu břicho a vyrve mu játra.

Se spěchem, s jakým dělal vše, opustil Hodge Urrican 22. června Milwaukee, nasedl se svým nerozlučným společníkem do vlaku a rozjel se plnou parou do Nevady. Předtím však poslal notáři tři tisíce dolarů, důsledek posledního vrhu kostek.

Oranžová vlajka měla být 6.července v Garson City. Ale nedorazila tam.

Ráno 24. června stihla v Salt Lake City kapitána velká novina. Hra byla skončena vítězstvím pana XKZ, šampióna Hypperboneovy hry.

Kapitán Urrican se proto vrátil do Chicaga ve stavu, který si lze spíš představit než popsat.

Není nijak přehnané tvrzení, že si lidé na obou koncích Ameriky oddechli. Sázkové agentury ztichly a agenti sotva opadali dech. Sázky byly vyřizovány s přesností, která dělala čest společnosti tak proniknuté spekulováním. Přesto však všem účastníkům všenárodní hry – i těm platonickým – zbývalo rozřešit jednu otázku. A nutno říci, že ne podřadnou.

Kdo je ten XKZ? Dá se vůbec poznat? Nikdo o tom nepochyboval. Jde-li o příjem šedesáti miliónů dolarů, nelze zachovat inkognito. Nelze se nadále skrývat jen pod iniciálami. Šťastný výherce se musí veřejnosti představit osobně – a on se jistě představí.

Ale kdy a za jakých okolností? Testament žádnou lhůtu neudával. Všeobecně se však myslelo, že to už nemůže dlouho trvat. Nejvýš několik dní. Řečenému XKZ byl poslední telegram odeslán do Minneapolisu v Minnesotě. Stačilo mu tedy půl dne na cestu do Chicaga.

Uplynul však týden, pak druhý a o neznámém nedošly žádné zprávy

Jednou z nejnetrpělivějších osob byla – přirozeně – Jovita. Ta nervózní dívka posílala Maxe Réala desetkrát denně pro informace; chtěla, aby byl stále v divadle, kde musí přece sedmý hráč objevit nejdříve. Max Réal měl však duši plnou jiných zájmů. A tu Jovita zvolala:

„Ach, kdybych ho tak dostala do rukou!"

„Uklidni se, Jovito," opakovala jí Lissy. „Ne. neuklidním se, Lissy. Kdyby mi přišel pod ruku, ptala bych se ho, jakým právem si dovolil tu hru vyhrát takový člověk, jehož jméno nikdo nezná!"

„Ale kdybyste se ho mohla zeptat, Jovito," řekl jí Max Réal. „pak by tu už byl a nepotřeboval by se dávat poznat."

Není divu, že se obě dívky dosud nevrátily do obchodu pana Marshalla Fielda, aby pokračovaly ve svém zaměstnání. Lissy tam musila být stejně nahrazena a Jovita čekala, až celá ta záležitost skončí, aby se mohla vrátit jako prodavačka do obchodu. Zatím na to neměla ani pomyšlení. V její netrpělivosti se odrážel stav veřejného mínění celých Spojených států a celého světa. Jak čas plynul, stoupala obrazotvornost. Tisk – především sportovní – přímo šílel. K notáři Tornbrockovi se hrnuli lidé, ale odcházeli z odpovědi. Notář tvrdil, že o nositeli červené vlajky nic neví. A skutečně nic nevěděl a nemohl

říci, kdy XKZ opustí Minneapolis, kde mu byla doručena poslední depeše. A když na něho dotírající lidé naléhali, říkal:

„Objeví se, až se mu zlíbí."

A tu všichni hráči kromě Lissy a Maxe usoudili – a práni –, že je nutno zakročit. Kdyby se vítěz nepřihlásil, měli by důvod k prohlášení, že hra nebyla dohrána a že v ní musí být pokračováno.

Kapitán Urrican, Hermann Titbury a John Milner v zaúpění Torna Crabbea byli zcela neústupní a na radu svých advokátů oznámili úmysl podat na vykonavatele nebožtíkovy závěti žalobu. Noviny, které je podporovaly během hry, neopustily je ani teď. Harris T. Kymbal uveřejnil *Tribuně* ostrý článek proti XKZ, jehož existenci popíral. I *Chicagský hlasatel* s jinými deníky hájil s neuvěřenou úporností věc hráčů. Celá Amerika se vzrušovala novým průběhem událostí. Nebylo také možno vyřídit všechny sázky, dokud totožnost vítěze nebude potvrzena a dokud úřady nenabudou jistoty, že hra je skutečně skončena. V tom se mínění všech shodovalo a veřejnost se chystala k obrovské manifestaci, v divadelním sále. Nedá-li se XKZ do určité doby poznat, bude notář Tornbrock vyzván, aby pokračoval ve vrzích kostek dál. Tony Crabbe, Hermann Titbury, Harris T. Kymbal, kapitán Urrican, a dokonce i Jovita Foleyová – bude-li jí dovoleno zastupovat Lissy Wagovou – byli ochotni rozjet se okamžitě do jakéhokoli státu, kam je osud vyšle.

Vzrušení veřejnosti dosáhlo takového stupně, že se toho musily chopit úřady – především v Chicagu. Musily chránit členy *Klubu výstředníků* a notáře, které veřejnost činila za vše odpovědnými.

Ale 15 července, tři týdny po posledním vrhu kostek, který učinil maskovaného muže vítězem, došlo k nejnečekanější události.

Toho dne v deset hodin se náhle rozšířila zpráva, že zvon nad hrobem Williama J. Hypperbonea v Dubovém lese se naplno rozhlaholil.

XV
POSLEDNÍ VÝSTŘEDNOST

Nelze si představit rychlost, s jakou se ta zpráva rozšířila. I kdyby byl každý dům v Chicagu spojen telefonem se správcem hřbitova, nebylo by to půldruhého miliónu obyvatel zvědělo tak rychle, skoro naráz.

V několika minutách byl hřbitov zavalen obyvatelstvem okolních čtvrtí. Pak se tam nahrnul dav ze všech stran. Po půlhodině byl provoz v okolí zcela znemožněn. Spěšně upozorněný guvernér státu John Hamilton vyslal ihned několik oddílů milice, která jen s velkou námahou vnikla na hřbitov a vytlačila četné zvědavce natolik, abv se tam dalo vejít

A zvon nad nádherným náhrobkem Williama J. Hypperbonea stále zvonil!

Je pochopitelné, že na hřbitov přispěchal mezi prvními Georges B Higginbotham i jeho kolegové z *Klubu výstředníků* a notář Tornbrock. Ale jak mohli předejít obrovský a bouřlivý dav, jestliže nebyli zpraveni předem? Jisté je, že tam byli už při prvních úderech zvonu rozhoupaného správcem hřbitova.

Za půl hodiny dorazilo šest hráčů Hypperboneovy hry. Nikoho jistě nepřekvapí, že si přispíšili kapitán Urrican, Hermann Titbury – postrkávaný paní Titburyovou – a Harris T Kymbal. Ale že tam byl i Max Réal s Lissy Wagovou a Jovitou Foleyovou, vyplývalo jen z toho, že Jovita si to žádala tak naléhavě, že jí musili vyhovět.

Všichni hráči teď stáli před hrobkou chráněnou trojí řadou milicionářů, kterým obě přítelkyně měly právo velet. Vždyť jedna z nich měla hodnost plukovníka a druhá poručíka, jak jim je propůjčil sám guvernér státu.

Konečně zvon umlkl. *Klub výstředníků* se svým předsedou v čele vnikl do haly. Notář Tornbrock v černém oděvu, s bílou kravatou a s hliníkovými brýlemi na nose vstoupil hned za nimi. Následovalo ho šest hráčů a s nimi všichni, které mohla hala ještě pojmout.

Uvnitř vládlo hrobové ticho Stejné ticho bylo však i mimo budovu, což bylo znamením stejně hlubokého dojetí. Ani Jovita nebyla o nic méně dojata než všichni přítomní, všichni nejasně cítili, že tajemství, od posledního vrhu rozřešené, bude konečně odhaleno a že osvobozující slovo bude jméno vítěze Hypperboneovy hry.

Bylo jedenáct hodin třiatřicet minut, když se uvnitř haly ozval jakýsi hlomoz. Vycházel přímo z katafalku, jehož závěs byl jakousi neviditelnou rukou stažen na zem.

A jaký zázrak! Zatímco Lissy se tiskla k Maxu Réalovi, příkrov hrobky se zvedl a nad ním se vztyčilo tělo, které předtím kryl. Objevil se živý člověk, dokonale živý, a tím člověkem nebyl nikdo jiný než zemřelý William J. Hypperbone!

„Velký Bože!“ zvolala Jovita, jejíž výkřik zaslechli jen Max a Lissy uprostřed hukotu překvapení, který se nesl celým shromážděním:… A Jovita s nataženou paží dodala:

„Vždyť je to pan Humphry Weldon!“

Ano, byl to ctihodný pan Humphry Weldon, ale ne tak starý, jak se jevil při návštěvě u Lissy Wagové. Tento gentleman a William J. Hypperbone byli jedna a táž osoba.

A nyní uveďme v několika slovech příběh, který zveřejnily noviny celého světa a který vysvětlil vše nevysvětlitelné v tomto úžasném dobrodružství.

Víme že 1. dubna byl William J. Hypperbone raněn při ušlechtilé „husí hře“ mrtvicí. Po přenesení do svého domu byl v několika hodinách mrtev – či aspoň lékaři za mrtvého prohlášen.

Ale navzdory doktorům byl William J. Hypperbone jen ve stavu bezvědomí, ač jevil všechny příznaky člověka, který zemřel. Bylo štěstí, že poslední vůlí nenařídil své balzamování, protože po takové operaci by se byl už nevzpamatoval. Měl opravdu štěstí…

Víme také, jak nádherný pohřeb mu byl vypraven. A 3. června se brána hrobky za nejvýznamnějším členem *Klubu výstředníků* zavřela.

Ale večer správce hřbitova při zhasínání světel v hale zaslechl uvnitř katafalku jakýsi šramot. Ven unikalo sténání… jakýsi zdušený hlas něco volal…

Správce neztratil hlavu. Běžel pro potřebné nářadí a oddělil víko rakve.

První slova, která William J. Hypperbone po probuzení z letargického spánku pronesl, zněla:

„Nikomu ani slovo… a budete boháčem!“

A dodal s duchapřítomností, u člověka vracejícího se z takové dálky až neuvěřitelnou:

„Jen vy budete vědět, že žiji… Jen vy sám a můj notář Tornbrock, kterému to teď půjdete říci.“

Správce bez jakýchkoli dotazů vyběhl z haly a spěchal k notáři. Jaké překvapení – vrcholně příjemné –, když za půl hodiny se notář Tornbrock octl před svým klientem, kterému bylo tak dobře jako nikdy předtím.

Uveďme nyní, o čem William J. Hypperbone přemýšlel po svém vzkříšení a co se rozhodl udělat. U takového člověka to nemůže ovšem překvapit.

Protože svou závětí rozhodl o oné hře, která měla vyvolat největší vzrušení, zklamání i překvapení, trval i nadále na tom, aby hru vylosovaní hráči sehráli s tím, že on sám se podřídí všem jejím důsledkům. Notář Tornbrock však namítl:

„Ale vy přijdete na mizinu, protože jeden z těch šesti vyhraje. Je ovšem pravda, že jste nezemřel – a já vám k tomu upřímně blahopřeji –, takže vaše závěť je neplatná a její dispozice jsou neproveditelné. Proč tedy tu hru hrát?“

„Protože se jí zúčastním.“

„Vy?“’

„Ano, já.“

„A jak?“

„Chci připojit k závěti dodatek a uvést do hry sedmého hráče, kterým budu já sám pod značkou XKZ.“

„A budete hrát?“

„Jako ostatní.“

„Ale pak se budete muset podřídit pravidlům hry.“

„Podřídím se jim.“

„A když prohrajete?“

„Ztratím vše. Celé mé jmění získá vítěz.“

„To je rozhodnuto?“

„Ano. Protože jsem se až dosud neprojevil žádnou výstředností, chci se projevit jako výstředník pod rouškou zdánlivé smrti.“

Lze uhodnout, co následovalo. Správce Dubového lesa za dobrou odměnu a za příslib další odměny po dokončení celého dobrodružství tajemství skutečně uchoval. William J. Hypperbone po odchodu ze hřbitova odešel inkognito k notáři Tornbrockovi, připojil k závěti onen dodatek a oznámil místo svého pobytu pro případ, že by mu notář musel něco sdělit. Pak se s Tornbrockem rozloučil pln důvěry ve

výjimečné štěstí, které ho po celý život neopouštělo a které mu jistě zůstane věrno – možno tak říci – i po smrti.

Zbytek už známe.

Hra začala podle stanovených podmínek a William J. Hypperbone si mohl udělat představu o každém ze sedmi hráčů. Nesnášenlivý Hodge Urrican, lakotný Hermann Titbury a hrubý Tom Crabbe ho nezajímali a ani nemohli zajímat. Cítil snad trochu sympatií k Harrisi T. Kymbalovi. Ale přál-li někomu, třeba ve svůj neprospěch, byli to Max Réal, Lissy Wagová a její věrná Jovita. Proto Lissy Wagovou v době její nemoci navštívil pod jménem Humphryho Weldona, proto jí poslal tři tisíce dolarů do vězení v Missouri. A pro šlechetného muže bylo velkým zadostiučiněním, když byla dívka vysvobozena Maxem Réalem a druhé uspokojení měl z vystřídání malíře Tomem Crabbem.

On sám procházel jistým a pravidelným krokem všemi záludnostmi hry, stále s tím neuvěřitelným štěstím, s nímž správně počítal a které ho ani jednou nezradilo. Tak přišel do cíle jako první, ač začínal jako poslední, tak zvítězil nad všemi favority tohoto národního dostihu.

Tak tomu bylo a tak si to opakovalo celé shromáždění. Teď mu jeho kolegové z klubu přicházeli stisknout upřímně ruku stejně jako Max Réal. Teď přijal poděkováni Lissy Wagové a blahopřání Jovity Foleyové, která si vyžádala a obdržela svolení k polibku. Pak byl nesen davem na ramenou celým městem se stejným triumfem, s jakým byl před třemi měsíci vezen na hřbitov Dubový les.

Teď už nebyl v hlavním městě jediný člověk, který by neznal rozuzlení tohoto vzrušujícího dobrodružství.

Smířili se s tím však ostatní hráči? Někteří ano, ale ne všichni. Celkem však musili nečekané rozuzlení přijmout.

Hermann Titbury nechtěl ovšem přijít jen tak o tolik peněz cestováním z jednoho konce Unie na druhý. Myslil jen na to, jak je získat zpět. Za souhlasu paní Titburyové se rozhodl znovu obchodovat, což znamenalo pokračovat v činnosti odporného lichváře. Běda pak ubožákům, kteří padnou do spárů toho vydřiducha!

Tom Crabbe z toho všeho nepochopil vůbec nic. Snad jen to, že ho čeká odvetný zápas, a John Milner doufal, že tímto zápasem se Tom dostane mezi přední boxery a zapomene na osudné rány pěstmi reverenda Hugha Huntera.

Harris T. Kymbal uznal filosoficky svou porážku; vždyť mu zbyla z cest spousta vzpomínek. Netrval ani na rekordu v cestování, protože ujel jen deset tisíc mil, kdežto Hodge Urrican jich měl na svém kontě přes jedenáct tisíc. To vše nezabránilo, aby v *Tribuně* neuveřejnil velmi pochvalný článek o zmrtvýchvstání člena *Klubu výstředníků.*

Co se kapitána Urricana týče, ten vyhledal Williama Hypperbonea a řekl mu se svou obvyklou vlídností:

„Tím to, pane, nekončí! Vůbec ne! Takhle se to nedělá! Je-li někdo mrtev, má zůstat mrtev a nenechávat lidi štvát za dědictvím, když je ještě na tomto světě!“

„Co chcete, kapitáne?“ odpověděl mírně William J. Hyprbone. „Nemohl jsem vědět…“

„Věděl jste to, pane, a předvídal jste to! Měli vás místo na máry strčit do pece krematoria! Pak by se to bylo nestalo!“

Kdo ví, kapitáne? Mám ve všem štěstí.“

„A protože jste mne mystifikoval,“ pokračoval Hodge Urrican, „a protože mystifikaci nesnáším, dáte mi zadostiění!“

„Kdy vám bude libo.“

Ačkoli Turk při svatém Jonathanu přísahal, že vyrve panu Hypperboneovi játra, jeho velitel se tentokrát nesnažil svého nohsleda uklidnit a naopak ho poslal k exnebožtíkovi, aby dojednal den utkání, Turk však hned na počátku rozmluvy řekl:

„Vidíte, pane, že kapitán Urrican není tak hrozný, jak vypadá… V podstatě je to dobrák… kterého lze snadno přivést k rozumu.“

„Vy však přicházíte, abyste…“

„Abych vám řekl, že kapitán lituje své včerejší unáhlenosti a prosí vás, abyste ho omluvil.“

Na tom zkrátka zůstalo, protože Urrican nakonec uznal, že by se zesměšnil. Naštěstí pro Turka se ten strašný člověk nikdy nedověděl, jakým způsobem splnil Turk své posláni.

Konečně v předvečer dne, kdy měl být oslaven sňatek Maxe Réala s Lissy Wagovou, 29. července, přišla k příštím nomanželům návštěva. Nebyl to věkem shrbený ctihodný Humphry Weldon, nýbrž

William J. Hypperbone, veselý a mladší než kdykoli předtím, jak správně zjistila Jovita Foleyová. Tento gentleman se napřed omluvil, že nenechal vyhrát Lissy, která by jistě přišla k cíli první, pak prohlásil, že uložil u svého notáře – ať se to Lissy a jejímu manželovi líbí nebo nelíbí – novou závěť, v níž rozdělil svůj majetek na dvě poloviny, z nichž jednu určil Lissy Wagové.

Je zbytečné uvádět, jakou odpověď dostal ten stejně šlechetný jako originální muž. Teď měl Tommy jistotu, že si ho jeho pán za přiměřenou cenu koupí.

Zbývala Jovita Foleyová. Tato živá, výbušná a výtečná osůbka nepocítila ani nejmenší žárlivost nad štěstím své přítelkyně. Pro Lissy bylo největší štěstí ve sňatku se zbožňovaným mužem. Nadto získala ve Williamu J. Hypperboneovi strýčka, po němž měla dědit. A Jovita se měla po Lissině svatbě vrátit do obchodu pana Marshalla Fielda jako prodavačka.

Svatba byla oslavena druhého dne za účasti celého hlavního města. Guvernér John Hamilton a Wiliam J. Hypperbone projevili přání zúčastnit se obřadu s novomanželi.

Když se svatebčané vrátili k paní Réalové, obrátil se William J. Hypperbone k půvabné družičce Jovitě se slovy:

„Slečno Foleyová, je mi padesát let…“

„Vy přeháníte, pane Hypperbone,“ odpověděla dívka se smíchem… a ona se uměla smát!

„Ne, opravdu je mí padesát, nerušte mé výpočty! A vám je teprve pětadvacet.“

„Opravdu, pětadvacet.“

„A jestli jsem nezapomněl základy aritmetiky, je pětadvacet polovina z padesáti.“

Co tím ten tajnůstkářský matematik mínil?

„Nuže, slečno Foleyová, protože máte polovinu mého věku, a jestliže není matematika marná věda, proč byste se nemohla stát polovinou mne samotného?“

Co mohla Jovita odpovědět na návrh podaný tak originálně? Jen to, co by byla odpověděla na jejím místě každá jiná.

A tak sňatkem s půvabnou a okouzlující Jovitou prokázal William J. Hypperbone výstřednost, jakou vyžadovalo jeho členství v *Klubu výstředníků.* A nebyl to snad i projev dobrého vkusu a moudrosti?

A na konec všech těchto snad nepravděpodobných událostí neměl by čtenář zapomenout na polehčující okolnost – že se to vše odehrálo v Americe.

V EDICI DOBRODRUŽNÉHO ČTENÍ – V KARAVANĚ – VYJDOU V NEJBLIŽŠÍ DOBĚ TYTO SVAZKY:

Omelka: Velký admirál

Pelot: Jediný rebel – Marryat: Dobrodružství kadeta Keenea

Solc: Pobřeží krve – Souček: Pevnost bílých mravenců

Veselinović: Zkrvavený půlměsíc

Marryat: Piráti (2. vyd.)

Markuša: Pasažér je smrt

Brůna: Čertovo kolo

Sellner: Osudná věštba (2. vyd.)

Verne: Drama v Livonsku

Vyhlíd: Úsměv bez tváře

KARAVANA

JULES VERNE • ZÁVĚŤ VÝSTŘEDNÍKA

Svazek č. 93

Z francouzského originálu Le testament d'un excentrique, vydaného nakladatelstvím J. Hetzela v Paříži, přeložil a upravil Václav Netušil. Ilustroval Oldřich Jelínek. Graficky upravil Jan Hejda. Obálku navrhl James Janíček. Vydal jako svou 1967 publikaci Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze roku 1976. Odpovědný redaktor Josef Šubrt. Výtvarný redaktor Jaromír Zápal. Technická redaktorka Jitka Pavlíková. Ze sazby písma Primus vysadila a vytiskla Severografia, n. p., závod 1, Liberec. 15,87 AA (text 14,05, ilustrace 1,82). 16,16 VA. Náklad 64 000 výtisků. 1. vydání. 13-720-76. 14/54. Brožovaný výtisk 7,– Kčs

Translation © Václav Netušil, 1976. Illustrations © Oldřich Jelínek, 1976

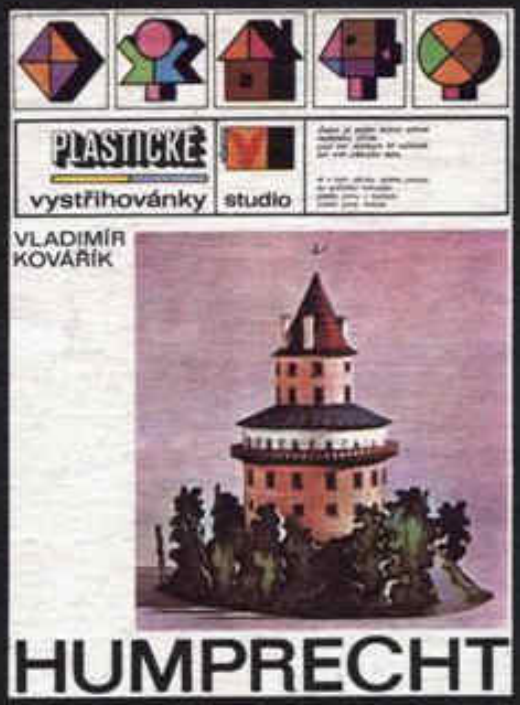

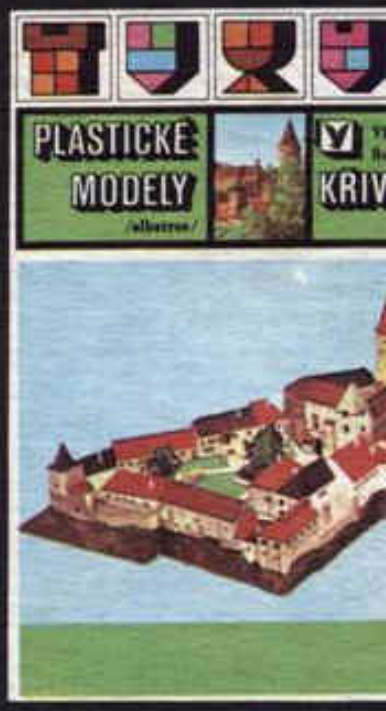

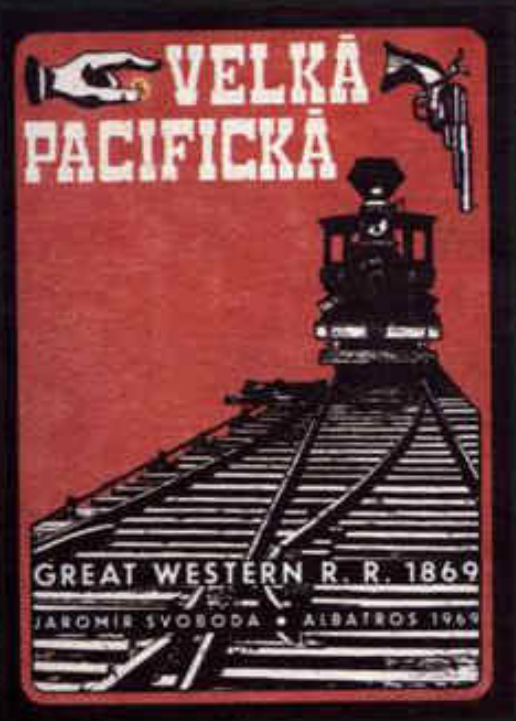

- Vladimír Kovářík: Staroměstská radnice
- Vladimír Kovářík: Humprecht
- Vladimír Rocman: Křivoklát
- Jaromír Svoboda: Velká pacifická
- Leoš Špachta: Slavné kopřivnické automobily
- Pavel Blecha - Richard Vyškovský: Sovětská letadla

Kčs 7

albatros